

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Harrison_Harry-Planeta_zatracenych.PDB

PDB Name: Harrison_Harry-Planeta_zatracen

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.7.2005

Modification Date: 6.7.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

=====
Harry Harrison
PLANETA ZATRACENÝCH
(PLANET OF THE DAMNED)
Version: Palm.1.1.final
Corrections: 3+
ISBN 80-7174-711-4
PalmBookZ
=====

NAŠTĚSTÍ BYL BRION BRANDD SUPERMAN...

Protože herkulovský úkol pro Briona byl odvrátit válku mezi dvěma světy, které společně sdílely jednu hvězdu. Jeden z nich byl svět na vysokém stupni vývoje, zatímco druhý byl živoucí peklo. Naneštěstí velitelé Disu vznesli požadavek na bezvýhradnou kapitulaci, odmítli další komunikaci a dokonce byli ochotní zabít každého, kdo by se odvážil přistát na jejich děsivé planetě.

Nikomu příliš nezáleželo na tom, co se stane s agresorem, ale zničení Nyjordu by pro lidstvo byla nenahraditelná ztráta. A tak, aby zachránil oba světy před vyhlazením, musí Brion navštívit Planetu zatracených...

I

Muž řekl vesmíru: „Pane, já jsem!“

„Ať už je tomu jakkoli,“ odpověděl vesmír, „tato skutečnost ve mně neprobouzí pocit zavázání.“

STEPHEN CRANE

Brionovi stékal po zádech pot a těsnou bederní roušku - jedinou část oděvu, kterou měl na sobě - měl úplně promočenou. Lehký obranný nůž v jeho ruce se mu zdál těžký jako olovo, protože měl svaly po měsíci nepřetržité námahy úplně vyčerpané. To ale nebylo důležité. Řezná rána na jeho prsou, ze které neustále vytékala krev, bolest v jeho unavených očích, dokonce i aréna s tisíci pozorovatelů - to vše byly triviality nevhodné, aby se jimi zabýval. V celém vesmíru pro něj existovala jen jediná věc: lesklá ocelová věc v podobě podlouhlého knoflíku, vznášející se přímo před ním, která na sebe strhla Brionovu pozornost i pozornost jeho zbraně. Cítil, jak se předmět chvěje, jak v něm pulsuje život, a věděl, kdy se to pohne, aby se proti tomu mohl postavit. Když zaútočil, pokaždé ho to odhodilo stranou.

Náhle to prudce vyrazilo. Rychle reagoval - ale jeho zbraň jen protála vzduch. Pocítil paniku a pak prudkou bolest v prsou.

„Zásah!“ Ozvalo se k miliónu čekajících pozorovatelů a vzápětí se ozval aplaus diváků.

„Jedna minuta,“ řekl jakýsi hlas v okamžiku, kdy zazněl bzučák.

Brion pečlivě zvažoval své možnosti. Jediná minuta není příliš dlouhá doba a jeho tělo potřebovalo každou možnou sekundu. Bzučák uvolnil Brionovy svaly, jen jeho srdce a plíce pracovaly na plné obrátky. Zavřel oči a jen vzdáleně cítil, jak ho nosiči odnesli na lavici potom, co se zhroutil na zem. Zatímco masírovali jeho ochablé tělo a ošetřovali mu rány, jeho pozornost se soustředila na jeho vědomí. Byl duchem nepřítomný a jeho myšlenky pomalu upadaly do bezvědomí. Vzpomínal na průběh předcházející noci, probíral to znovu a znovu a zvažoval to ze všech stran.

Neobvyklé události měly poněkud nečekaný průběh. Soutěžící Dvacítky potřebovali nerušený odpočinek a proto byly noci v ubytovnách tiché jako smrt. V průběhu prvních několika dní se pravidla nesledovala tak přísně. Muži byli příliš vzrušení, aby v klidu odpočívali, ale jakmile začalo přibývat bodů a jejich řady se začaly zužovat, následovalo po setmění úplné ticho. Zvláště patrné to bylo předcházející noc, kdy byly obydlené už jen dvě ubytovny, zatímco tisíce ostatních zely prázdnotou.

Briona z hlubokého spánku probraly rozčilené hlasy. Přestože mluvily šepem, slova byla čistá - dvě postavy stály těsně za tenkými kovovými dveřmi. Jeden z nich vyslovil jeho jméno.

„...Brion Brandd. Ovšemže ne. Ať už to řekl, kdo chtěl, že bys mohl, byla to velká chyba a my budeme mít potíže...“

„Dvacítka...“

„Ani trochu mi nezáleží na vašich hrách a fyzickém cvičení. Tohle je důležité, jinak bych tu nebyl!“

Druhý muž mlčel - určitě to byl jeden z úředníků - a Brion cítil jeho vzrůstající zlost. Musel vytáhnout pušku, protože veštec rychle řekl: „Dej to pryč. Chováš se jako blázen!“

„Vypadni!“ odsekl místo odpovědi. Pak následovalo ticho a Brion znovu usnul.

„Deset sekund.“

Hlas vytrhl Briona ze vzpomínek a přítomnost se znovu vpila do jeho těla. Opět si byl vědom svého zoufalého vyčerpání. Měsíc neustálého psychického a fyzického vypětí si vyžádal svou daň. Bude těžké soustředit dostatek sil a schopností, aby se mohl postavit na nohy, bojovat a zvítězit.

„Jak si stojíme?“ zeptal se svého ošetřovatele, klečícího nad jeho bolavými svaly.

„Je to čtyři - čtyři. Potřebuješ jen jediný zásah a vyhraješ!“

„Totéž ale platí i pro něho,“ zavrčel Brion, otevřel oči a podíval se na vysokého muže, stojícího na druhé straně matrace. Nikdo, komu se při Dvacítce podaří dostat do finále, nemůže být slabý protivník, ale tenhle Irolg byl jedním z nejlepších. Byl to rudovlasý, urostlý muž s nevyčerpatelnou zásobou energie. A to bylo jediné, na čem v tuto chvíli záleželo. V posledním kole už nezáleželo na umění, ale na rychlosti a útočnosti a vítězství bude patřit tomu silnějšímu.

Brion znovu zavřel oči, když pochopil, že okamžik, o kterém doufal, že se mu podaří vyvarovat, právě nadešel.

Každý, kdo vstoupil do Dvacítky, měl své vlastní triky. Brion jich také několik měl a ty mu až dosud

pokaždé pomohly. Byl průměrně dobrý šachový hráč, ale podařilo se mu získat rychlé vítězství tím, že při partii použil několik neuvěřitelně neobvyklých tahů. Nebyla to žádná náhoda, ale výsledek dlouhých let pečlivé přípravy. Dostával od agentů z jiných planet staré šachové knihy, čím byly starší, tím lépe.

Zapamatoval si tisíce pradávných partií. To bylo dovoleno. Vlastně bylo dovoleno všechno, pokud to nezahrnovalo drogy nebo stroje. Samohypnóza byla také jednou z povolených metod.

Brionovi trvalo více než dva roky, než pochopil, jak využívat zdroje takové síly. Knihy popisovaly další fenomén, jenž se s tím pojil. Zdálo se, že je tu určitá asociace se smrtelným traumatem, jako kdyby tyto dvě věci byly neodmyslitelně spojené v jednu. Soupeři nepřestávali bojovat a zabíjet, přestože utrpěli smrtelná zranění. Muži s kulkami v srdci nebo v mozku pokračovali v boji, i když už byli dávno po smrti. Smrt se zdála neoddělitelnou součástí tohoto druhu síly. Byl tu však další způsob, který se dal získat v hlubokém transu - byla to hypnotická ztuhlost - síla umožňující někomu v takovém stavu udržet tělo ztuhlé a neživé, kromě jediných dvou bodů, hlavy a chodidel. To je fyzicky nemožné za plného vědomí. Brion z této skutečnosti vycházel jako ze základního kamene a vyvinul v sobě hypnotickou techniku, která mu dovoľovala objevit nečekanou zásobu další síly - „druhý dech“, sílu na přežití, stojící těsně mezi životem a smrtí.

Síla však mohla i zabíjet - pokud bylo tělo vyčerpané až za hranici možnosti zotavení, zvláště za takového vyčerpání, v jakém se Brion ocitl nyní. Na tom ale nezáleželo. Mnoho mužů už v průběhu Dvacítky zemřelo a smrt v posledním kole byla svým způsobem přijatelnější než porážka.

Brion se zhluboka nadechl a tichým hlasem pronesl autohypnotické fráze, kterými celý proces uvedl do chodu. Malátnost z něj rázem spadla, stejně tak jako pocit horka, chladu a bolesti. Když otevřel oči, jeho zrak, sluch i ostatní smysly byly neobvykle ostré.

S každým dalším okamžikem se jeho tělo měnilo v zásobárnu nové síly.

Když se ozval bzučák, chytil druhý dech a rozběhl se kupředu. Irolg měl stěží čas chopit se své vlastní zbraně a vyhnout se Brionovu prvnímu náporu. Jeho útok byl tak rychlý a nečekaný, že se pojistky na jejich zbraníchablokovaly a oba muži do sebe prudce narazili. Irolga náhlá nečekanost útoku ohromila - pak se však usmál. Myslel si, že je to poslední záchvěv síly, věděl, jak jsou oba blízko úplného vyčerpání. Tohle musí být Brionův konec.

Odstoupili od sebe a Irolg zahájil obranu. Nesnažil se útočit, jen nechal Briona, aby se vyčerpal.

Brion na tváři svého protivníka zahlédl náznak paniky, když si muž konečně uvědomil svůj omyl. Brion nebyl unavený a jeho útočný tlak vzrůstal. Když v Irolgových očích uviděl záblesk zoufalství, byl si jistý, že to znamená pátý bod pro něj.

Výpad - výpad - a pokaždé se jeho meč vracel pomaleji. Pak mocně zaútočil ze strany, ocelové ostří se zalesklo a skončilo hluboko v Irolgových prsou, zabodnuté do jeho srdce.

V Brionově soukromém světě se ozval výbuch výkřiků a jásání, ale on si jen stěží uvědomoval jejich existenci. Irolg upustil svou zbraň a snažil se Briona setřást, když vtom mu nohy vypověděly službu. Brion ho pažemi uchopil kolem těla, zvedl ho a vykročil k jeho ošetřovatelům. Když byl Irolg pryč, zamával na své ošetřovatele a vyšel jim naproti.

Něco se však zdálo být v nepořádku, jako kdyby se brodil teplým lepidlem. Šel po kolenou. Ne, nešel, padal. Konečně. Mohl se uvolnit a padnout.

II

Než se Ihjel vypravil do nemocnice, dal doktorům přesně jeden den. Brion nebyl mrtvý, přestože o tom předcházející noc byly určité pochybnosti. O den později se už trochu zotavil a to bylo vše, co chtěl Ihjel vědět. Protlačil se do pokoje Vítěze a u dveří narazil na prvního odhodlaného odpůrce.

„Nemáš na to právo, Vítězi Ihjele,“ prohlásil doktor. „A jestli se budeš tlačit někam, kde nejsi vítán, budu ti muset rozbít hlavu, ať chci, nebo nechci.“

Ihjel se právě chystal mu podrobně vysvětlit, jak malé jsou v tomto směru jeho šance na úspěch, když je Brion oba přerušil. Znal hlas příchozího z předcházející noci v kasárnách.

„Pusťte ho dovnitř, doktore Caulry,“ řekl. „Chci poznat muže, který si myslí, že něco může být důležitější než Dvacítka.“

Zatímco se doktor rozhodoval, Ihjel se kolem něj rychle protáhl a zavřel mu dveře těsně před jeho

zrudlým obličejem. Pak se obrátil a pohlédl na Vítěze, ležícího v posteli. Brion měl na obou pažích prosáklá obinadla, kolem očí měl černé kruhy a bělmo měl hustě protkané rudými žilkami. Tichá bitva, kterou svedl se smrtí, na něm zanechala velmi patrné stopy. Z tváře mu čněl dlouhý nos, hranatá brada a vystouplé lícní kosti. Jeho kůže byla popelavě šedivá vyčerpáním. Jen jeho ježatá kštice se nezměnila. Jinak vypadal, jako kdyby prodělal dlouhou vážnou nemoc.

„Vypadáš hrozně," řekl Ihjel. „Přesto ti gratuluju k vítězství."

„Ty nevypadáš o moc lépe - na Vítěze," odsekl Brion. Jeho vyčerpání a náhlý příliv vzteku dovolily, aby mu slova vyklouzla zpod jazyku. Ihjel si toho nevšímal.

Byla to pravda. Vítěz Ihjel rozhodně nevypadal jako Vítěz, dokonce ne ani jako Anvharián. Byl vysoký a urostlý, to byla pravda, ale kromě toho byl také obalený tukem - měkké varhánky visely kolem jeho kulatých končetin a pod bradou měl velký lalok. Na Anvharu nebyl žádný muž tlustý a tak bylo neuvěřitelné, že se takový muž mohl vůbec někdy stát Vítězem. Pokud měl pod silnou vrstvou tuku vůbec nějaké svaly, pak to nebylo vidět. Jen jeho oči prozrazovaly sílu, která kdysi patřila nejlepšímu muži na planetě a za pomoci které zvítězil v jedné z každoročních her. Brion uhnul před jeho pronikavým pohledem a litoval, že se na muže obořil bez toho, aby k tomu měl nějaký důvod. Byl však příliš nemocný, aby se obtěžoval omluvou.

Ihjelovi na tom také nezáleželo. Brion na něj znovu pohlédl a ucítil náznak něčeho velmi důležitého, že on sám, jeho bezdůvodný útok na muže a dokonce ani Dvacítka nebyly v této chvíli o nic důležitější než kosmický prach. Je to jen fantazie choré mysli, napadlo Briona, a tak se ten podivný pocit pokusil rychle zahnat. Oba muži hleděli jeden na druhého a sdíleli společné emoce.

Dveře se za Ihjelem tiše otevřely a on se otočil tak, jako to dokáže jedině atlet z Anvharu. Doktor Caulry, stojící mezi dveřmi, ztratil rovnováhu. Za ním stáli dva muži v uniformách. Ihjel se vrhl proti nim a masa jeho těla je srazila k zemi, takže se váleli ve zmeti rukou a nohou. Prásknul dveřmi a zamkl je mužům před nosem.

„Musím s tebou mluvit," řekl a obrátil se na Briona. „Soukromě," dodal, naklonil se a jednou rukou vytáhl komunikátor.

„Vypadni," řekl Brion. „Kdybych byl schopen..."

„No ale ty nejsi, a tak tu budeš muset ležet a vyslechnout mě. Máme zhruba pět minut, než se rozhodnou prorazit dveře a já nechci jen tak plýtvat časem. Pojedeš se mnou do jiného světa? Čeká nás práce, která nesnese odkladu a já budu potřebovat tvou pomoc. Jsi jediný, kdo mi může pomoci.

Tak to odmítni," dodal, když viděl, jak se Brion nadechuje pro odpověď.

„Ovšemže odmítám," řekl Brion a cítil se trochu jako blázen a mírně dotčený, jako kdyby mu ten muž vložil odpověď do úst. „Anvhar je moje rodná planeta, proč bych odsud měl odejít? Je tu celý můj život i moje práce. Také bych měl dodat, že jsem právě vyhrál Dvacítku. Mám zodpovědnost a proto tu musím zůstat."

„To je nesmysl. Já jsem také Vítěz a odešel jsem. Chceš tím jen říct, že by sis rád užil to, na čem jsi takovou dobu těžce pracoval. Mimo Anvhar však nikdo ani neví, co to Dvacítka je. Budeš se muset postavit velkému vesmíru a já tě neviním z toho, že se trochu bojíš."

Někdo hlasitě zabušil na dveře.

„Nemám dost sil na to, abych se rozzuřil," řekl Brion. „A nemohu se nadchnout pro tvůj nápad, když se odvážíš útočit na muže, který je nemocný a bezbranný."

„Omlouvám se," řekl Ihjel a v jeho hlase nebyla cítit ani omluva, ani náznak sympatií. „Ale ve hře jsou mnohem hroznější věci, než jsou tvé raněné city. Nemáme mnoho času, a tak bych ti rád vysvětlil svůj záměr."

„Myslíš, že mě pak přesvědčíš, abych s tebou opustil planetu? To tedy očekáváš víc než dost."

„Ne, pouhé vysvětlení tě nepřesvědčí, ale když o tom budeš přemýšlet, pak ano. Když všechno zvážíš, uvidíš, že se tvé vlastní přesvědčení rozsype na kousky. Jsi stejně jako všichni ostatní v Anvharu vědecký humanista a tvá víra je hluboce zakořeněná ve Dvacítce. Přijímáš tuto šlechtnou instituci bez toho, abys o ní uvažoval. Nevěnoval jsi však jedinou myšlenku minulosti, bezpočtu miliónů lidí, kteří vedli špatný život, aby pro vás pomalu postavili lepší život, který byste mohli žít. Přemýšlel jsi někdy o všech těch lidech, co trpěli a umírali, aby se civilizace posunula o malý kousek dopředu?"

„Ovšemže o nich nepřemýšlím," odpověděl Brion. „Proč bych měl? Nemohu změnit minulost."
„Ale můžeš změnit budoucnost!" řekl Ihjel. „Dlužíš to svým předchůdcům, kteří ti pomohli tam, kde dnes jsi. Jestli vědecký humanismus pro tebe znamená víc než prázdná slova, pak musíš cítit pocit zodpovědnosti. Copak se nechceš pokusit splatit alespoň malou část dluhu tím, že pomůžeš jiným, kteří jsou dnes obklopeni takovým neštěstím, o jakém se ani tvému pradědovi nikdy nezдало?"

Bušení na dveře zesílilo. Účinek léků a hlasitý zvuk způsobil, že Brion začal uvažovat jinak. „Všeobecně by se dalo říct, že s tebou souhlasím," řekl váhavě. „Ale sám víš, že nemohu nic dělat, protože se mě to osobně netýká. Logická úvaha je bezcenná, když nemá osobní význam."

„Pak bychom se tedy měli dotknout samé podstaty problému," řekl mírně Ihjel. Zada měl opřená o dveře a jeho tělo do sebe absorbovalo hlasité úderý nějakého velkého tupého předmětu. „Buší na dveře, a tak budu muset brzy jít. Nemám čas ti vysvětlovat podrobnosti, ale přísahám na svou čest vítěze her, že když budeš chtít, můžeš dokázat mnoho. A můžeš to být jedině ty. Jestli mi pomůžeš, zachráníme sedm miliónů lidských životů. To je skutečnost."

Zámek praskl a dveře se začaly otvírat. Ihjel dveře na malý okamžik opět zavřel.

„Řeknu ti něco, o čem bys měl přemýšlet. Proč by lidé z Anvharu měli být v galaxii plné válek, nenávisti a zaostalých planet jediní, kdo svou existenci založili na komplikované sérii her?"

III

Tentokrát už dveře udržet nedokázal. Ihjel se o to ani nepokusil. Ustoupil stranou a dva muži vtrhli rovnou do pokoje. Otočil se a odešel, aniž by řekl jediné slovo.

„Co se stalo? Co tu chtěl?" zeptal se doktor a pohlédl na řadu záznamů u Brionovy postele. Respirace, teplota, srdce, krevní tlak - všechno bylo v pořádku. Pacient klidně ležel a neodpovídal.

Po zbytek dne měl Brion o čem přemýšlet. Bylo to těžké. Malátnost společně s vlivem uklidňujících léků zeslabila jeho schopnost vnímat realitu. Myšlenky se mu v hlavě proháněly sem a tam a Brion před nimi nemohl uniknout. Co tím Ihjel myslel? Co to vyprávěl za nesmysly o Anvharu? Anvhar byl takový proto - prostě takový byl. Stalo se to přirozenou cestou. Nebo snad ne?

Planeta měla velmi jednoduchou historii. Od samého začátku na Anvharu nevládly žádné komerční zájmy. Planeta nebyla na žádné důležité obchodní cestě, nebyly tu minerální zdroje, které by se daly těžít a vyvážet do ohromných vzdáleností na jiné obydlené planety. Lov zimních zvířat pro jejich kožešinu byl sice výhodný, ale ne tak rozsáhlý, aby uspěl na velkém trhu. A tak se nikdy nikdo nepokusil planetu kolonizovat a lidé se tu nakonec usadili shodou náhod. Řada meziplanetárních vědeckých skupin tu založila své observatoře a výzkumné stanice, aby pozorovaly a zaznamenávaly data anvharského neobvyklého ročního cyklu. Dlouhodobé pozorování později donutilo vědce, aby sem přivedli své rodiny, a tak se tu postupně pomalu planeta osídlila. Kromě toho se sem přistěhovalo mnoho lovců kožešin, kteří přispěli k rozšíření populace. To bylo na začátku.

O prvních dnech osídlování planety existuje několik záznamů, ale více než šest století historie Anvharu je založeno na spekulacích, nikoli faktech. Pak nastal velký Kolaps, kdy velký galaktický výbuch donutil Anvhar vybojovat si svou vlastní bitvu. Když se zhroutila Zemská velmoc, nastal konec jednoho období. Mnoho pozorovacích stanic se ocitlo v situaci, kdy reprezentovalo instituci, která přestala existovat. Profesionální lovci přišli o odbytiště kožešin, protože Anvhar nevlastnil žádné meziplanetární kosmické lodě. Kolaps nepřinesl planetě žádné zásadní potíže, protože Anvhar byl úplně soběstačný. Jakmile se lidé smířili se skutečností, že jsou nyní svrchovanou planetou, nikoli součástí různých návštěvníků s nejrůznějšími pravomocemi, jejich život pokračoval dál beze změn. Nebylo to jednoduché - život na Anvharu nebyl nikdy jednoduchý - na první pohled to však nebylo znát.

Přesto myšlení a postoj lidí prošly obrovskou transformací. Objevilo se mnoho pokusů vytvořit nějakou formu stabilní společnosti a sociálních vztahů. O těchto raných pokusech se dochovalo jen několik sporých záznamů, stejně tak jako příčiny kulminace Dvacítky.

Abyste pochopili Dvacítku, museli byste rozumět neobvyklé oběžné dráze Anvharu kolem slunce. Jsou i jiné planety, které se pohybují na základě stejného systému, většina z nich více či méně opisuje ekliptickou dráhu kolem svého slunce. Jen Anvhar je takový tulák pravděpodobně v zajetí nějakého dalšího slunce. Po větší část dlouhého 780denního roku se pohybuje ve vzdáleném úhlu takřka kometární

oběžné dráhy. Když se planeta vrátí k slunci, čeká ji krátké horké léto trvající zhruba 80 dní, po němž následuje dlouhá krutá zima. Tato změna ročních období způsobila nevšední přirozenou adaptaci všech životních forem. V zimním období většina zvířat hibernuje, rostliny dřímají v podobě semínek. Někteří býložraví živočichové zůstávají v období tuhé zimy aktivní a stávají se potravou masožravých zvířat chráněných hustou srstí. Přestože je zima neuvěřitelně chladná, je to v porovnání s létem období klidu a míru.

Léto je doba divokého vegetačního růstu. Rostliny rostou silou, která rozdrť i skálu, a takovou rychlostí, že je to při pohledu zřejmé. Sněhová pole roztají do bažin a během několika dní se promění v hustou džungli. Všechno roste, bobtná, množí se a rozrůstá. Jedna rostlina šplhá po druhé, aby si vybojovala právo na slunci. V tomto krátkém období všechno znamená jíst a být sněžen, růst a vzkvétat, protože s prvním sněhem přichází dlouhá zima a planetu čeká devadesát procent z roku, než přijde další teplo. Také lidský druh se musel přizpůsobit anvharskému cyklu, aby přežil. Musí nasbírat a uskladnit dostatek jídla, aby vydržel po celou dlouhou zimu. Generace po generaci se přizpůsobovala tak dlouho, až jim sezónní šílenství připadalo normální. První tání téměř neexistujícího jara odstartuje v lidech prudké metabolické změny. Vrstvy tuku zmizí a napůl spící žlázy se probudí. Další změny jsou méně patrné než přizpůsobení se teplotě, ale stejně důležité. Centrum spánku v mozku je potlačeno. Krátké zdřímnutí jednou za tři až čtyři noci stačí. Život se hekticky přizpůsobuje prostředí. A když přijde první mráz, je rychle rostoucí obilí sklizeno a uskladněno a maso konzervováno nebo zmrazeno v mamutích zásobárnách. Tato adaptabilita lidského druhu zaručuje jeho přežití v období nastávající dlouhé zimy. Fyzické přežití je tak zaručeno. Ale co mentální přežití? Primitivní Eskymáci z planety Země dokáží upadnout do dlouhé částečné hibernace. Civilizovaní lidé by toho byli také schopni, ale jen na dobu několika chladných měsíců pozemské zimy. Bylo by to však nemožné v podmínkách zimy trvající déle než je celý pozemský rok. Když jsou všechny fyzické potřeby uspokojeny, Anvhariáni, kteří se neživí lovem, se začínají nudit. Dokonce ani lovci nedokáží celou zimu strávit ve sněhu. A tak nudu nahradili pitím a násilím. Alkoholismus a vraždy se po velkém Kolapsu staly dvojnásobnou hrůzou v období chladné zimy.

Ukončila to Dvacítka. Když se hry staly přirozenou součástí života, začali lidé považovat krátké léto jen za krátkou přestávku mezi hrami. Dvacítky se staly něčím víc než pouhou soutěží - staly se způsobem života, který uspokojil fyzické, intelektuální a soutěžečtivé potřeby na této neobvyklé planetě. Byl to vlastně desetiboj - přesněji dvojitý desetiboj - na nejvyšší úrovni, kdy soutěž v šachu nebo poezii stála na stejné úrovni jako skoky na lyžích a lukostřelba. Každý rok se konaly dvě celoplanetární soutěže, jedna byla pro muže, druhá pro ženy. Nebyl to pokus o sexuální diskriminaci, ale výsledek logických faktů. Díky vrozeným rozdílům mezi oběma pohlavími nebylo možné zajistit v soutěži úplnou objektivitu - a tato skutečnost byla respektována. Každý mohl do soutěže každý rok vstoupit, aniž by to ovlivnilo skóre. Když tedy nejlepší muž vyhrál, byl skutečně nejlepší. Komplikovaná vylučovací metoda udržovala soutěžící i diváky v napětí po celou polovinu zimy. To byla přípravná část, která vyvrcholila finálovou soutěží, jež trvala jeden měsíc a po jejím skončení určila jediného vítěze. Brion v jedné takové soutěži zvítězil. Získal tak titul Vítěz. Muž a žena, kteří porazili ostatní soutěžící na celé planetě, pak užívali tohoto titulu do následujícího roku. Vítěz. Byl to symbol pýchy. Brion se namáhavě otočil na posteli, aby se podíval z okna. Vítěz Anvharu. Jeho jméno bylo zapsáno do historických knih jako jméno jednoho z anvharských hrdinů. Děti ve škole se o něm budou učit tak, jako se on učil o předcházejících Vítězích. Snil a představoval si dobrodružství, která mu přinesou slávu, a doufal, že jednoho dne zvítězí. Být Vítězem byla největší pocta, jaké se jednomu mohlo dostat.

Venku na obloze jen slabě svítilo odpolední slunce. Nekonečná ledová pole odrážela slabý lesk a vytvářela dokonalou chladnou iluminaci. Postava na lyžích vyřezávala v pusté planině dlouhou rýhu. Jinak bylo vše úplně nehybné. Brion náhle ucítil nesmírnou slabost a všechno se změnilo, jako kdyby se podíval do zrcadla z docela jiného úhlu.

Najednou si uvědomil s děsivou jasností, že stát se Vítězem neznamenal vůbec nic. Jako nejlepší blecha mezi ostatními blechami žijícími na jediném psu.

Čím byl koneckonců Anvhar? Planeta uvězněná v ledu, obydlená několika milióny lidských blech, které nevědí nic o zbytku galaxie. Není tu nic, za co by měl bojovat, války po Kolapsu je zanechaly nedotčené.

Anvhariáni na to byli vždycky hrdí - jako kdyby skutečnost, že jsou dokonale nedůležití, že nikomu nestáli za to, aby se k nim přiblížil, byl důvod k hrdosti. Ve všech jiných světech lidé bojovali, vítězili, prohrávali a přinášeli oběti. Jen na Anvharu se život donekonečna opakoval jako smyčka na kazetě videorekordéru...

Brionovi zvlhly oči, prudce zamžikal. Slzy! Když si uvědomil neuvěřitelná fakta, sentimentální lítost uvnitř jeho duše vystřídal strach. Copak v poslední části soutěže přišel o rozum? Tohle přece nebyly jeho myšlenky. Sebelítost z něj nemohla udělat Vítěze - proč se tedy cítí tak hloupě? Anvhar byl jeho vesmír - jak si ho jen mohl představovat jako planetu na okraji stvoření? Co se stalo, že to převrátilo jeho myšlení?

Když mu tato myšlenka vytanula na mysli, objevila se vzápětí i odpověď. Vítěz Ihjel. Tlustý muž s podivnými názory a záhadnými otázkami. Copak ho očaroval jako nějaký kouzelník - nebo samotný ďábel Faust? Ne, to byl holý nesmysl. Něco ale musel udělat. Možná mu vnukl nějakou myšlenku, na kterou nebyl Brion připravený. Nebo snad použil sublimační vokalizaci jako ten padouch ve Spoutané mysli. Brion nemohl najít žádný adekvátní důvod, na kterém by založil své podezření, ale věděl s naprostou jistotou, že za jeho stav nese zodpovědnost Ihjel.

Náhle se vedle jeho polštáře ozvalo zarachocení, jak se uvedl do chodu komunikátor. Na malé obrazovce se objevila tvář zdravotní sestry.

„Ten muž, co tu dnes byl," řekl Brion. „Vítěz Ihjel. Nevíte, kde je teď?" Musím s ním mluvit."

Z nějakého důvodu ji to zanechalo klidnou. Sestra se chystala odpovědět, ale pak se omluvila a zhasla obrazovku. Když se světlo znovu rozsvítilo, stál tam místo ní muž v uniformě.

„Ptal jste se na Vítěze Ihjela," řekl strážce. „Za to, jakým způsobem se vloupal do vašeho pokoje, ho nyní držíme v nemocnici."

„Mohl byste ho požádat, aby ke mně okamžitě přišel?"

Strážce stěží zakryl své překvapení. „Je mi to líto, Vítězi - ale obávám se, že to nebude možné. Doktor Caulry přikázal, že vás nikdo nesmí..."

„Doktor nemá žádné právo kontrolovat můj osobní život," přerušil ho Brion. „Nemám žádné nakažlivé onemocnění, jsem jen mimořádně vyčerpaný. Chci toho muže vidět. A hned!"

Strážce se zhluboka nadechl a rychle se rozhodl. „Bude u vás za chvíli," řekl a zhasl obrazovku.

„Cos mi to udělal?" zeptal se Brion, jakmile se Ihjel objevil v pokoji a oni osaměli. „Nebudeš snad zapírat, že jsi mi do hlavy nasadil brouka?"

„Ne, to rozhodně nepopírám, protože můj úkol je nasadit ti brouka do hlavy."

„Řekni mi, jak jsi to udělal," trval na svém Brion. „Musím to vědět."

„Řeknu ti to, ale je tu mnoho věcí, které musíš nejprve pochopit, než se rozhodneš opustit Anvhar. Musíš to všechno nejen vyslechnout, ale také tomu uvěřit. Prvotní věc, rada ke všemu ostatnímu, je skutečná podstata tvého života zde. Jak myslíš, že vznikla Dvacítka?"

Než Brion odpověděl, vzal si dvojitou dávku stimulantu, kterou měl povolenou. „Nevím," řekl. „Je to záležitost historických záznamů. Zakladatel her se jmenoval Girolodi a první soutěž se konala v roce 378. Od té doby se hry konají každý rok. Zpočátku to byla jen místní záležitost, ale brzy nato se hry rozšířily po celé planetě."

„To je pravda," řekl Ihjel. „Ale ty popisuješ, co se stalo. Já jsem se ptal, jak Dvacítka začala. Jak mohl jeden jediný muž dokázat proměnit barbarskou planetu obydlenou hrstkou pološilných lovců a alkoholických farmářů do bezchybně pracujícího společenského stroje, postaveného na základě dokonale vymyšlené struktury Dvacítky. Takhle se to nemohlo stát."

„Ale takhle se to stalo!" trval na svém Brion. „To nemůžeš popřít. A na Dvacítce není nic důmyslného. Je to jen logický způsob, jak žít na planetě, jako je tato."

Ihjel se ironicky zasmál. „To je tedy logické," řekl, „ale kolik toho má logika společného s organizací sociálních skupin a vládou? Ty vůbec neuvažuješ. Uvažuj, že jsi na místě zakladatele Girolodiho. Představ si, že vymyslel systém Dvacítky a chceš o něm přesvědčit ostatní. A tak se vypravíš za nejbližším pověřčivým, hloupým a primitivním lovcem a vysvětlíš mu, co máš na mysli. Jak oblíbené sporty - jakými jsou poezie, lukostřelba a šachy - mohou obohatit jeho život. Udělej to. Ale měj oči otevřené a buď připravený na rychlý útěk."

Brion se musel usmát nad absurditou takové myšlenky. Samozřejmě že takhle se to nemohlo stát. Přesto se to stalo a muselo k tomu být nějaké jednoduché vysvětlení.

„Mohli bychom to rozebírat celý den ze všech stran," řekl mu Ihjel, „ale nepřiďeš na pravou příčinu, ledaže..." náhle se zarazil a pohlédl na komunikátor. Operační světlo se rozsvítilo, ale obrazovka zůstala temná. Ihjel natáhl masitou ruku a uvolnil pevně spojené dráty. „Ten tvůj doktor je velmi zvědavý - a zdá se, že takový zůstane. Pravda skrytá za Dvacítkou se ho netýká. Ale bude se týkat tebe. Musíš přijít na to, že tvůj život zde je dokonalá konstrukce, vytvořená vědeckými experty a vložená do rukou zručným pracovníkům."

„To je nesmysl!" vybuchl Brion. „Společenské systémy nemohou být vymyšlené a vnucené lidem jen tak. Ne bez krveprolití a násilí."

„To, co říkáš, je nesmysl," prohlásil Ihjel. „To mohla být pravda v rané historii, ale dnes už to neplatí. Přečetl jsi příliš mnoho starých pozemských knih a tak si myslíš, že žijeme ve věku pověr. Jen proto, že byl kdysi lidem vnucován komunismus a tmářství, myslíš, že to musí být pravda navždy. Vrať se ke svým knihám. Ve stejném období vznikla demokracie a částečná vláda v bývalých koloniálních státech, jakými byla Indie a nebo Společenství Severoafrických států. Jediné násilí se odehrávalo mezi náboženskými skupinami. Změna je krev lidského druhu. Všechno, co dnes považujeme za přirozené, bylo kdysi novátorství. Jednou z posledních inovací je snaha vést společnost lidského druhu do něčeho trvalejšího s osobním štěstím každého jedince."

„To je božský komplex," řekl Brion. „Nutit lidské životy do požadovaného tvaru bez toho, zda se jim to líbí, nebo ne."

„Takové jsou lidské společnosti," souhlasil Ihjel. „To bylo na začátku, odkud jsou známé strašlivé následky toho, co se stalo, když byla populace nucena do politického klimatu, do kterého nepatřila. Ne pokaždé to však selhalo - Anvhar je zářný příklad toho, jak dobrý způsob to může být, když se správně aplikuje. Přesto se to už nedělá. Stejně jako všichni ostatní vědci, i my jsme přišli na to, že čím víc víme, tím více je toho možné vědět. Už se nesnažíme přivést různé kultury tam, kde si myslíme, že by jim to prospělo. Je příliš mnoho různých cílů a z našeho omezeného úhlu pohledu je těžké říct, který cíl je dobrý a který špatný. Jediné, co teď děláme, je snaha ochránit současné rostoucí kultury, těm stagnujícím dáváme zachytný bod a pohřbíváme ty mrtvé. Když se tato metoda aplikovala v Anvharu, teorie nebyla promyšlená tak daleko dopředu. Nebyla ještě dokončena komplexní rovnice určující na stupnici I až V, na kterém stupni vývoje se ta či ona kultura nachází. Touto technikou pak byla vypracovaná umělá kultura, která byla pro planetu ta nejvýhodnější a podle ní se zformovala."

„Jak by to bylo možné?" zeptal se Brion. „Jak to bylo provedeno zde?"

„Udělalí jsme znatelný pokrok - konečně se ptáš „jak?" Bylo na to potřeba mnoho agentů a stálo to spoustu peněz. Úspěch znásobila osobní čest, která měla podpořit snahu, a to vedlo k rozšíření zájmu o tuto techniku díky osobní soutěživosti. Když bylo vše připravené, objevil se na scéně Girolodi, který ukázal, že organizování soutěží může být zajímavější než náhodná setkání. Spojení intelektuálních aspektů s ostatními sporty bylo trochu komplikované, ale ne přespříliš. Podrobnosti nejsou důležité, nyní nás zajímá jen výsledný produkt. A to jsi ty. Už toho příliš nepotřebuješ."

„Proč já?" zeptal se Brion. „Co je na mně tak zvláštního? Protože jsem vyhrál Dvacítku? Tomu nemohu vůbec uvěřit. Když se na to podívám objektivně, mezi mnou a ostatními deseti soutěžícími není tak velký rozdíl. Proč tedy nepožádáš jednoho z nich? Udělali by stejnou práci jako já."

„Ne, neudělali. Později ti řeknu, proč jsi právě ty jediný muž, kterého mohu použít. Čas utíká a já tě nejprve musím přesvědčit o dalších věcech." Ihjel pohlédl na hodinky. „Zbývá nám méně než tři hodiny. Předtím ti musím vysvětlit způsob naší práce, aby ses dobrovolně mohl rozhodnout s námi spolupracovat."

„Pro začátek," řekl Brion, „bys mi mohl prozradit, co myslíš tím záhadným my, na které se bez ustání odvoláváš."

„Nadace kulturních vztahů - organizace bez jakékoli vlády, soukromě dotovaná, existující na podporu míru a zajištění svrchovaného bohatství nezávislých planet, aby prosperovaly na základě dobré vůle a zajistily si vzrůst obchodu."

„Zní to, jako byste s tím počítali," řekl Brion. „Nikdo nemůže vymyslet něco, co by urychlilo vývoj."

„Počítal jsem s tím podle charty naší organizace, která je velmi přesná ve všeobecném měřítku, ale teď mluvím konkrétně o tobě. Ty jsi výsledek naší pevně spjaté společnosti. Tvá individualita byla podpořena tím, že jsi vyrostl ve společnosti s malou populací, kde je nezbytná jen malá kontrola vlády. Obvyklé anvhariánské vzdělání je na vysoké úrovni a účast ve Dvacítce ti dala další vzdělání, jakého by se nikomu jinému v celé galaxii nedostalo. Bylo by to promarnění tvého života, kdybys to všechno zmařil na nějaké venkovské farmě.“

„Máš o mně podivné smýšlení. Mám v plánu učit...“

„Zapomeň na Anvhar!“ přerušil ho Ihjel mávnutím ruky. „Tento svět bude fungovat, ať už budeš u toho, nebo ne. Musíš na něj zapomenout, uvažuj o tom, jak je v porovnání s celou galaxií nedůležitý. Mysli místo toho na existující masy trpících lidí. Musíš myslet na to, jak bys jim mohl pomoci.“

„Ale co mohu já jediný udělat? Ty tam jsou časy velkých mužů, jakými byl Caesar nebo Alexander, kteří otřáslí základy světa.“

„Ať je to pravda, nebo ne,“ řekl Ihjel, „u každého konfliktu jsou klíčoví muži, kteří fungují jako katalyzátor přidaný v pravém okamžiku a spustí tak kýženou reakci. Ty bys mohl být jedním takovým mužem, ale musím být čestný a přiznat, že to ještě nemohu docela potvrdit. A tak abych zachránil čas a nekonečné diskuse, myslím, že budu muset probudit tvůj smysl pro povinnost.“

„Povinnost ke komu?“

„K lidskému druhu, jak jinak, k bezpočtu mrtvých, kteří tento celý stroj udrželi v pohybu, aby ti zajistili dlouhý a pohodlný život, jaký máš nyní. To, co oni dali tobě, musíš splatit dalším. To je základní kámen lidské morálky.“

„Souhlasím. Je to víc než dobrý argument, ale v nejbližších třech hodinách mě z této postele dozajista nedostane.“

„Tomu říkám úspěch,“ řekl Ihjel. „Souhlasíš se všeobecnými argumenty. Teď je předvedu přímo na tobě. Zde je tvrzení, které mám v úmyslu dokázat. Existuje planeta, kde žije populace čítající zhruba sedm miliónů. Pokud tomu nezabráním, tato planeta bude zničena. Je mým úkolem, abych tomu zabránil, a proto tam mám namířeno. Nebudu toho však sám schopen. A k tomu potřebuji, kromě jiného, tebe. Nepotřebuji někoho, jako jsi ty, potřebuji tebe, jediné tebe.“

„Na to, abys mě přesvědčil, máš příliš málo času,“ řekl Brion, „tak mě nech, abych ti to usnadnil. Práce, kterou děláš, planeta, nebezpečí hrozící lidem - to jsou skutečnosti, které můžeš bezpochyby zdůvodnit. Budu si myslet, že celá věc není jen jeden kolosální bluf a připustím, že kdybys měl dostatek času, mohl bys své tvrzení dokázat. To však přináší další pochybnosti. Jak můžeš dokázat, že jsem jediný člověk v celé galaxii, který ti může pomoci?“

„Mohu to dokázat jedinečnou vlastností, kvůli které jsem přišel.“

„Vlastností? Nejsem o nic rozdílnější než všichni muži na této planetě.“

„V tom se právě mýlíš,“ řekl Ihjel. „Jsi živoucí důkaz evoluce. Vzácné individuum s mimořádným talentem, který se ojediněle vyskytuje u všech druhů, včetně lidí. Je tomu už dvě generace, co se na Anvharu narodil poslední muž s empatickými schopnostmi, sleduji to už hodnou řádku let.“

„Co to k čertu znamená empatický a jak to poznáš?“ zeptal se Brion a jeho hlas zněl absurdně.

„Mohu takového člověka poznat, protože jsem jedním z nich - jinak to nelze. To, jak empatie funguje, jsi mohl cítit, když se ti hlavou honily ty podivné myšlenky o Anvharu. Bude dlouho trvat, než se to naučíš ovládat, ale vnímání empatie je tvá přirozená schopnost. Znamená to mentální průnik do pocitů, nebo do něčeho, co by se dalo nazvat duší někoho jiného. Empatie není myšlenková vnímavost, lépe by se to dalo popsat jako citění emocionální přetvářky, pocitů a názorů někoho jiného. Zkušenému empatikovi nemůžeš lhát, protože on ucítí za slovy lži tvůj skutečný postoj. Tvůj nevyvinutý talent se však během Dvacítky ztlačně zlepšil. Dokážeš odhadnout protivníku další pohyb dřív, než se jeho tělo vůbec pohne. Přijímáš to bez jakýchkoli otázek.“

„Jak to víš?“ Bylo to Brionovo nikdy nevyslovené tajemství. „Uhádl jsem to. Ale vzpomeň si, také jsem vyhrál Dvacítku, tenkrát jsem o empatii také ještě nic nevěděl. Když se tato nevšední vlastnost přidá k našemu obvyklému tréninku, je to překrásné. To mě přivádí na důkaz, o kterém jsme mluvili před chvílkou, když jsi řekl, že bych tě přesvědčil, že jsi jediný člověk, který mi může pomoci, kdybych měl důkaz. Já věřím, že jsi - a to je věc, o které bych nikdy nelhal. Je možné lhát o víře verbálně, mít o víře

špatnou představu nebo ji jednoduše změnit, ale sobě samému nikdy lhát nedokážeš.

A co je nejdůležitější - empatikovi o víře lhát nemůžeš. Chtěl bys vidět, jak to cítím? Vidět není to pravé slovo, protože pro takovou věc ještě není ten správný slovník. Lépe řečeno: Chtěl by ses připojit k mým pocitům? Vycítit můj postoj, vzpomínky a pocity tak, jak je cítím já?"

Brion chtěl protestovat, ale bylo příliš pozdě. Dveře jeho smyslu se otevřely a zcela ho uchvátily.

„Dis...“ řekl hlasitě Ihjel. „Sedm miliónů lidí... vodíkové bomby... Brion Brandd.“ To byla klíčová slova, která se pojila jedno s druhým. Brion s každým slovem cítil vlnu pocitů druhého muže.

Nemohly to být lži - Ihjel měl pravdu. Bylo to samé jádro pocitů, základní reakce na věci a vzpomínky.

DIS... DIS... DIS... Bylo to slovo, byla to planeta, bylo to slovo znějící jako bubny, zvuk připomínající bouři a byla to zničená planeta smrti, planeta, kde život znamenal umírání a umírání bylo mnohem lepší než život... krutá, barbarská DIS, horká, spálená pustina... zpátečnická, ubohá DIS... plná písku, písku a písku, špinavá bez úcty DIS... který hořel, hoří a bude planeta DIS... navždy hořet...

Lidé na této planetě jsou krutí, špinaví zoufalí barbaři, pololidé v lidech, ale méně než lidé... ale všichni budou jednoho dne MRTVÍ a MRTVÍ... bude tu sedm miliónů zčernalých mrtvol, které začerní i tvé sny, všechny sny, sny navěky... protože tyhle VODÍKOVÉ BOMBY ...čekají... aby mohly zabít... ledaže... ledaže... ledaže... ty, Ihjeli, to zastavíš, ty, Ihjeli (SMRT), ty (SMRT),... ty (SMRT), sám to nedokážeš (SMRT), musíš mít... BRIONA BRANDDA, nezkušeného Briona Brandda, aby ti pomohl, on je jediný, kdo tvůj úkol může dokončit.....

Když vlna utichla, Brion si uvědomil, že leží na polštářích prosáklých potem a v hlavě se mu honí vzpomínky. Naproti němu seděl Ihjel a tvář měl ukrytou v dlaních. Když zvedl hlavu, Brion uviděl v jeho očích stín černoty, kterou sám před chvílí prožil.

„Smrt,“ řekl Brion. „Ten hrozný pocit smrti. Nebyli to jen lidé z Disu, kteří by zahynuli. Bylo to víc osobní.“

„Byl jsem to já,“ řekl Ihjel. Za tou jednoduchou větou se ozývalo echo noci, kterého si Brion byl díky své nově získané schopnosti náhle vědom. „Má vlastní smrt není daleko. Tohle je překrásně strašlivá daň, kterou musím zaplatit za tvůj talent. Angst je neodmyslitelná část empatiky. Je to část neznámé oblasti - fenoménu naprosto nezávislého na čase. Smrt je tak traumatická a konečná, že se v ní odráží celá časová linie. Čím blíže se dostanu, tím více jsem si jí vědom. Není tu žádné přesné datum, jen určitý náznak času. To je na tom to nejhorší. Já vím, že zemřu krátce potom, co se dostanu na Dis - a dlouho před tím, než bude můj úkol splněn. Víím, jaká práce nás čeká a znám muže, který selhal. Kromě toho víím, že jsi jediný, kdo může dokončit práci, kterou jsem začal. Už se mnou souhlasíš? Půjdeš se mnou?“

„Ovšemže ano,“ řekl Brion. „Půjdu s tebou.“

IV

„Nikdy jsem neviděl nikoho tak rozrušeného, jako byl doktor,“ řekl Brion.

„Nemůžeš se mu divit.“ Ihjel přesunul svou mohutnou váhu a zabručel cosi u ovládacího panelu, kde v kódech konverzoval s elektronickým mozkiem lodi. Udeřil rychle do jedné klávesy a přečetl si z obrazovky odpověď. „Sebral jsi mu okamžik jeho lékařského vítězství. Kolikrát v životě se mu ještě podaří ošetřovat triumfálně vyčerpaného vítěze Dvacítky?“

„Myslím, že mnohokrát ne. Jen nechápu, jak se ti mohlo podařit ho přesvědčit, že ty a tahle loď se o mě dokážete postarat stejně dobře jako nemocnice.“

„O tom jsem ho nepotřeboval přesvědčit,“ řekl Ihjel. „Ale já a Nadace kulturních vztahů máme na Anvharu několik vlivných přátel. Musím připustit, že jsem použil mírný nátlak.“ Naklonil se, aby si přečetl záznam o kursu, vycházející z tiskárny. „Nezbývá nám mnoho času, ale já bych ho raději strávil čekáním na druhé straně. Vyrazíme hned, jakmile budeš v silovém poli.“

Vlivem tohoto pole vzniká pocit nehmotnosti těla i ducha. Není tu žádná váha, žádný tlak, žádná bolest - zkrátka nic, a kromě dlouhodobě trvajícího silového pole člověk také ztrácí pojem o čase. Brion si všiml, že Ihjel vypnul tlačítko stálého směru, které předtím zapnul. Loď nezměnila kurs, jen za oknem lodi se rozsvítila červená světla.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Ihjel.

Lod' patrně uvažovala o tomtěž. Její detektor se netrpělivě vznášel těsně na okraji Brionova pole a nakonec se usadil na jeho paži. Doktor v Anvharu poskytl lékařskému zařízení lodi kompletní informace. Desítky faktorů Brionova metabolismu byla porovnaná s předpokládaným stavem. Všechno bylo v pořádku a jediná probíhající reakce se dala přičíst injekcím s vitamíny a glukózou.

„Nemohu říct, že bych se cítil perfektně," odpověděl Brion a opřel se pohodlněji o polštář. „Ale každým dnem se cítím lépe."

„V to doufám, protože nám bude trvat zhruba dva týdny, než dorazíme k Disu. Myslíš, že se do té doby docela zotavíš?"

„Nic neslibuji," řekl Brion a napnul jeden ze svých bicepsů. „Snad na to bude dost času. Zítra začnu trochu cvičit a to mě docela jistě postaví na nohy. Teď mi ale vyprávěj o Disu a o tom, co tam máš dělat."

„Nebudu ti to vyprávět dvakrát, a tak si raději nech svou zvědavost na později. V této chvíli máme namířeno ještě někam jinam, kde vyzvedneme dalšího společníka. Náš tým bude trojčlenný - ty, já a jeden exobiolog. Jakmile se ocitne na palubě naší lodi, vysvětlím vám vše oběma najednou. Zatím můžeš vložit hlavu do jazykové schránky a začít pracovat na své disanštině. Až přistaneme, musíš perfektně ovládat jejich jazyk."

Brion neměl žádné potíže zvládnout slovní zásobu a gramatiku disanštiny za pomoci autohypnózy. Výslovnost však byla něco docela jiného. Konce všech slov se polykaly, chrčely nebo mumlaly. Jazyk byl bohatý na glotální pauzy, mlaskání a přiškrcené zvuky. Ihjel zůstal ve vzdálené části lodi, zatímco Brion zkoušel hlasové zrcadlo a analyzační zařízení s pocitem, že ty hrozné zvuky mají negativní vliv na jeho zažívání.

Jejich lod' pokračovala vesmírným prostorem podle vypočteného kursu. Udržovala svůj křehký lidský náklad v teple, krmila je a poskytovala jim nezbytný kyslík. Kromě toho měla nařizeno pečovat o Brionovo zdraví, a tak neustále kontrolovala jeho stav a zaznamenávala progres. Další část elektronického mozku lodi s neochvějnou přesností odpočítávala každou mikrosekundu až do chvíle, než vypršel nastavený čas. Pak se rozsvítilo světlo a ozval se klidný, ale vytrvalý bzučák.

Ihjel zívá, odložil zprávu, kterou až do této chvíle pročítal, a vydal se do kontrolní místnosti. Když procházel kolem Brionova pokoje, kde si muž přehrával výsledky svého snažení v disanském jazyce, pokrčil rameny.

„Vypni to brontosauří kvílení a připoutej se," zavolal skrz tenké dveře. „Lod' brzy zpomalí a my budeme v normálním prostoru."

Lidská mysl dokáže přemítat o obrovských vzdálenostech mezi hvězdami, ale nedokáže to docela pochopit. V porovnání s lidskou rukou je jeden centimetr velká vzdálenost. V meziplanetárním prostoru je vzdálenost několika tisíců mil jen pouhá mikroskopická část. Světlo dokáže takovou vzdálenost překonat v jediné setině sekundy. Pro lod', pohybující se rychlostí mnohem vyšší než je rychlost světla, je tato měrná jednotka ještě nepatrnější. Teoreticky se zdá nemožné najít přesně oblast s tak nepatrnou velikostí. Technicky je to opakující se zázrak, který se vyskytuje příliš často, aby se jevil jako nevšedně zajímavý.

Brion a Ihjel byli připoutaní, když se přerušil automatický pilot a vrátil je oba do normálního času a prostoru. Zůstali připoutaní a hleděli na zamlžený vzor vzdálených hvězd. Slunce páté velikosti byl jediný soused v tomto ztraceném konci vesmíru. Čekali, až počítač nabere dost hvězdného světla do třírozměrného prostoru. Mumlal si pro sebe ve svém elektronickém jazyce, zatímco prováděl nekonečnou kalkulaci, aby našel správnou pozici. Ozval se varovný signál, kdy se automatický pilot zapnul a vypnul tak rychle, že se obě události odehrály téměř současně. Pak se to stalo ještě dvakrát, než byl mozek lodi spokojen s výsledkem navigace. Pak konečně rozsvítil světlo NAVIGACE VYPNUTA. Ihjel se odvázel, protáhl se a vydal se připravit jim něco k jídlu.

Ihjel předtím naprogramoval jejich trasu s naprostou přesností. Méně než deset hodin od jejich příjezdu se rozsvítil signál NAVIGACE ZAPNUTA a oba muži se opět připoutali.

Lod' se zastavila kdesi v pustém vesmíru. Vstoupila do obvyklého prostoru na tak dlouho, aby umožnila spojení rádia na vyhrazené vlnové délce s druhou lodí. Ihjelova lod' to zaregistrovala a ihned odpověděla určeným signálem. Druhá kosmická lod' to akceptovala jako ujištění a vypustila do prostoru kulatý

kovový předmět o délce deseti stop. Jakmile se dceřiná loď připravila na kontakt, její matka opět nabrala rychlost a namířila si to o několik světelných let dále.

Ihjelova loď pokračovala ve směru rádiového signálu. Tento signál byl okamžitě zaznamenán a zpracován. Úhel a síla byly počítačem zpracovány, aby bylo možné určit směr a vzdálenost. Několik minut letu stačilo k dosažení vlnového rozsahu vysílače uvnitř kovové kabiny. Určení tohoto signálu pak bylo tak jednoduché, že to bez problémů zvládl i lidský pilot. Objevil se lesknoucí se povrch, jenž vzápětí zmizel z dosahu pozorovacího okna a loď se otočila, aby se správně nasměrovala. Když se kontakt podařil, vysunuly se magnetické západky.

„Běž dolů a pusť dovnitř doktora," řekl Ihjel. „Já zůstanu u obrazovky, kdyby se něco dělo."

„Cože mám udělat?"

„Obleč si skafandr a běž otevřít. Většina lodních plášťů je vyrobená z nafukovací kovové fólie, takže se nemusíš obtěžovat hledáním otvoru. Jednoduše velkým otvírákem na konzervy, který najdeš v krabici, vyřízneš v plášti díru. Až bude doktor Morees na palubě, znič jeho kabinu. Před tím ale vytáhni lokátor a rádio - budeme to ještě potřebovat."

Nářadí skutečně vypadalo jako velký otvírák na konzervy. Brion si opatrně prohlédl kovovou kůži, která obklopovala vchod, aby si byl jistý, že není nic na druhé straně. Pak zasekl otvírák a vyřízl v tenkém kovu velký otvor. Doktor Morees vrazil dovnitř a odstrčil Briona na stranu.

„Co se stalo?" zeptal se Brion.

Na společníkově skafandru nebyl mikrofon, takže nemohl odpovědět, jen rozhněvaně mával zaťatou pěstí. Hledí v helmě měl zamlžené, a tak nebylo možné uhodnout, jaký měl výraz v obličeji. Brion jen pokrčil rameny a otočil se, aby zatavil vchod. Když se do lodi vrátil obvyklý tlak, sejmul si z hlavy helmu a všiml si, že nový příchozí učinil totéž.

„Jste banda špinavých psů!" začala doktorka Morees, když si z hlavy sejmula helmu. Brion nebyl schopen slova. Doktorka Lea Morees měla dlouhé tmavé vlasy, velké oči a pěkně tvarované rty se jí zkroutily do rozhněvaného úšklebku. Doktorka Moreesová byla žena.

„Vy jste zodpovědný za tuhle lumpárnu?" zeptala se zlověstně doktorka Moreesová.

„V kontrolní místnosti," řekl rychle Brion, který věděl, že zbabělost v tomto případě bude lepší než nemístná odvaha. „Je to muž jménem Ihjel. Budete mít dost času ho nenávidět. Já sám jsem se k němu také právě připojil..." Mluvil k ní zády, zatímco ona vyrazila z místnosti. Brion se rozběhl za ní, nechtěl přijít o první vzrušení, které se na této lodi mělo odehrát.

„Unesli jste mě! Lhali jste mi a donutili jste mě proti mé vůli! V celé galaxii není jediný soud, který by vám neudělil ten nejhorší trest a já budu křičet radostí, až tvoje tlusté tělo bude hnít v osamění..."

„Neměli nám posílat ženu," řekl Ihjel, ignoruje její slova. „Požádal jsem o vysoce kvalifikovaného exobiologa, který by tak těžký úkol zvládl. Chtěl jsem někoho silného a mladého, aby si poradil s prací ve složitých podmínkách. A základna mi pošle tu nejmenší ženu, kterou jen mohli najít, která se při prvním deštíku rozpustí."

„To není pravda!" vykřikla Lea. „Ženská odolnost je známý fakt, a kromě toho jsem v lepší kondici než jakákoli jiná žena. To ale nemá nic společného s tím, co jsem teď řekla. Byla jsem najata na práci pro universitu Mollerova světa a podepsala jsem v tomto smyslu kontrakt. A pak je mi najednou řečeno, že můj kontrakt byl změněn - podle jakéhosi paragrafu 189-C či nějakého jiného nesmyslu - a že budu odeslána jinam. Pak mě nácou do přefouknutého basketbalového míče a hodí mě přes palubu. Jestli tohle není porušování zásad o ochraně soukromí..."

„Naber nový kurs, Brione," přerušil ji Ihjel. „Najdi nejbližší osídlenou planetu a doved' nás k ní. Musíme se té ženy zbavit a najmout pro naši práci muže. Jedeme na místo, které je nepochybně nejzajímavější místo, jaké si exobiolog vůbec může představit, ale na tu práci potřebujeme muže, který umí vykonat rozkazy, a ne horkokrevnou hysterku."

Brion byl ztracen. Až dosud prováděl veškerou navigaci Ihjel a Brion neměl ani tu sebemenší představu, jak by měl začít.

„Ale ne, to se ti jen tak nepovede," řekla Lea. „Tak lehce se mě nezbavíte. Ve třídě jsem se umístila jako první, přestože většina ostatních pěti set studentů byli muži. Tohle je mužský vesmír jen proto, že to tvrdí muži. Jak se vůbec jmenuje ta planeta, kam jedeme?"

„Dis. Další informace dostaneš, až navedeme loď na kurs," řekl Ihjel a obrátil se k řídicímu panelu. Lea si svlékla skafandr a zamířila na toaletu, aby si učesala vlasy. Brion zavřel pusku, když si uvědomil, jak dlouho ji nechal otevřenou. „To je to, čemu říkáš implantovaná psychologie?" zeptal se.

„To opravdu ne. Nakonec tu práci zvládne - ale když podepsala kontrakt, zapomněla číst mezi řádky - nejdřív však musí uklidnit své emoce. Zkrátil jsem celý proces tím, že jsem v ní probudil nenávist vůči mužům. Většina žen, které dosáhnou úspěchu v mužském světě, v sobě nosí reflex antipatií, protože jim to bylo mnohokrát vmeteno do tváře."

Vložil do zásobníku na palubní desce pásku s určením kursu a zamračil se. „Ale v tom, co jsem řekl, byl řádný kus pravdy. Chtěl jsem mladého, zdravého a vysoce kvalifikovaného exobiologa. Nikdy mě nenapadlo, že by mohli poslat ženu - a teď je příliš pozdě, abychom ji poslali zpátky. Dis však není místo pro ženy."

„Proč?" zeptal se Brion v okamžiku, kdy se mezi dveřmi objevila Lea.

„Ty pojď dovnitř a já vám to oběma vysvětlím," odpověděl Ihjel.

V

„Dis," začal Ihjel a otevřel tlustý šanon, „je třetí planeta na oběžné dráze Epsilon Eridani. Čtvrtá planeta je Nyjord - to si pamatujte, protože to bude velmi důležité. Dis je místo, pro které máme víc než dobrý důvod, abychom ho navštívili a žádný důvod k tomu, abychom ho opustili. Je příliš horké, příliš suché - teplota v některých oblastech zřídka klesne pod 100 stupňů Fahrenheita. Planeta je plná zčernalého kamení a žhavého písku. Většina vodních zdrojů se nachází pod zemí a tudíž je voda nepřístupná. Povrchová voda se vyskytuje jen v bažinách a nedá se pít bez zdlouhavého čistícího procesu. Všechna fakta a skutečnosti jsou obsažené v tomto svazku, který si později budete moci pročíst. V této chvíli chci, abyste pochopili, jak odporná a nehostinná planeta to je. A stejní jsou i lidé. Tohle je ukázka jednoho Disana."

Lea vydechla, když se na monitoru objevil trojrozměrný obraz. Nepřekvapily ji fyzické aspekty toho muže, protože jako biolog, trénovaný na zvláštnosti jiných forem života, byla zvyklá na nejroztodivnější věci. Byla to póza toho muže, výraz v jeho tváři, co ji vyvedlo z míry - stál příkřený a cenil zuby.

„Vypadá, jako kdyby chtěl zabít fotografa," řekla.

„To také málem udělal - těsně potom, co fotograf zmáčkl spoušť. Jako všichni Disané i on má vrozenou nenávist a odpor k návštěvníkům z jiného světa. Má k tomu své důvody. Jeho planeta byla osídlena úplnou náhodou těsně po Kolapsu. Neznám všechny podrobnosti, ale celkový obraz je jasný podle příběhů ze starých mýtů a náboženských obrazů nalezených na Disu.

S největší pravděpodobností se tu kdysi nacházela obrovská těžiště minerálů - svět je plný nerostného bohatství a jeho těžba je velmi jednoduchá. Ale získávání vody bylo velmi složité a já věřím, že také všechno jídlo pocházelo z jiných planet. To bylo dobré až do chvíle, kdy bylo osídlování zapomenuto, stejně na tom byly v průběhu Kolapsu i jiné planety. Všechny záznamy byly zničeny v době bojů a ruda se využila pro vojenské účely. Dis musel bojovat sám. Co se stalo s lidmi, je daň za možnost adaptovat se na homo sapiens. Jednotlivci umírali v nesmírných bolestech, ale rasa přežila. O poznání se změnili, ale zůstali lidmi. Jak docházela voda a jídlo a poslední stroje na získávání nerostných surovin se rozbily, museli ze sebe Disané vydat heroické úsilí, aby přežili. Nemohli to udělat mechanicky, ale ve chvíli, kdy se rozbil i ten poslední stroj, většina lidí se musela adaptovat na nové prostředí, aby jejich rod mohl pokračovat.

Jejich předchůdci tam stále žijí a dokonale se za tu dobu přizpůsobili prostředí. Jejich tělesná teplota se pohybuje okolo sto třiceti stupňů. Některé jejich tělesné části se adaptovaly na udržování vody. To jsou tedy hlavní změny, kromě dalších, kterými prošli, aby byli schopni na této planetě žít. Neznám další podrobnosti, ale jsou tu velmi entuziastické zprávy o nevšedních symbiózních vztazích. Ujistili nás, že toto je první homo sapiens, který se stal aktivní součástí buď komensalismu, nebo inquilismu raději, než aby zaujal na planetě pouhou hostovskou úlohu."

„To je nádherné!" prohlásila Lea.

„Opravdu?" zamračil se Ihjel. „Snad z abstraktního vědeckého úhlu pohledu. Když si budeš dělat poznámky, možná o tom jednou napíšeš knihu. Ale mě to nezajímá. Jsem si jistý tím, že tě tyto

morfologické změny a nechutné intimnosti budou fascinovat, doktorko Moreesová. Ale zatímco budeš počítat krevní druhy a obdivovat svůj termometr, doufám, že si uděláš trochu času na studium neobvyklých charakterových rysů Disanů. Bud' musíme zjistit, co způsobilo tupost těchto lidí, anebo můžeme stát stranou a čekat, až se zničí!"

„Čekat na co?" vydechla Lea. „Zničit je? Zlikvidovat ten fantastický genetický zázrak? Proč?"

„Protože jsou tak neuvěřitelně krutí, proto!" řekl Ihjel. „Jejich vrozená horká povaha jim do rukou vložila možnost vytvořit primitivní kobaltové bomby. Chtějí je odpálit na Nyjord - sousední planetu. Nedá se dělat nic, co by je přesvědčilo, aby to nedělali. Dožadují se bezvýhradné kapitulace. To je však hned z několika důvodů nemožné - za prvé proto, že Nyjordané by si rádi nechali svou planetu pro sebe. Zkusili už všechny možné kompromisy, ale bez výsledku. Disané by raději spáchali rasovou sebevraždu. Nyjordská flotila má nyní nad Disem vrch, ale lhůta pro kapitulaci před kobaltovými bombami už téměř vypršela. Nyjordské lodě mají na svých palubách dost vodíkových bomb, aby proměnily celou planetu v jediný atomový hřib. A my to musíme zarazit."

Brion se podíval na jedince na obrazovce a pokusil se vytvořit si o tom muži nějaký úsudek. Měl svalnaté tělo a kolem pasu otrhanou roušku - jediné oblečení, které měl. Přes rameno mu viselo něco, co vypadalo jako stonek zeleného vína. Na opasku měl zavěšenou celou řadu podivně vyhlížejících předmětů z ručně tepaného kovu, provrtaných kamenů a spletené kůže. Jediný povědomý předmět byl neobvyklý nožik. Kožené ozdoby, vypalované zvonky, otesané kamínky svázané v podivné zmeti dávaly celé kolekci ještě bizarnější vzhled. Možná to byly nějaké zvláštní náboženské symboly, ale vypracovanost a důmyslnost, s jakou byly předměty vyrobené, vyvolaly v Brionovi znepokojení. Jestli všechno používali - pak tedy k čemu?

„Já tomu nemohu uvěřit," řekl nakonec. „Kromě toho exotického náradí vypadá tenhle poloop, jako kdyby se vrátil zpět do doby kamenné. Nechápu, jak něco takového může pro jinou planetu představovat skutečnou hrozbu."

„Nyjordané tomu věří, a to mi jako důkaz stačí," řekl Ihjel. „Platí naší Nadaci kulturních vztahů tučné sumy, abychom té válce zabránili. A protože jsou našimi zaměstnavateli, musíme udělat, oč nás žádají." Brion jeho lež ignoroval, protože věděl, že to je jen vysvětlení pro Leu. V duchu si však poznamenal, že se na to později bude muset zeptat, aby zjistil pravou skutečnost.

„Tady jsou technické zprávy," řekl Ihjel a položil je na stůl. „Kromě kobaltových bomb mají Disané také několik kosmických lodí - i když nepředstavují vážné ohrožení. Jedna loď byla zachycena, jak opouští Dis. Přivezla na planetu několik menších raket, které mohou shodit bomby na Nyjord, zatímco jsou pevně zakotvené k povrchu Disu. Nyjordané jsou šťastní a mírumilovní lidé, a tak se jim podařilo přesvědčit kapitána kosmické lodě, aby jim poskytl další informace. Všechno je to tady. Za použití těchto nosičů bomb je možné minimalizovat dobu, během níž je zařízení připraveno k vypálení bomb."

„Jak dlouhá je ta doba?" zeptala se Lea.

„Deset dní. Pokud se situace drasticky nezmění, Nyjordané smetou život z tváře Disu. Ujišťuji vás, že to nechtějí udělat, ale udělají to na příkaz, aby si tak zajistili vlastní přežití."

„A co bychom tedy měli udělat?" zeptala se Lea listujíc ve zprávě. „Nevím vůbec nic o nukleárních zbraních ani o vesmírných lodích. Jsem exobiolog s částečnou znalostí antropologie. Jak bych jim jen mohla pomoci?"

Ihjel se na ni podíval a poškrábal se na bradě. „Má víra v naše poslání je neochvějná," řekl. „Co se týče tebe, je to poněkud zvláštní kombinace - dokonce i na Zemi. Jsí hubená jako podvyživené kuře, ale jsi dost mladá, abys přežila, když na tebe budeme dávat pozor." Zvedl ruku a přerušil Leiny rozrušené protesty. „Žádné dohadování. Na to teď není čas. Nyjordané ztratili více než třicet agentů, když pátrali po bombách. Naše Nadace ztratila šest lidí, včetně mého předchůdce, který měl tento projekt na starosti. Byl to dobrý muž, ale podle mého soudu vzal věci za špatný konec. Myslím, že se celá věc dá řešit z hlediska kultury a nikoli fyzické síly."

„Vysvětlí mi to celé ještě jednou," zamračila se Lea. „Všechno, co slyším, je těžko pochopitelné."

„Je to starý problém vzniku. Jako Newton a jeho jablko - všechno má svůj začátek. Kdybychom zjistili, proč jsou ti lidé tak posedlí vlastní záhubou, možná bychom mohli změnit jejich důvody. Ne že bych měl v úmyslu přestat hledat bomby a rakety. Musíme zkusit všechno, co by mohlo odvrátit celoplanetární

zkázu."

„Jsi chytřejší, než vypadáš," řekla Lea a opatrně srovnala stránky zprávy. „Můžeš počítat s mou pomocí. A teď kdyby byl jeden z vás gentleman a ukázal mi pokoj s pevným zámkem uvnitř, abych si mohla jít lehnout a v klidu zprávu prostudovat. A nevolejte mě, až budu chtít snídani, dám vám vědět."

Brion si nebyl jistý, kolik toho z jejího proslovu přičíst humoru a kolik toho myslela vážně, a tak raději mlčel. Dovedl ji do jedné prázdné kabiny - ona zamkla dveře - a pak se odebral za Ihjelem. Vítěz seděl v kuchyni nad obrovskou miskou plnou želatinového dezertu.

„Jsou všichni pozemšťané tak malí?" zeptal se Brion. „Sahá mi jen pod bradu."

„To je normální. Země je bezedná studnice unavených genů. Slabá záda, záněty slepého střeva, slabý zrak. Kdyby neměli dobré univerzity a schopnost trénovat lidi, nikdy bych je nepoužil."

„Proč jsi jí lhal o Nadaci?"

„Protože to je tajemství - není to snad dost dobrý důvod?" obořil se na něj popuzeně Ihjel, zatímco vyškraboval z misky poslední sousto. „Raději by ses měl něčeho najíst, abys získal zpátky ztracenou sílu. Nadace si musí uchránit své utajení. Jestli se po tom všem vrátí zpět na Zemi, bude lepší, když o skutečném poslání Nadace nebude nic vědět. Pokud by se později rozhodla přidat k členům Nadace, bude dost času jí všechno vysvětlit. Pochybuji však o tom, že bude s našimi metodami souhlasit. Zvláště až se dozví, že mám v úmyslu svrhnout několik vodíkových bomb na Dis osobně, v případě, že se nám nepodaří válku odvrátit."

„Tomu nemohu uvěřit!"

„Slyšel jsi dobře. Nevyvaluj oči a netvař se jako blbec. Jako poslední resort to raději udělám já sám, než abych to nechal udělat Nyjordany. To by je mohlo zachránit."

„Zachránit - všechno bude v radiačním mraku a lidé budou mrtví!" Brion rozhněvaně zvýšil hlas.

„Nechci zachránit Disany, ale Nyjordany. A přestaň zatínat pěsti a raději se posad' a dej si kousek dortu. Je moc dobrý. Nyjordané jsou ti, na kterých záleží. Jejich planeta podléhá řádným zákonům. Když byl Dis odříznutý od zbytku světa, přeživší obyvatelstvo se proměnilo ve vraždící gangy v bažinách. Na Nyjordu to bylo obráceně. Tam se dá přežít sběrem ovoce. Populace je sice malá, ale vzdělaná a inteligentní. Místo toho, aby se ponořili do věčné siesty, vyvinuli se ve vyspělou společnost. Nebylo to mechanické - když byli znovu objeveni, nevěděli ani jak použít kolo. Stali se čímsi jako kulturními specialisty, probírali se hlubokými filozofickými aspekty vzájemných vztahů - na takové věci nemá společnost disponující stroji nikdy čas. Samozřejmě že to bylo něco pro Nadaci kulturních vztahů a od té doby s nimi spolupracujeme. Nedá se mluvit o spolupráci, je to vlastně jen ochrana proti všemu, co by jejich rostoucí ideály mohlo zničit. Proto jsme nyní tady. Pro ty lidi je naprosto nezbytná absence násilí - mají vitalitu bez toho, aby toužili po destrukci. Pokud budou ale donuceni nechat zničit Dis, aby přežili - i když je to proti jejich základním zásadám - jejich filozofie to neunes. Fyzicky budou žít dál, jako na jiných planetách, kde platí heslo kdo s koho, a budou mít atomovou bombu."

„To zní jako ráj."

„Nebud' samolibý. Je to prostě jen další svět se starými láskami, neláskami a nenávisťmi. Ale oni pracují společně na evoluci, bez násilí, které by jednoho dne mohlo být základem pro přežití jiných společností. Stojí za to je chránit. Teď se seber a jdi studovat disanštinu a nezapomeň si pročíst ty zprávy. Ať víš všechno ještě dřív, než přistaneme."

VI

„Představte se, prosím," tichá slova ozývající se ze speakeru se ani v nejmenším nehodila k obrázku na monitoru. Kosmická loď, jež se spojila s orbitem nad Disem, byla nákladní loď. Rychlá konverze trhla lodí a černý disk namířil přímo na ně. Ihjel zapnul komunikaci z lodě na loď.

„Tady je Ihjel. Vzor 490-Bj4-67, což je zároveň kód, který by mě měl pustit přes vaši blokádu.

Zkontrolujte si, prosím, vzor."

„To nebude třeba, děkuji. Kdybyste si laskavě zapli rekordér, mám tady pro vás vzkaz z jednotky čtyři."

„Rozumím, zapínám," odpověděl Ihjel. „Sakra! Jsou tady potíže a do výbuchu zbývají už jen čtyři dny. Jednotka čtyři je naše základna na Disu. Tahle loď nese ukrytý náklad a my můžeme přistát na její palubě. Pravděpodobně došlo ke změně plánu a mně se to nezdá."

V Ihjelově bručení se poprvé ozvalo cosi znepokojivého, Brion uvnitř cítil chladný dotek. Na planetě pod nimi je čekaly potíže. Když dekodér napsal vzkaz, Ihjel ho přečetl s takovou samozřejmostí, jako kdyby byla jednotlivá slova napsaná na papíře. Když skončil, Ihjel jen cosi zavrčel a zmizel v hlavní místnosti. Brion vytáhl vzkaz ze stroje a přečetl ho:

IHJEL IHJEL IHJEL PŘISTÁNÍ LODI NEBEZPEČNÉ DOPORUČENÉ PŘISTÁNÍ V NOCI
POSTUPUJTE PODLE MAPY 46 J92 MN75 ODSTRAŇTE LOŽ VION BUDE ČEKAT KONEC
KONEC KONEC

Přistání za tmy se zdálo dostatečně bezpečné. Disané neměli žádné detekční prostředky, jak přistání odhalit. Ručičky altimetru se otočily směrem k nule a jen jemné vibrace prozrazovaly, že přistáli. Všechna světla v kabině byla vypnutá až na světélkující pracovní přístroje. Bílošedá barva zaplnila infračervenou obrazovku, když zachytila teplo teplého písku a kamení.

Nikde nebyl vidět ani náznak pohybu, ani typický tvar atomových generátorů.

„Jsme tady první," řekl Ihjel a rozsvítil světlo v kabině. Ohlédl se jeden po druhém a na tváři měli krůpěje potu.

„Musí v téhle lodi být tak horko?" zeptala se Lea a přetřela si čelo vlhkým kapesníkem. Když si svlékla část svého oblečení, zdála se Brionovi ještě štíhlejší, ale tenká tunika, sahající jí těsně ke kolenům, ukřývala velmi málo. Přestože byla malá, rozhodně nevypadala nežensky. Měla pevná velká prsa, tenký pas a útlé boky.

„Mám se ještě otočit, aby sis mě mohl dobře prohlédnout i zezadu?" zeptala se Briona. Pětidenní zkušenost ho naučila, že je lepší takové poznámky ignorovat. Kdyby se pokusil o inteligentní odpověď, mohlo by to být ještě horší.

„Dis je mnohem teplejší, než je teplota v kabině," řekl, aby změnil předmět hovoru. „Tím, že jsme zvýšili teplotu, se připravujeme na horko venku, aby to pro nás potom nebyl tak velký šok..."

„Tuhle teorii znám - ale nepřestávám se potit," osopila se na něj.

„Nejlepší věc, kterou můžeš udělat, je potit se," řekl Ihjel. Vypadal jako přefouknutý balón. Dopil jednu plechovku piva a bez váhání vytáhl z chladničky další. „Dejte si pivo."

„Ne, díky. Obávám se, že by se mi rozpustily poslední tkáně a moje ledviny by odplavaly. My na Zemi nikdy..."

„Vezmi doktorce Moreesové zavazadla," přerušil ji Ihjel. „Vion je tady. Viděl jsem jeho signál. Já tuhle loď pošlu zpátky, než si jí někdo všimne."

Když otevřel vchod, vtrhl dovnitř horký suchý vzduch, jako kdyby je olízly plameny. Brion ve tmě slyšel, jak Lea vydechla. Klopýtala po rampě a on ji pomalu následoval s nákladem zavazadel na zádech. Písek byl po horkém dni stále ještě teplý a pátil je na chodidlech. Nakonec šel Ihjel, v ruce držel ovladač.

Jakmile vyskočil z lodi, aktivoval ho a rampa se opět zataáhla pod plášť lodi jako obrovský jazyk. Když se zavřel vchod, loď se vznesla a tiše zamířila do temnoty na svou orbitu.

Kolem bylo jen tolik hvězd, aby osvětlily písčnou pustinu podobnou klidným vlnám moře. V dálce se objevil temný obrys auta. Zastavilo na jedné písčné duně. Když se otevřely dveře, Ihjel vykročil k autu a pak se to stalo.

Ihjel se proměnil v modrý sloup praskajících plamenů, jeho kůže zčernala a ohořela. Ve chvílce byl mrtvý. Druhý ohnivý sloup se rozhořel vedle auta a vzápětí se ozval nelidský smrtelný křik. Ihjel zemřel tiše.

Brion se rozběhl dopředu, přestože vzduch stále ještě protínaly elektrické výboje. Krabice a batohy mu spadly ze zad, pak chytil Leu a srazil ji k zemi. Doufal, že má dost rozumu, že tak zůstane a bude zticha. To byla jeho jediná myšlenka. To ostatní byly reflexy. Kutálel se dál, jak nejrychleji mohl.

Elektrické jiskry se rozhořely znovu. Tentokrát chytila zavazadla, která před tím odhodil. Brion to čekal, a tak se těsně přitiskl k zemi. Zadíval se do temnoty na druhou stranu od auta a spatřil slabý záblesk iontové pušky. Svou vlastní zbraň držel v ruce. Když mu ji Ihjel dával, na nic se neptal a jen si ji připnul. Ani ve snu ho nenapadlo, že ji bude potřebovat tak rychle. Pevně zbraň uchopil oběma rukama a namířil na zářící bod. Vzduchem klidné noci se ozvala třeskutá rána. Střela našla svůj cíl, pak se ozval výkřik a

pak bylo znovu ticho.

Chvilku potom, co vystřelil, ucítil na zádech tíhu a kolem krku horko. Obvykle by uvažoval s chladnou hlavou a soustředil se jen na svůj úkol. Ale Ihjel, přítel, muž z Anvharu, před několika okamžiky zemřel a Brion cítil v duši fyzické násilí a bolest.

Je mnoho bláznivých a nebezpečných věcí, které se mohou stát, jako například kouřit vedle nádrže s vysokootanovým palivem, nebo strkat prsty do zásuvky. Stejně nebezpečné a smrtelné je zaútočit na Vítěze Dvacítky.

Briona udeřili dva muži, i když v tom nebyl žádný rozdíl. První zemřel okamžitě, když Brionova ocelová ruka sevřela jeho krk a jediným trhnutím způsobila smrt. Protivníkovy mozkové žilky se naplnily krví a praskly. Druhý muž měl čas na krátký výkřik, přesto i on zemřel velmi rychle, když se smrtící ruce dotkly jeho vnitřností.

Brion se napůl plazil, napůl běžel a se zbraní připravenou k útoku rychle prohledával okolí. Nikoho nenašel. Když se dotkl Leina měkkého těla, nahrnula se mu vzteky do hlavy krev. Najednou si byl vědom nevolnosti a bolesti, po zádech mu stékal pot a vlastní dech ho pátil v hrdle. Ukryl zbraň a prsty ohledával Leinu lebku, našel na jejím spánku velkou podlitinu. Hrudník se jí však zvedal pravidelně. S největší pravděpodobností se uhodila do hlavy, když ji srazil k zemi. To jí nepochybně zachránilo život. Posadil se na zem, aby nechal své tělo odpočinout, a zhluboka oddechoval. Všechno se nyní zdálo lepší, až na bolest v krku. Jeho prsty našly tenký provaz na jedné straně krku se závažím na konci. Na druhém rameni cítil další závaží. Když za oba konce zatahal, podivný provaz mu vyklouzl z rukou. Bylo to tenké vlákno, pevné jako ocelový drát. Když si ho přetáhl přes rameno, zaryl se mu do kůže jako ostrý nůž a zastavil se až na pevných svalech. Brion lano odhodil daleko do tmy.

Konečně byl znovu schopný uvažovat a tak odehnal myšlenky na muže, které před chvílí zabil. Věděl, že je to zbytečné, ale přesto se vydal k Ihjelovu tělu. Jediný pohled na zuhelnatělou kůži mu stačil. Za ním se ozvalo Leino sténání, když se dívka začala probírat z bezvědomí. Brion spěchal k autu. Překročil druhé zuhelnatělé tělo a přistoupil ke dveřím. Řidič byl mrtvý. Snad ho zabilo totéž lano, které se zaseklo do Brionova hrdla. Ležel v písku a v jeho přivřených očích byla vidět prožitá hrůza. Uvnitř auta našel nějaké jídlo, které vzal s sebou zpátky k Lee.

„Moje hlava - uhodila jsem se do hlavy," řekla.

„Je to jen modřina," ujistil ji. „Napij se trochu vody a brzy ti bude lépe. Lehni si. V této chvíli je po všem, potřebuješ si odpočinout."

„Ihjel je mrtvý!" řekla Lea a ta vzpomínka ji naplnila smutkem. „Zabili ho! Co se stalo?" pokusila se vstát, ale Brion ji jemně zatlačil zpátky.

„Všechno ti povím. Jen zůstaň klidně ležet. Byla to léčka, zabili Viana a řidiče toho auta. Udělali to tři muži, ale ti už jsou také mrtví. Pochybuji, že jich bylo víc, ale kdyby se někdo přiblížil, slyšel bych to. Ted' chvíli počkáme, než ti bude lépe, a pak odsud zmizíme."

„Přivolej loď!" V jejím hlase zněl nepatrný náznak hysterie. „Nemůžeme tady sami zůstat. Nevíme, kam máme jít, ani co máme dělat. Když je Ihjel mrtvý, celá věc je ztracená. Musíme se odsud..."

Jsou věci, které nikdy nezní jemně, přestože se je člověk snaží jemně říct. „Je mi to líto, Leo, ale loď je právě teď z našeho dosahu. Ihjel byl zabit iontovým odpalovačem a ovladač lodí byl spálen na uhel. Musíme si vzít auto a dostat se nějak do města. Uděláme to hned teď. Zkus, jestli se dokážeš postavit - já ti pomohu."

Vstala, neřekla ani slovo, a jak vykročili k autu, vyšel na obzor za jejich zády rudý měsíc. Při jeho světle Brion spatřil temnou linku na zadní části auta. Brion rychle zastavil. „Co se stalo?" zeptala se Lea.

Brion rychle otevřel kryt motoru, přestože věděl, co uvidí. Útočníci byli velmi rychlí a důmyslní. Za ten krátký čas, který měli k dispozici, se jim podařilo zabít jak řidiče, tak auto. Rudé světlo osvítilo přetržená lana a kabely. Oprava nebyla možná.

„Myslím, že budeme muset jít pěšky," řekl a snažil se vyhnat tón zklamání ze svého hlasu. „Tohle místo je sto padesát kilometrů od města Hovedstad, kam musíme dorazit. Měli bychom..."

„My zahyneme. Nemohu nikam jít. Celá tahle planeta je jedna velká past. Musíme se nějak dostat na loď!" Hysterie v jejím hlase byla už víc než zřetelná.

Brion se nepokusil s ní přit nebo se obtěžovat s vysvětlováním. Byla v šoku. A tak ji raději opět posadil,

zatímco připravoval věci na dlouhý pochod.

Nejprve oblečení. Vzduch byl každou minutou chladnější a chladnější. Lea se začala třást zimou, a tak vytáhl z jejího ohořelého batohu teplejší oblečení a přehodil jí ho přes tenkou tuniku. Nebylo tu nic víc, co by se dalo vzít - jídlo z auta a pomůcky první pomoci, které našel pod palubní deskou. Jinak žádné rádio, žádné mapy. Navigace se dala provádět jen za pomoci kompasu. Auto bylo opatřené elektronicky operujícím gyrokompasem. Ten nemohl použít. A tak alespoň zkontroloval směr na Hovedstad, jak si ho pamatoval z mapy. Dráha auta mířila stejným směrem. Vypadalo to, že přijelo přímo z města. Když půjdou po stopě, dojdou do města.

Čas utíkal. Rád by Ihjela i muže z auta pohřbil, ale noční hodiny byly příliš cenné, aby plynul časem. Jediné, co mohl udělat, bylo uložit všechna tři mrtvá těla do auta, aby je ochránil před disanskou divokou zvěří. Zamkl dveře a odhodil klíč co nejdál do temnoty. Lea mezitím usnula a Brion s ní jemně zatřásl, aby ji probudil.

„Pojď,“ řekl. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

VII

Chladný vítr a písek pod nohama by jim měl cestu usnadnit. Lea to však pokazila. Zdálo se, že otřes částečně zablokoval racionální část jejího mozku a zanechal přímé spojení jen s její hlasovou částí. Jak klopýtala planinou, napůl v bezvědomí, mumlala své nejčernější obavy, které měly raději zůstat nevyslovené. Čas od času se v jejím truchlení objevila nějaká souvislost. Zabloudí, nikdy nenajdou město, zemřou žizní, mrazem, hladem, horkem. S těmito obavami se v nekonečném oceánu jejího částečného vědomí vznášely smíšené vzpomínky z Leiny minulosti. Brion něčemu z toho rozuměl, ale pokoušel se neposlouchat to. Strach ze ztráty kreditu, strach, že nezíská nejvyšší známku, že zůstane jediná žena ve světě mužů, odejde ze školy, zabloudí v bezejmenných skupinách bojujících za přežití v přeplněných městech planety Země.

Byly tu další věci, ze kterých měla strach, ale pro muže z Anvharu nedávaly žádný smysl. Kdo byli lidé, kterých se bála? Nebo co byla rakovina? Kdesi a cosi? Kdo byl Manstan, jehož jméno pokaždé doprovázel hlasitý vzlyk?

Brion se zastavil a vzal ji do náruče. Vzdychna, opřela se o jeho svalnatou hrud' a okamžitě usnula. I když nesl teď větší váhu, jeho rychlost byla o poznání lepší. Zrychlil krok, aby vzácné noční hodiny beze zbytku využil.

Kdesi mezi štěrkovitou planinou a ostrými skalisky ztratil stopu písečného auta. Neztrácel zbytečně čas tím, že by se ji snažil najít. Pozorně si prohlédl postavení hvězd, podle nichž poměrně přesně určil sever. Zdálo se, že Dis nemá hvězdu určující pól, ale čtvercová konstelace hvězd se pomalu otáčela kolem neviditelného pólu. Postavil se do patřičné polohy a jeho pravá ruka ho navedla na západní kurs, který potřeboval.

Když ho začaly bolet paže, položil Leu jemně na zem, aby se neprobudila. Než náklad znovu uchopil, trochu se protáhl. Náhle ucítil strašlivou samotu uprostřed písečných pustin. Jeho dech vytvářel obláčky páry mizející v tiché temnotě. Byl tak daleko od domova, od lidí, od své planety. Dokonce i konstelace souhvězdí na noční obloze tu byla jiná. Byl zvyklý na samotu, ale tohle bylo osamění dotýkající se hluboko zakořeněných instinktů. Po zádech mu přeběhl mráz, který nezpůsobil disanský chlad, a chloupky na těle se mu zjezily.

Byl čas jít. Setřásl nepříjemný pocit a opatrně si přivázal Leu ke své bundě. S batohem na zádech se mu pak pochodovalo o poznání snadněji. Duny z ostrého štěrku pokračovaly do nekonečna. Byla to namáhavá cesta, když se snažil vyšplhat na vrchol, a stejně obtížný byl i sestup do Černých jam na úpatí další duny.

Když se na východním obzoru objevil první ranní paprsek, Brion zastavil, aby zkontroloval postavení hvězd a neztratil směr, než se rozední. Namaloval do písku linku mířící na sever a druhou, která určovala jejich směr. Když byl spokojen, vypláchl si ústa jedním douškem vody a posadil se vedle klidně spící dívky.

Zlaté paprsky stíraly z oblohy hvězdy. Bylo to úžasné a Brion na chvíli zapomněl na svou únavu. Chtěl ten okamžik nějak uchovat. Nejlepší by bylo čtyřverší. Dostatečně krátké, aby se dalo snadno

zapamatovat, ale aby na sebe strhlo pozornost a obsahovalo všechno, co měl na mysli. Při Dvacítce ve čtyřverší získal nejvíc bodů. Tohle ale bude jedinečná báseň. Taind, jeho učitel poezie, by měl dostat kopii.

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Lea a podívala se na jeho tmavý profil rýsující se proti červenému světlu slunce.

„Poem,“ řekl. „A mlč chvíli.“

Po tom, co Lea v noci prožila, to na ni bylo trochu příliš. Začala se smát, když se na ni zamračil, začala se smát ještě hlasitěji. Když však zaslechla ve svém smíchu nádech hysterie, pokusila se přestat. Slunce se vyhouplo na obzor a přineslo závan horkého vzduchu. Lea vydechla.

„Tvůj krk! Vždyť vykrvácíš!“

„To ne,“ řekl a prsty se dotkl krvácející rány na svém krku. „Je to jen povrchové zranění.“

Náhle ho přepadla deprese, když si vzpomněl na smrtelný boj z předcházející noci. Lea mu neviděla do tváře, hledala cosi v batohu, který Brion shodil na zem. Musel si prsty masírovat tvář, aby vyhnal bolestivou grimasu, která mu zkroutila rty. Vzpomínky ho však bolely víc než rána, kterou utřil. Jak snadno ty muže zabil! Tři muže. Jak blízko je civilizovaný člověk zvířeti! Použil tento chmat v nekonečné řadě zápasů, ale pokaždé bez toho, aby někoho zabil. Byla to součást hry, součást Dvacítky. Ale když byl jeho přítel zabit, stal se sám vrahem. Věřil v nenásilí a záchranu lidského života - až do prvního testu, kdy zabil bez sebemenšího zaváhání. Největší ironií na tom byla skutečnost, že necítil žádnou vinu.

Dokonce ani teď ne. Snad to byl šok z té změny, ale jinak nic víc.

„Zvedni bradu,“ řekla Lea a vytáhla antiseptický aplikátor, který našla v kufříku s lékařskými potřebami. Zvedl neochotně bradu a po krku mu stékala chladná tekutina. Antibiotické pilulky by udělaly lepší službu, protože rána se mezitím už docela zavřela, pomyslel si Brion, ale nahlas neřekl nic. Když se o něj Lea starala, zapomněla na sebe. Brion použil trochu antiseptického spreje na modřinu na její hlavě. Lea vykřikla a ucukla. Pak oba tiše spolkli několik pilulek.

„Slunce už pěkně pálí,“ řekla Lea a začala si svlékat teplé oblečení. „Pojďme si najít nějakou hezkou chladnou jeskyni nebo klimatizovaný salón, kam bychom si mohli zalézt a strávit tam den.“

„Obávám se, že tu nic takového není. Jen písek, budeme muset jít dál.“

„Já vím, že musíme jít dál,“ přerušila ho. „Nemusíš mi o tom dávat lekci. Jsi vážný jako Zemská banka. Uklidni se. Napočítej do deseti a pak začni znovu.“ Lea vyprávěla o zbytečnostech, zatímco poslouchala stopy po hysterii, která se jí vkradla do mozku.

„Na to není čas. Musíme se vydat na cestu,“ Brion pomalu vstal a začal sbírat zavazadla. Pak se podíval na západní horizont, neviděl však žádné body, podle kterých by se dal držet směr, všude byly stejně nekonečné duny. Pomohl Lee vstát a vydal se na pochod.

„Ještě chvíli počkej,“ zavolala na něj Lea. „Kam si myslíš, že jdeme?“

„Támhle,“ řekl a ukázal rukou. „Doufal jsem, že tam budou nějaké body, kterých bychom se mohli držet, ale není tam nic. Budeme muset jít poslepu, ale slunce nám snad pomůže dodržet správný směr. Pokud tam nedojdeme do večera, pomohou nám v noci hvězdy.“

„A to všechno musíme zvládnout s prázdným žaludkem? Co takhle snídaně? Mám hlad a žízeň.“

„Žádné jídlo.“ Zaklepal prázdnou krabici na jídlo. Když ji našel, byla jen z části plná. „Vody je málo a budeme ji potřebovat později.“

„Ale já se potřebuju napít teď hned,“ odsekla. „V ústech mám jako v přeplněném popelníku a vyschlá jsem jako papír.“

„Dobrá, napij se. Ale jen jeden hlt,“ řekl po chvilce váhání. „Je to všechno, co máme.“

Lea se napila a podala láhev Brionovi. Ten ji zavřel a uložil zpět do batohu, aniž by se sám napil. Když dorazili k první duně, byli propocení skrz na skrz.

V poušti nebyl žádný život a tak byli jediní, kdo se pod horkým sluncem pohyboval.

Jejich stíny klouzaly před nimi a jak slunce stoupalo, horko sílilo a stín se krátil. Žár byl tak velký, jaký Lea ještě nikdy nezažila. Šaty měla prosáklé potem a pramínky jí stékaly po čele a pálily v očích. Světlo a horko bylo nesnesitelné, a tak se opřela o Brionovy silné paže. Postupoval dál a zdálo se, že horko a nepohodlí ani nevnímá.

„Zajímalo by mě, jestli jsou tyhle věci k jídlu - nebo jestli v nich je voda,“ zachraptěl Brion. Lea

přimhouřila oči a pohlédla na podivný kožovitý předmět na vrcholu vzdálené duny. Mohla to být rostlina nebo zvíře - bylo těžké to určit. Mělo to velikost lidské hlavy, povrch se podobal šedé zvrásněné kůži a byl pokrytý tlustými bodlinami. Brion na předmět zatlačil palcem u nohy a všiml si bílého kořene, pronikajícího dovnitř duny. Věc se náhle napnula a zabořila se hlouběji do písku, ve stejném okamžiku vystřelil zevnitř tenký bičík, zasáhl Brionovu botu a zase se ukryl pod kožovitý povrch. Na tvrdém plastu se objevil škrábanec pokrytý kapkami zelené tekutiny.

„Nejspíš to je jed," řekl a otřel si botu v písku. „Není radno si s tou věcí zahrávat bez dobrého důvodu. Pojďme raději dál."

Před polednem se Lea zhroutila. Opravdu chtěla pokračovat, ale tělo jí vypovědělo poslušnost. Tenká podrážka na jejích botách nebyla žádnou ochranou proti žhavému písku a tak se jí na chodidlech vytvořily bolestivé puchýře. Horko ji ubíjelo, písek sálal a vzduch byl jako žár proudící z rozpálené trouby. Lea měla rty rozpukané a opuchlé suchem. S každým úderem jejího srdce se ozvala rána na hlavě a Lea měla pocit, že jí pukne lebka. Roztrhla si lehkou tuniku, přestože ji Brion přesvědčoval, aby to nedělala a raději se chránila před spalujícím sluncem. Roztrhala ji, aby se jí lépe dýchalo. Před zničujícím horkem však nebylo úniku.

Přestože rozpálený písek jí týral ruce a kolena, nebyla schopná vstát.

Dalo jí práci, aby se nezhroutila docela. Zavřela oči a všechno se kolem ní točilo.

Brion přivřel oči a podíval se na ni. Pak ji vzal do náruče a nesl ji jako noc před tím. Když se Leino rozpálené tělo dotklo jeho holých paží, šokovalo ho to. Tuniku měla roztrženou, jedno prso odhalené a hrudník se jí nepravdělně zvedal. Brion si otřel z ruky pot a písek, dotkl se její kůže a ucítil, že je zlověstně horká a suchá.

Měla všechny symptomy šoku z horka. Suchá, opuchlá kůže, nepravdělný dech. Leina tělesná teplota rychle rostla, jak její tělo přestávalo bojovat s horkem.

Nebylo nic, co by mohl udělat, aby jí před spalujícím horkem uchránil. Odměřil malé množství zbývající vody a nalil jí tekutinu do úst. Její tenké oblečení ji chránilo před sluncem jen částečně. Jediné, co mohl v této chvíli dělat, bylo držet ji v náruči a pokračovat k horizontu. V dálce byl vidět skalní převis, slibující trochu vzácného stínu.

Země chráněná před přímým slunečním zářením se zdála téměř chladná v porovnání s rozžhaveným pískem. Když ji položil na zem, Lea otevřela oči a pak je bolestí znovu přivřela. Chtěla se omluvit za svou slabost, ale nebyla schopná z vyschlého hrdla vypravit ani slovo. Zdálo se jí, jako by se Brionovo tělo pohybovalo v horkém vzduchu sem a tam jako strom v silném větru.

Náhle prudce zamžikala a na malý okamžik se jí vrátil zdravý rozum. Opravdu se kýval sem a tam. Lea si náhle uvědomila, jak závislá je na nekonečné síle jeho paží - a ty náhle umdlévaly. Svaly na celém jeho těle se napínaly, jak se snažil, aby ho poslechly. Viděla, jak otvírá ústa, jako kdyby chtěl vykřiknout, a jeho tichý sten byl hroznější než kdyby naříkal bolestí. Lea vyděšeně vykřikla, když uviděla, jak obrátil oči v sloup. Kolísal ze strany na stranu, až se nakonec zhroutil na zem jako pokácený strom a ztěžka dopadl do horkého písku. Byl v bezvědomí nebo mrtvý - dalo se to stěží poznat. Lea ho uchopila za bezvládné nohy, ale nebyla schopná odtáhnout jeho mohutné tělo do stínu.

Brion ležel na zádech vystavený slunečním paprskům a po těle mu stékal pot. Lea věděla, že stále ještě žije. Ale co se stalo? Snažila se vzpomenout na své znalosti medicíny, které by to vysvětlily. Každý kousek jeho těla byl pokrytý potem. Ze všech pórů vytékala olejovitá tekutina, hustější než byl lidský pot. Brionovi se začaly třást paže. Lea vyděšeně uskočila, když se jeho vlasy začaly kroutit a svíjet, jako kdyby žily vlastním životem. Hrudník se mu rychle zvedal a jeho dech prudce otrásal jeho tělem. Lea mohla jen tiše hledět na rudou oblohu a čekat, jestli před tím, než zemře, stačí zešít.

Záchvat kašle přerušil Brionův nepravdělný dech, ale bylo znát, že se mu ulevilo. Tělo měl stále ještě pokryté potem, jednotlivé kapky se spojovaly v malé pramínky a mizely v suchém písku. Brion se pohnul a převrátil se na bok, tváří k Lee. Otevřel oči a usmál se.

„Nechtěl jsem tě děsit. Zachytilo mě to ve špatné chvíli. Trochu to narušilo můj systém. Teď ti seženu nějakou vodu - ještě trochu máme."

„Co se stalo? Když jsi vypadal tak... Když jsi upadl..."

„Můžeš mít dva doušky, ne víc," řekl, otevřel láhev a naklonil si ji k ústům. „Je to jen letní změna, nic na

tom není. Každý rok se nám to v Anvharu stává - jen to nevypadá tak strašně. V zimě naše těla ukrývají pod kůží vrstvu tuku, takže se téměř zastaví proces pocení. Uvnitř těla však probíhají další změny. Když se počasí změní, tělesné funkce se obrátí. Tuk se metabolizuje, proces pocení se obnoví a začne pracovat přes čas, jak se tělo připravuje na dva měsíce tvrdé práce, teplo a málo spánku. Myslím, že tohle horko odstartovalo změny o něco dřív."

„Chceš tím říct, že ses adaptoval na tuhle strašnou planetu?"

„Ano, i když je mi stále docela horko. Brzy budu potřebovat spoustu vody, nemůžeme tady zůstat.

Myslíš, že si se slunečním žářem poradíš, když tě ponesu?"

„Ne, ale nebude mi o nic lépe, když tady zůstanu." Měla lehkou hlavu a stěží věděla, co říká. „Myslím, že půjdeme dál. Půjdeme dál."

Jakmile se vystavila slunci, prostoupila jejím tělem znovu palčivá bolest. Okamžitě upadla do bezvědomí. Brion ji zvedl a vykročil. Po několika metrech začal cítit tíhu písku. Věděl, že se blíží na pokraj svých sil. Zpomalil a každá další duna se zdála vyšší než ta předtím. Obrovské skály tu a tam pronikaly silnou vrstvou písku. Na úpatí těch největších monolitů se tu a tam objevil i trs vegetace. Prošel kolem, pak se zastavil, jako kdyby mu něco přišlo na rozum. Co to bylo? Nějaký rozdíl. Něco na těch rostlinách bylo jiné, něco, čeho si u těch ostatních předtím nevšiml.

Bylo to jako porážka - otočit neohrabané nohy a vydat se zpět po vlastních stopách, aby si rostliny prohlédl. Bylo to velmi důležité. Některé rostliny byly useknuté těsně nad povrchem. Nebyly ulomené, ale odříznuté nožem nebo nějakým ostrým předmětem. Odříznuté pahýly stonků byly suché a dávno mrtvé, ale přesto vykřesaly v Brionově mysli malý záblesk naděje. Byl to první náznak toho, že tuhle horkem týranou planetu obývali i jiní živí lidé. A ať už ten někdo uřízl rostliny z jakéhokoli důvodu, pro Briona to znamenalo pomoc. Jídlo - možná i pití. Ruce se mu při té myšlence roztráslly. Položil Leu do písku, ale ta se ani nepohla.

Měl sice ostrý nůž, ale v rukou mu nezbyvala žádná síla. Zhluboka se nadechl, opřel se o houževnatý stonek a nakonec ho uřízl. Z konce začala odkapávat hustá tekutina. Otřel si ruku o nohu, aby se mu netrásla a čekal, až mu do dlaně nakape dost čerstvé mízy.

Byla mokrá, dokonce i chladná. Bylo jisté, že to je životodárná voda. Chvilku váhal, než dlaň přiblížil k ústům, a místo aby se napil, jen v tekutině smočil jazyk.

Nejprve necítil nic, pak ho náhle zachvátila prudká bolest, pronikla mu až do krku a Brion se začal dávit. Zvedl se mu žaludek a začal zvracet hořkou bílou pěnu. Klečel na kolenou, bojoval s prudkými vlnami bolesti a ztrácel ze svého těla životně nutné tekutiny.

Zoufalství bylo horší než bolest. Rostlinná šťáva přece musela mít nějaký užitek, musí být nějaký způsob, jak ji neutralizovat a vyčistit. Ale Brion byl na této planetě úplný cizinec a tak bude mrtvý dřív, než stačí věci přijít na kloub.

Přestože se cítil slabý, snažil se nevnímat, jak brzy bude se silami v koncích. Přehodit si dívku přes rameno se zdálo jako nadlidský úkol a Brion si malou chvilku pohrával s myšlenkou ji tam nechat. Vše si znovu promyslel, ale nakonec ji uchopil a pokračoval dál. Každý krok pro něj znamenal nesmírné úsilí, když pokračoval ve svých stopách k další duně. Namáhavě se vyšplhal na vrchol a spatřil Disana stojícího několik kroků od něj.

Oba byli příliš překvapení, aby byli schopni okamžitě jednat. Krátký okamžik hleděli jeden na druhého, aniž by se pohnuli. Když se konečně zmohli na reakci, byla to záležitost obrany. Brion rychle hodil dívku na zem a ve stejném okamžiku vytáhl z pouzdra zbraň. Disan z opasku vytáhl tenkou trubičku a přiložil si ji k ústům.

Brion nevystřelil. Jeho mrtvý přítel ho naučil, jak si vypěstovat dobrý odhad, a tomu věřil. Přestože ho strach nutil, aby zmáčkl spoušť, jiný smysl vycítil nevyslovené emoce domorodého Disana. Byla v něm nenávist i strach, ale také touha vyhnout se násilí a raději se pokusit o komunikaci. To vše Brion vycítil během zlomku sekundy. Musel rychle jednat, aby se vyhnul tragickým událostem. Rozpráhl se a odhodil zbraň stranou.

Jakmile se zbraně zbavil, už toho litoval. Riskoval jejich životy pro schopnost, o které dosud jistě nevěděl, jestli se na ni může spolehnout. Disan měl trubičku stále ještě u úst v okamžiku, kdy Brion odhazoval zbraň. Zarazil se a přemýšlel. Pak přijmul Brionovo gesto a také on zastrčil foukací trubičku za

opasek.

„Máš nějakou vodu?" zeptal se Brion a slova se mu stěží vydrala z hrdla.

„Mám vodu," řekl ten muž, aniž by se pohnul. „Kdo jste? Co tu děláte?"

„Jsme z jiné planety. Měli jsme... nehodu. Chceme dojít do města. Potřebujeme vodu."

Disan se podíval na bezvědomou dívku a pak se rozhodl. Přes rameno měl podivný zelený předmět, který si Brion pamatoval z obrázku disanského jedince. Strhl si zelený předmět z ramene a ta věc se mu začala svíjet v ruku. Bylo to živé - zelený stonek dlouhý asi jeden metr, podobný popínavému vínu. Na jednom konci vyrůstal zelený květ. Disan vzal předmět podobný háku a zabodl ho do květnatého ústního otvoru. Když hákem rychle otočil, zelený stonek se začal kroutit kolem jeho paže. Vytáhl něco malého a černého a hodil to na zem. Pak podal stonek Brionovi. „Přilož si to k ústům a napij se," řekl.

Lea potřebovala vodu víc, ale Brion se napil první, protože si kvalitou vody nebyl jistý. Svíjející se výhonky byly plné zeleně zbarvené tekutiny. Přiložil si stonek k ústům a napil se. Voda byla horká a chutnala jako bahno. Náhle ucítil prudkou bolest a rostlinu rychle odhodil. Malé bílé štětiny pokrývající lístky byly nyní zbarvené krví. Brion se rozhněvaně ohnal po Disanovi, ale když uviděl výraz jeho tváře, zarazil se. Muž měl tvář znetvořenou spoustou drobných jizviček.

„Vaede se nerada vzdává své vody, ale pokaždé se jí to nepovede," řekl muž.

Brion se znovu napil, pak přiložil vaede k Leiným ústům. Zasténala z bezvědomí, ale reflexivně se přitáhla k životodárné tekutině. Když měla dost, Brion jí jemně z tváře odstranil ostré trny a znovu se napil. Disan se pohupoval a bedlivě je pozoroval. Brion mu vaede vrátil, pak vzal několik kusů oblečení a zakryl jím Leu, aby jí poskytl trochu stínu. Nakonec se usadil do stejné pozice jako Disan a pozorně si ho prohlédl. Zdálo se, že se Disan cítí uprostřed spalujícího slunce víc než dobře. Na nahé hnědé kůži neměl sebemenší stopy potu. Vlasy mu sahaly po ramena a hluboko posazené modré oči si ho zkoumavě prohlížely. Jediné, co měl na sobě, byl kus kůže omotaný kolem boků. Když si znovu přehodil vaede přes rameno, rostlina se nepřestávala nešťastně svíjet. Muž měl kolem pasu stejnou sbírku kůže, kamení a mosazi, jakou měl člověk z obrázku. Brion konečně chápal, jakou funkci splňovaly dva z podivných předmětů: Trubička byla jakýsi primitivní druh vzduchovky a nezvykle zahnutý hák sloužil k otvírání vaede. Zajímalo by ho, jaký účel splňovaly ostatní předměty. Pokud měly všechny jeho věci nějakou funkci - nesloužily tedy jako náboženské amulety - musel být jejich majitel víc než pouhý krutý divoch, jakého připomínal.

„Jmenuji se Brion. A ty..."

„Neřeknu ti své jméno. Co tady děláš? Chceš zabít mé lidi?"

Brion rychle zahlal vzpomínku na předcházející noc. Zabíjel - přesně to udělal. Mužovo očekávání a náznak naděje donutily Briona říct pravdu.

„Jsem tady proto, abych zabránil zabíjení vašich lidí. Věřím, že válka brzy skončí."

„Dokaž to."

„Doved' mě tedy k Nadaci kulturních vztahů ve městě a já ti to dokážu. V poušti nemohu dělat nic. Snad jen zemřít."

Na Disanově tváři se poprvé objevil nějaký výraz. Zamračil se a něco si pro sebe zamumlal. Jak bojoval svou vnitřní bitvu, objevily se mu na čele malé krůpěje potu. Když konečně došel k nějakému rozhodnutí, vstal a Brion vstal také.

„Pojďte se mnou. Dovedu vás do Hovedstadu. Ale nejdřív mi musíte něco říct - jste z Nyjordu?"

„Ne."

Bezejmenný Disan zavrčel a otočil se. Brion si přes rameno přehodil Leino bezvládné tělo a následoval ho. Muž nasadil kruté tempo a po dvou hodinách konečně došli k místu plnému členitých skal.

Domorodec ukázal na nejvyšší pískovcové skalisko. „Počkejte tady," řekl. „Někdo se pro vás vrátí."

Počkal, až Brion položí Leu na zem, a naposledy mu podal výhonek vaede. Těsně předtím, než odešel, se zastavil, jako kdyby váhal.

„Jmenuju se... Ulv," řekl a vzápětí zmizel.

Brion dělal, co bylo v jeho silách, aby Lee nějak ulehčil. Ale mohl toho dělat velmi málo. Jestli se jí brzy nedostane lékařské pomoci, zemře na dehydrataci a šok.

Těsně před západem slunce zaslechl od západu zvuk motoru blížícího se písečného auta.

VIII

Zvuk byl každým okamžikem hlasitější a hlasitější. Když je řidič našel, zapískala kola, jak auto prudce otočil za písečným převisem. Před nimi se objevilo velké nákladní auto, rozvířilo kolem sebe oblak prachu, pak zastavilo a řidič kopnutím otevřel dveře.

„Nastupte si - ale rychle!“ zařval muž. „Ať se dovnitř nedostane horko.“ Zařadil rychlost a podrážděně si je změřil.

Brion ignoroval řidičův příkaz a opatrně uložil Leu na zadní sedadlo. Pak teprve zavřel dveře. Auto se v dalším okamžiku rozjelo a za ním se vyvalil ledový kouř, který ochlazoval ventily. Uvnitř auta sice nebylo nijak chladno, ale teplota byla nejméně o čtyřicet stupňů nižší než venku. Brion zakryl Leu další vrstvou oblečení, aby zpomalil šok v jejím těle. Řidič nabral rychlost, aniž by na ně od chvíle, kdy nastoupili, promluvil jediné slovo.

Brion se otočil a spatřil v zadní části auta dalšího muže. Byl vysoký a zarostlý a mířil na ně puškou.

„Kdo jste?“ zeptal se a v jeho hlase nezněl ani náznak sympatií.

Celé to bylo velmi podivné, ale Brion si už pomalu začal zvykat na neobvyklosti této planety. Muž se nervózně kousl do rtu, zatímco Brion klidně seděl, aniž by se pohnul. Nechtěl muže rozčilit, aby zmáčkl spoušť, a tak když promluvil, jeho hlas byl tichý.

„Jmenuji se Brandd. Před dvěma dny jsme přistáli na této planetě a od té doby jsme v poušti. Ted' se, prosím, nerozčilte, až vám řeknu tohle: Vion a Ihjel jsou mrtví.“

Muž s puškou překvapením vydechl a jeho oči se rozšířily. Řidič se jen znepokojeně ohlédl přes rameno a pak se znovu obrátil k volant. Brionova poznámka zasáhla svůj cíl. Jestliže tito muži patřili k Nadaci kulturních vztahů, museli o celé věci něco vědět. Zdálo se, že jsou to skutečně lidé z N.K.V.

„Mně a dívce se podařilo uprchnout potom, co byl Ihjel zastřelen. Snažili jsme se dojít do města a kontaktovat vás. Jste přece z Nadace, nebo ne?“

„Ano, ovšem,“ řekl muž a sklopil zbraň. Chvilku se zastřeným zrakem díval do prázdna a nervózně se kousal do rtu. Pak znovu zvedl zbraň a namířil.

„Jestli jsi Brandd, pak mi něco pověz.“ Volnou rukou sáhl do kapsy a vytáhl vzkaz na žlutém papíře. Jak ho pročítal, pohyboval při tom rty. „Ted' mi odpověz - jestli můžeš - jaké jsou tři poslední soutěže v...“ zarazil se a znovu pohlédl na papír, „...ve Dvacítce?“

„Finále v šachu, střelba a zápas. Proč?“

Muž něco zavrčel a znovu odložil pušku, zdálo se, že je spokojen. „Jmenuji se Faussel,“ řekl a zamával vzkazem Brionovi před očima. „Tohle je Ihjelova poslední vůle, kterou poslal na Nyjordskou centrálu. Byl přesvědčený, že zemře, a měl pravdu. Chtěl, abys převzal jeho úkol, takže jsi ted' velitelem. Já jsem byl první Mervvův zástupce, než ho otráвили. Měl jsem pracovat pro Ihjela a nyní předpokládám, že budu spolupracovat s tebou. Alespoň do zítřka, než zabalíme a zmizíme z téhle pekelné planety.“

„Co tím myslíš? Co se stane zítra?“ zeptal se Brion. „Do výbuchu zbývají tři dny a my tady máme práci.“ Faussel ztěžka dosedl na sedadlo, pak znovu vyskočil na nohy a zachytil se pevně sedadla, aby neztratil rovnováhu.

„Tři dny, tři týdny nebo tři minuty - jaký je v tom rozdíl?“ Jeho hlas byl náhle velmi vzrušený a musel vynaložit veškeré úsilí, aby nad sebou znovu získal vládu. „Podívej se. Nic o tom nevíš. Právě jsi sem přijel a to je tvoje největší smůla. Moje smůla je, že jsem byl zavlčen do téhle smrtelné pasti a musel jsem být svědkem odporností, které tu domorodci provedli. Musel jsem se k nim chovat slušně, přestože zabíjeli mé přátele, k nim i k Nyjordanům, kteří drží ruku na spoušti bomb. Jeden z nich dřív nebo později začne uvažovat o domově a o tom, kolik je pod ním kobaltových bomb. Zmáčkne ten pravý knoflík a nebude mu záležet na tom, kolik času zbývá do vypršení lhůty.“

„Posaď se, Fausseli. Posaď se a odpočiň si.“ V Brionově hlase bylo slyšet pochopení, ale také důraznost jeho nařízení. Faussel ještě chvilku otálel, pak se posadil, opřel si tvář o okno a zavřel oči. Stisknul rty a na spáncích mu pulsoval tep. Byl příliš dlouho v hrozném napětí.

Když dorazili do N.K.V., visela ve vzduchu stejně těžká atmosféra. Zoufalství a porážka. Doktor byl jediný člověk, který nesdílel stejnou náladu s ostatními, zatímco ošetřoval Leu. Měl spoustu pacientů, kteří mu leželi na srdci. Ostatní byli bezpochyby v hluboké depresi. Jakmile projeli automatickou vstupní

bránou, padla na Briona stejně chmurná nálada. Bylo to děsivé a nedalo se to přehlédnout. Jakmile se najedl, vydal se s Fausslem do bývalé Ihjelovy kanceláře. Skrz průhledné zdi viděl personál, jak balí všechny zprávy a připravuje je na odeslání. Faussel se od chvíle, kdy se zbavil velení, zdál méně nervózní. Brion rychle zavrhl myšlenku prozradit, že on sám je v Nadaci teprve nováčkem. Potřeboval co nejvíc autority, protože ho nepochybně budou nenávidět, až jim poví, co má v úmyslu.

„Měl by sis dělat poznámky, Fausseli, a pak je nechat vytisknout. Já to podepíšu.“ Vytištěná slova měla odjakživa větší váhu. „Všechny přípravy na odjezd musí být okamžitě zastaveny. Zprávy se vrátí zpět do šanonů. Zůstaneme tu tak dlouho, dokud jsou Nyjordané na svých místech. Pokud bude tato operace neúspěšná, odjedeme všichni společně, jakmile čas vyprší. Vezmeme s sebou jen osobní věci, ostatní zůstane tady. Možná sis ještě neuvedomil, že jsme tu proto, abychom zachránili planetu - ne abychom sepisovali stohy papírů.“

Koutkem oka viděl, jak Faussel zrudl vzteky. „Jakmile to bude vytištěné, přines to zpátky. Vezmi s sebou také všechny zprávy o tomto projektu. To je pro tuto chvíli všechno.“

Faussel odešel a v dalším okamžiku Brion uviděl vyděšené a rozhněvané pohledy ostatních pracovníků. Otočil se k nim zády a otevřel zásuvky v pracovním stole. Horní zásuvka byla kromě jediné zalepené obálky prázdná. Byla adresovaná Vítězi Ihjelovi.

Brion si obálku zamyšleně prohlédl a nakonec ji otevřel. Dopis uvnitř byl psaný rukou.

Ihjeli,

bylo mi oficiálně sděleno, že přijedeš, abys mě vystřídal. Musím se přiznat, že cítím nesmírnou úlevu. Máš řadu zkušeností s nezvladatelnými planetami a jsi zvyklý jednat s podivnými lidmi. Já sám jsem se v posledních dvaceti letech zabýval spíš výzkumem a jediný důvod, proč jsem byl přidělen jako dohled na Nyjord, byl kvůli pozorování a aplikaci nejruznějšího zařízení. Jsem průzkumník, nikoli úředník - to nemůže nikdo popřít.

Budeš mít potíže s personálem a tak bys měl vědět, že většina z nich jsou dobrovolníci. Polovina lidí patří k mému úřadu. Ostatní jsou směsice nejruznějších oborů, lidé, kteří se do tohoto projektu nechali zatáhnout. Vyvinulo se to tak rychle, že jsme to ani nestačili postřehnout. Obávám se, že se nám podaří udělat jen velice málo, pokud vůbec něco. Nemůžeme se dostat k místním domorodcům. Je to děsivé! Zkusil jsem Poissonské rozdělení na nejruznější faktory, ale žádné z nich nezabraly. Nic nepomohlo ani Pareto Extrapolace. Naši muži v terénu se neodvažují s domorodci promluvit, protože dva, kteří se o to pokusili, už jsou mrtví. Vládnoucí skupina je nedosažitelná a ostatní zarytě mlčí a raději se klidí z cesty. Pokusím se promluvit s Lig - magterem, snad se mi ho podaří přesvědčit. Pochybuji sice, že si mi to podaří, a kromě toho je tu možnost, že proti mně zaútočí. Ušlechtilost je tu vedle násilí velice vzácná. Jestli se v pořádku vrátím, tenhle dopis nikdy neuvidíš. Když ne - pak sbohem, Ihjeli. Pokus se uspět lépe než já.

Aston Mervv

P. S.: S personálem je tu jeden problém. Měli by to být zachránci, ale všichni bez výjimky se děsí Disanů. Obávám se, že já také.

Brion zaškrtnul důležité body v dopise. Musel zjistit, co je to Pareto Extrapolace - bez toho, aby prozradil, že to neví. Kdyby se ostatní dozvěděli, jak dlouho tu práci dělá, zmizeli by během pěti minut. Poissonské rozdělení dávalo o něco větší smysl. Tato metoda se používala ve fyzice jako neměnná pravděpodobnost něčeho, co bude za všech okolností pravdivé. Takové věci, jako například počet částic, které se oddělí během radioaktivního rozpadu za určitou časovou jednotku. Podle toho, jak to použil Mervv ve svém dopise, se zdálo, že jeho lidé našli měřitelnou aplikaci ve společnostech a skupinách. Alespoň na jiných planetách. Žádné z pravidel však pravděpodobně na Disu nefungovalo. Ihjel to musel připustit a Mervvova smrt toho byla důkazem. Brion přemýšlel nad tím, kdo to asi byl Lig - magter, který zabil Mervva.

Náhle ho přepadl záchvat kašle, který přerušil jeho soustředění a Brion si všiml Faussela, stojícího vedle jeho pracovního stolu. Podíval se na něj a setřel si z čela pot.

„Zdá se, že tu nefunguje klimatizace,“ řekl Faussel. „Mám zavolat mechanika, aby se na to podíval?“

„S přístrojem je všechno v naprostém pořádku, jen se snažím přizpůsobit disanskému klimatu. Co ještě chceš, Fausseli?“

Asistent se na něj znepokojeně podíval, přestože se výraz v tváři snažil zamaskovat. Sám měl potíže pochopit, že co právě napsal, je pravda. Položil na pracovní stůl hromádku listin.

„Tady jsou všechny zprávy, všechno, co jsme až dosud o Disu objevili. Není toho mnoho, ale když se vezme v úvahu antisociální postoj domorodců, je to to nejlepší, co jsme mohli udělat.“ Náhle ho cosi napadlo a jeho oči se rozšířily. „Nemůže nám to sice pomoci, ale někteří z našich zaměstnanců se podivili nad domorodcem, který nás kontaktoval. Jak se ti podařilo ho přesvědčit, aby ti pomohl? Nikdy se nám nepodařilo přesvědčit jednoho z nich ke spolupráci a ty si klidně před několika dny přistaneš a hned máš domorodce, který pro tebe pracuje. Nemůžeš zabránit lidem o tom hovořit. Jsi tu nový a v tomhle prostředí se nevyznáš. Vypadá to přinejmenším poněkud zvláště...“ přerušil se uprostřed věty, když si všiml, jak se na něj Brion rozzuřeně dívá.

„Nemohu zabránit lidem, aby o tom přemýšleli, ale mohu jim zakázat o tom mluvit. Náš úkol je zabránit sebevražedné válce. Za jediný den jsem udělal víc než vy od chvíle, co jste přistáli. Podařilo se mi to proto, že jsem ve své práci lepší než vy všichni ostatní. A to je jediná informace, kterou vám k té záležitosti mohu poskytnout. Ted' můžeš jít.“

Faussel byl bílý vzteky, otočil se na podrážce a bez jediného slova vyrazil ze dveří, aby mohl rozsévat nářky o tom, jak těžká je práce pro nového šéfa. Pak budou všichni Briona z duše nenávidět a to bylo právě to, co chtěl. Nemohl riskovat, aby přišli na to, jaký je začátečník. Možná je jiné pocity než je porážka a znechucení donutí k nějaké aktivitě. Rozhodně na tom nemohli být hůř než dosud.

Byla to hrozná zodpovědnost a Brion měl poprvé za dobu, kdy položil nohu na tuto barbarskou planetu, čas se na chvíli zastavit a přemýšlet. Vzal si toho na sebe příliš. O tomto světě nevěděl nic, ani o síle, která byla v tomto konfliktu ukrytá. A on tady seděl a předstíral, že má pod kontrolou záležitost, o které poprvé slyšel teprve před několika týdny. Byla to děsivá situace. Neměl by se raději všeho vzdát?

Byla tu jen jediná možná odpověď, a tou bylo ne. Dokud nenajde někoho jiného, kdo by to zvládl lépe, je jediný, kdo tu práci může dělat. A s tím právě Ihjel počítal. Nechal v Brionově mysli přesvědčení, že je jediný muž, který si s tak složitým úkolem dokáže poradit.

Nechal to tedy být. Jestliže měl nějaké pochybnosti, bude lepší je hodit za hlavu. Kromě toho byl také Ihjelovi zavázaný. Ihjel byl anvharský Vítěz Dvacítky. Možná to je provinciální postoj v porovnání s celým vesmírem - Anvhar je rozhodně odsud velmi vzdálený - ale čest je pro muže, který se ocitl docela sám, velmi důležitá. Měl vůči Ihjelovi dluh a ten hodlal splatit.

Jakmile se rozhodl, cítil se o poznání lépe. Na stole před ním ležel intercom, Brion se naklonil a palcem zatlačil na tlačítko Faussel.

„Ano?“ I přes sluchátko byla z jeho hlasu slyšet upřímná zášť a nenávisť.

„Kdo je Lig - magter? A vrátil se bývalý velitel ze schůzky s ním?“

„Magter je výraz pro titul. Zhruba to znamená lord nebo šlechtic. Obývá jednu z těch ošklivých kamenných věží za městem. Zdá se, že je mluvčím skupiny dalších magterů, kteří tuhle idiotskou válku rozpoutali. K tvé druhé otázce musím odpovědět ano a ne. Našli jsme našeho velitele přede dveřmi den poté. Neměl na sobě žádnou kůži. Poznali jsme ho jen podle toho, že doktor poznal jeho zubní můstek. Rozumiš tomu?“

Všechna snaha zachovat klid náhle zmizela, když Faussel vyštěkl poslední slovo. Všichni byli u konce s dechem a on byl dokonalým příkladem. Brion ho rychle přerušil.

„To je všechno, Faussele. Jen řekni doktorovi, že bych ho rád viděl, jakmile se mu to bude hodit.“

Přerušil kontakt a otevřel první desky. Ve chvíli, kdy se doktor ozval, měl zhruba pročtené první desky a zrovna se začal zabývat detaily. Oblékl si teplejší plášť a prošel se před kanceláří. Několik pracovníků se ještě stále hrbilo na svých úkoly.

Doktor Stine měl růžovou lesknoucí se plešku kontrastující s jeho hustým černým vousem. Brionovi se na první pohled zalíbil. Každý, kdo měl tak pevnou vůli, aby si v tak horkém podnebí nechal vous, byl příjemnou výjimkou po tom, s čím se až dosud setkal.

„Jak je novému pacientovi, doktore?“

Stine si prsty prohrábl vousy než odpověděl: „Diagnóza je jasná: šok z horka. Prognóza: úplné zotavení.“

Její stav je uspokojivý, i když přihlédnou k rozsáhlým spáleninám a dehydrataci. Spáleniny jsem jí už ošetřil a nasadil jsem jí kapačku s fyziologickým roztokem. Utekla před šokem z horka jen o vlasek. Teď je pod sedativy."

„Rád bych, aby mi zítra ráno s něčím pomohla. Kdyby dostala nějaké stimulatory a drogy, dokázala by to?"

„Určitě ano, ale mně se to nelíbí. Mohly by se objevit vedlejší příznaky, možná dlouhodobá ztráta rozumu. Je to riskantní."

„Musíme to riziko na sebe vzít. Tato planeta bude za sedmdesát hodin připravena na totální destrukci. Jsem odhodlaný tuhle tragedii odvrátit. Takže odsouhlaseno?"

Doktor se zhluboka nadechl a prohlédl si Briona od hlavy až k patě. „Dobrá," řekl téměř spokojeně. „Je to docela příjemné vidět něco jiného než chmurnou porážku. Můžete se mnou počítat."

„Dobře, zrovna teď byste mi mohl pomoci. Zkontroloval jsem osobní záznamy dvaceti osmi lidí, kteří zde pracují. Zjistil jsem, že to nejsou žádní vědci."

„Je to parta teoretiků a stiskačů knoflíků. Nejsou dost dobří pro polní práci, ani jeden z nich!" Doktor nohou otevřel otvor na odpad a odplivl si do něj.

„Budu se na tebe muset spolehnout a očekávám tvou upřímnou odpověď," řekl Brion. „Tohle je nestandardní operace a standardní techniky přestávají dávat smysl. Ani Poissonské rozdělení ani Pareto Extrapolace se nedají aplikovat." Stine souhlasně přikývl a Brion si oddechl. Právě odhalil svou kompletní znalost sociologie a zdá se, že to znělo autenticky. „Čím víc se na to dívám, tím víc věřím, že je to fyzikální problém, že to má něco společného s exotickým a masivním přizpůsobením Disanů na tohle ďábelské prostředí. Mohlo by to být nějakým způsobem spojené s dokonale sebevražedným postojem ke kobaltovým bombám?"

„Mohlo by? Mohlo by?" Doktor Stine rychle přecházel po místnosti a prsty nervózně zkroutil za zády.

„Máš setsakramentskou pravdu, že by to tak mohlo být. Konečně tu někdo začal přemýšlet místo toho, aby jen slepě krmil počítače čísly, seděl a drbal se na hlavě, než se na obrazovce objeví nějaká odpověď. Víš, jak Disané přežívají?" Brion potřásl hlavou. „Odborníci si myslí, že to je nechutné, ale já to shledávám fascinujícím. Našli způsob, jak na této planetě žít v symbióze s ostatními životními formami. Někdy jsou to i parazitní vazby. Musíš pochopit, že živé organismy by udělaly cokoli, jen aby přežily. Trosečníci na moři budou pít i vlastní moč, aby si opatřili vodu. Znechucení nad tím mohou být jen ti, kteří nikdy nezažili extrémní žízeň nebo hlad. A tady na Disu se všichni chovají jako trosečníci."

Stine otevřel dveře od skřínky s léky. „Vyprávění o vodě ve mně vyvolalo žízeň," řekl a úspornými pohyby si do baňky nalil trochu čistého alkoholu, dolil ji destilovanou vodou a ochutil několika krystaly z jiné láhve. Naplnil dvě sklenice a jednu podal Brionovi. Nechutnalo to vůbec špatně.

„Co jsi myslel těmi parazitními vztahy, doktore? Nejsme snad všichni parazité na nižších životních formách? Jíme maso zvířat i rostliny a tak dále."

„Ne, tak jsem to nemyslel - nepochopil jsi mě! Mluvil jsem o parazitování v pravém slova smyslu. Musíš si uvědomit, že pro zdejšího biologa není velký rozdíl mezi parazity, jedinci žijícími v symbióze, mutanty a tak dále..."

„Zastav! Zastav!" řekl Brion. „Tohle jsou pro mě naprosto neznámé výrazy. Jestliže tohle je to, co na této planetě působí, pak začínám chápat, proč zbytek personálu má tak beznadějně pocity."

„Je to záležitost na podobné úrovni. Podívej se. Kolem zdejších jezer rostou korýši velice podobní krabům. Mají velká klepeta, kterými drží sasanky, mořské živočichy s nulovou možností pohybu. Korýši se sasankami mávají kolem sebe, aby si zajistili nějaké jídlo a požírají kousky, které sasanky chytí a které jsou pro ně příliš velké. Tohle je biotergasie, dva živočichové žijící a lovící společně, přestože každý z nich může žít bez toho druhého."

Tihle korýši mají pod svými ulitami parazity, degenerované živočichy podobné slimákům, kteří také ztratili možnost pohybu. Skutečný parazit bere potravu od svého hostitele, aniž by mu dal něco na oplátku. Ve vnitřnostech tohoto slimáka je protozon žijící ze slimákovy požitého jídla. Přesto tento malý organismus není parazit, jak by sis mohl myslet na první pohled, ale žije se slimákem v symbióze. Bere si od něj jídlo, ale současně vylučuje látky, které pomáhají slimákovi trávit. Rozumíš tomu? Všechny tyto životní formy přežívají v komplikované souhře."

Brion se soustředěně zamračil a napil se z poháru. „Teď to dává smysl. Symbióza, parazitování a další způsoby popisují možnost, jak spolu mohou některé živočišné formy žít. Mezi jednotlivými formami jsou nejružnější rozdíly a odstíny, které způsobují, že je těžké ten vztah přesně určit.“

„Přesně tak. Existence v tomto světě je nesmírně složitá a některé formy života už docela vyhynuly. Několik jich ještě přežívá tak, že loví ty ostatní. Zůstaly jen spolupracující a nezávislé životní formy, které v rasovém boji zvítězily. Říkám sice životní formy, ale tvorové na této planetě jsou více či méně kombinací rostlin a živočichů, jako jsou například lišejníky, které už jsi určitě viděl. Disané mají živočicha jménem ‚vaede‘. Používají ho na cestách jako zásobárnu vody. Tento tvor má omezenou možnost pohybu, ale používá fotosyntézu a uchovává vodu jako rostlina. Když Disané z těch věcí pijí, živí se rostlina jejich krví.“

„Já vím,“ řekl Brion. „Z jedné už jsem pil. Mohl sis všimnout mých jizev. Začínám chápat, jak Disané zapadají do fyzikálního vzorce v tomto světě a uvědomuji si, že to na ně musí mít psychologický efekt. Myslíš, že to má také vliv na jejich společenskou organizaci?“

„Důležitý, ale možná jsou to jen mé domněnky. Snad by to tví vědci dokázali objasnit lépe, koneckonců je to jejich chleba.“

Brion si před tím prostudoval společenské uspořádání, ale ani jediné slovo mu nedávalo smysl. Byly to hlavolamy složené z neznámých symbolů a tabulek. „Prosím, pokračuj, doktore. Sociologická zpráva je pro mě naprosto bezcenná. Některé věci tu chybějí. Jsi jediný, s kým jsem se dosud setkal, kdo je schopen mi podat inteligentní vysvětlení a odpovědi na mé otázky.“

„Dobrá, já to vidím tak, že tu není žádné společenské uspořádání. Je tu jen hrstka podivných individuí. Každý bojuje sám za sebe a žije z ostatních životních forem na této planetě. Kdyby měli nějakou společnost, orientovali by se na zbytek planetárního života - místo na lidské jedince. Ve vztahu jeden k druhému jsou títo lidé úplně odlišní.“

„A co magterové, horní vrstva, která tvoří kasty a způsobuje všechny potíže?“

„Na to nemám žádné vysvětlení,“ připustil doktor Stine. „Moje teorie o získávání vody je až sem logická. Ale magterové jsou výjimka a já nevím proč. Jsou úplně jiní než ostatní Disané. Jsou hádaví, krvežízniví, hledají meziplanetární konflikty, místo aby toužili po míru. Nejsou to však vládci - ne v pravém slova smyslu. Mají moc, protože o ni nikdo jiný nestojí. Darovali mimozemšťanům povolení k těžbě, protože jen oni mají nějaký vztah k majetku. Možná se mýlím, ale jestli přijdeš na to, proč jsou tak odlišní, našel bys příčinu našich potíží.“

Poprvé od chvíle, kdy se Brion ocitl na této planetě, pocítil určitý entuziasmus a určitou naději, že by mohl najít řešení tohoto smrtelného problému. Dopil pohár a vstal.

„Doufám, že probudíš našeho pacienta brzy ráno, doktore. Možná by sis s ní rád promluvil stejně jako já. Jestli je to, co říkáš, pravda, mohla by být klíčem ke všem otázkám. Je to profesorka Lea Morees a pochází ze Země. Má doktorát z exobiologie a antropologie a její hlava je plná faktů.“

„To je nádhera!“ řekl Stine. „Měl bych se postarat o její hlavu nejen proto, že je tak hezká, ale také proto, že v ní má spoustu znalostí. Přestože stojíme těsně před atomovou destrukcí, mám zvláštní optimistickou náladu - poprvé od chvíle, kdy jsem přistál na této planetě.“

IX

Strážce před hlavním vchodem do budovy Nadace nadskočil, když zaslechl ohlušující ránu, a instinktivně sáhl po zbraní. Zahanbeně však ruku opět spustil podél těla, když si uvědomil, že to bylo jen kýchnutí - i když řádně hlasité. Brion vyšel ven a utíraje si nos, zahalil se do teplého pláště. „Musím jít ven, než dostanu pneumonii,“ řekl. Strážce ho otráveně pozdravil a potom, co zkontroloval detekční obrazovku, se Brion protáhl ven a zavřel za sebou dveře. Ulice byla stále ještě teplá po horkém dni. Brion se šťastně nadýchl a rozeplnul si kabát.

Byla to částečně průzkumná cesta - částečně způsob, jak se zahřát. V budově nebylo co dělat, protože personál už skončil ten den práci. Brion si hodinu a půl zdříml, probudil se svěží a připravený pracovat. Všechny zprávy, jejichž obsah dokázal pochopit, několikrát po sobě přečetl, aby si je dobře zapamatoval. Nyní mohl využít čas, zatímco ostatní spali, aby se seznámil s disanským hlavním městem. Když procházel dlouhou ulicí, uvědomil si, jak odlišné se město zdá v porovnání s tím, co až dosud

poznal. Město Hovedstad v domorodém jazyce doslova znamenalo „hlavní město“. A to skutečně bylo. Jedině přítomnost lidí z jiných planet z něj udělala velké město. Domy tu stály opuštěné jeden vedle druhého, na vchodech měly jména důlních firem, obchodních společností a dopravních podniků. Žádný z nich však nebyl obydlený. V některých stále ještě svítila světla, rozsvěcovaná automatickými spínači, jiné byly temné jako ostatní disanské stavby. Původních domorodých staveb tu nebylo mnoho a navíc se zdálo, jako kdyby stály stranou od prefabrikátových staveb mimozemšťanů, Brion si prohlédl jednu budovu se zářivým světlem nad vchodem hlásajícím VEGANSKÉ SMALTOVNY Ltd.

Dům sestával z jediné rozsáhlé přízemní místnosti. Neměl vůbec žádná okna a celá budova se zdála být postavená z podivného dřevěného materiálu nahozeného tvrdou omítkou. Nic nebránilo vejít dovnitř a Brion o tom začal uvažovat, když si najednou všiml, že ho někdo sleduje.

Byl to jen tichý zvuk, téměř se ztrácející v noci. Za jiných okolností by si toho nevšiml, ale v této chvíli poslouchal celým svým tělem. Někdo stál za ním, zahalený v temnotě. Brion se přitiskl ke zdi. Nemohl to být nikdo jiný než Disan. Náhle si vzpomněl na Mervva ležícího přede dveřmi.

Ihjel Brionovi pomohl zdokonalit jeho duševní schopnosti a on je v této chvíli použil. Ve tmě to však bylo velmi složité, nebyl si ničím jistý. Cítil nějakou reakci, anebo to bylo jen jeho přání? Proč se to nezdálo známé jako obvykle? Pak ho náhle něco napadlo.

„Ulve," řekl tiše. „To jsem já, Brion." Přikrčil se a byl připraven zaútočit.

„Já vím," ozval se tichý hlas. „Nemluv. Jdi tam, kam jsi měl před chvílí namířeno."

Bylo zbytečné se na cokoli vyptávat. Brion se otočil a udělal, oč byl požádán. Budovy se vzdalovaly a on si náhle uvědomil, že se ocitl opět uprostřed pouště. Mohla to být past, šeptavý hlas se nedal určit, přesto byl Brion přesvědčený, že to musí riskovat. Před ním se náhle uprostřed noci objevil temný stín a vzápětí ucítil na rameni čísi teplou ruku.

„Půjdu první. Ty jdi těsně za mnou." Tentokrát byla slova o něco hlasitější a Brion hlas poznal.

Ulv nečekal na jeho odpověď, otočil se a jeho postava zmizela v temnotě. Brion se rychle vydal za ním a po chvílce došli bok po boku k písčným dunám. Horký písek se seškvařil do celistvé masy s prasklinami a ohořelými horskými výčnělky. Postupovali podél hluboké strže přerůstající v obrovskou roklinu, když se otočili a pohlédli do propasti, spatřil Brion uprostřed malého vchodu slabé žluté světlo. Ulv seskočil dolů a zmizel v otvoru širokém sotva po ramena. Brion ho následoval a snažil se ignorovat vzrůstající pocit napětí. Jak se plazil hlavou napřed, byl velmi zranitelný. Snažil se setrást pocit strachu a sváděl to na napjaté nervy.

Krátký tunel se náhle rozšířil do velké jeskyně. Náhle se odkudsi ozvaly blížící se šouravé kroky a ve stejném okamžiku Briona zasáhla vlna nenávisti. Drahocennou chvíli mu trvalo vyprostit se s úzkého otvoru, pak se rychle převrátil na bok a vytáhl pušku. Během té krátké doby už mohl být mrtvý. Nad ním se tyčil Disan, v ruce měl kamennou sekeru a chystal se Brionovi rozpůlit lebku.

Ulv držel muže za zápěstí a snažil se mu zbraň z ruky vyrvat. Ani jeden z obou zápasníků neřekl slovo, takže bylo slyšet jen křupání písku pod jejich nohama. Brion se klidil z cesty obou bojujících mužů a namířil na cizince pušku. Disan po něm vrhl zničující pohled a pak náhle pustil sekeru na zem, když pochopil, že boj prohrál.

„Proč jsi ho sem přivedl?" zavrčel na Ulva. „Proč jsi ho nezabil?"

„Je tady proto, abychom ho mohli vyslechnout, Gebku. To je ten, co jsem ti o něm vyprávěl, že jsem ho našel v poušti."

„Nejdřív si poslechneme, co nám chce říct, a pak ho zabijeme," prohlásil Gebk a ušklíbl se. Jeho poznámka nebyla ani v nejmenším míněna jako vtip, myslel to naprosto vážně. Brion si toho byl vědom a tak věděl, že pro tuto chvíli mu nehrozí bezprostřední nebezpečí. Zastrčil zbraň do pouzdra a poprvé se pozorně rozhlédl po jeskyni.

Byla stále ještě teplá po dlouhém spalujícím dni. Ulv rozmotal pruh látky, který měl přivázaný kolem pasu a který ho až dosud chránil před venkovním chladem, pečlivě látku poskládal a zastrčil ji za opasek s ostatními předměty. Pak něco nesrozumitelně zamumlal a když se ozvala tichá odpověď, Brion si všiml ženy a dítěte.

Žena se opírala o zeď a seděla i s děvčátkem na hromadě jakýchsi vláknitých rostlin. Obě byly nahé. Zčásti je zakrývaly jen vlasy, které jim sahaly až do půli zad. Opasek s podivnými předměty se nedal při

nejlepší vůli považovat za oblečení. Dokonce i dítě mělo malé kopie předmětů, jaké měla jeho matka. Žena položila na zem hrst rostlinných výhonků, které až dosud žvýkala, a vykročila k malému ohništi, jež osvětlovalo místnost. Nad ohněm stál hliněný kotlík, odkud žena nabrala do tří misek jídlo pro muže. Páchlo to odporně a Brion se při jídle snažil nevnímat chuť ani pach nevábne hmoty. Jedl rukama stejně jako ostatní muži a mlčel. Nevěděl, jestli ticho při jídle patřilo k nějakému domorodému rituálu, nebo jestli to byl jen zvyk. Poskytlo mu to však příležitost podívat se podrobněji na způsob života zdejších Disanů.

Jeskyně byla podle všeho vytesaná do kamene, v tvrdé hornině byly zřetelně vidět stopy po náradí, jen malá část naproti vchodu se zdála být přírodního původu. Zeď protínala síť hustých kořenů, stoupajících ze země a mizejících kdesi ve stropě. To byl pravděpodobně důvod existence jeskyně. Tenké kořeny byly opatrně ohnuté a svázané dohromady do jediného kořene uprostřed místnosti, který měl velikost mužské paže. Ze svázaných kořenů visely výhonky čtyř vaedes: Ulv tam pověsil svou vaede, než se posadil. Ostré výhonky podivné rostliny se okamžitě zabořily do kořenů, protože rostlinu nic jiného nepřidržovalo - další součást disanského života. Byl to nespíš zdroj vaedské vody, která Disany napájela.

Brion cítil upřené oči všech přítomných, a tak se obrátil na malou dívku a usmál se. Nemohlo jí být víc než šest let, ale už byla každým coulem Disanka. Nejenže jeho úsměv neopětovala, dokonce ani nezměnila vážný výraz nedětsky vyhlížející tváře. Její ruce a čelisti se ani na chvíli nezastavily, když zpracovávala rostliny, které před ní její matka rozložila. Malým nožikem je rozkrojila a vytáhla zvláštní lusk. Ten pak zčásti oloupala jiným kouskem náradí a zčásti zubama. Trvalo několik minut, než odstranila tvrdou slupku, ale výsledek za to rozhodně nestál. Uvnitř lusu se objevil podivný svíjející se předmět, který dívka bez váhání spolkla. Hned na to se pustila do dalšího lusu.

Ulv odložil svou misku a hlasitě si řihl. „Přivedl jsem tě do města, jak jsem slíbil," řekl. „Udělal jsi to, co jsi slíbil?"

„Co ti slíbil?" zeptal se Gebk.

„Že zastaví válku. Zastavil jsi ji?"

„Pokouším se o to," řekl Brion. „Ale není to jednoduché. Budu potřebovat pomoc. Konečně chci zachránit vaše životy a životy vašich dětí. Jestli mi pomůžete..."

„Co je pravda?" vybuchl Ulv. „Každý říká něco jiného a už ani nevím, co je vlastně pravda. Celou věčnost děláme to, co nám řeknou magterové. Nosíme jim jídlo a oni nám za to dávají kov a někdy i vodu, když ji potřebujeme. Dokud děláme to, oč nás žádají, nezabijí nás. Jejich život je špatný, ale já potřebuju kov pro své náčiní. Řekli nám, že od lidí z hvězd vymohou svět, kde bychom mohli žít, a to je dobré."

„Odnepaměti je známo, že lidé z hvězd jsou zlí, a tak je nejlepší je zabít," ozval se Gebk.

Brion tiše sledoval očividnou nenávisť obou Disanů. „Proč jsi mě tedy nezabil, Ulve?" zeptal se. „Mohls to udělat už v poušti, nebo stačilo, abys to dovolil Gebkovi před malou chvílí."

„Nemohl jsem, bylo tu něco důležitějšího. Co je tedy pravda? Máme věřit stejně, jako jsme věřili dosud? A nebo bychom měli věřit tomuhle?"

Hodil Brionovi malou plastickou destičku, ne větší než dlaň. Na plastovém předmětu byl jednoduchý náčrtek a v jednom rohu kovové tlačítko. Brion ho nastavil na světlo a viděl, že na obrázku je mužská ruka stiskající tlačítko mezi palcem a ukazováčkem. Byl to miniaturní přehrávač: mechanický stisk dokázal poskytnout dostatek energie, aby přehrál vzkaz. Plastová destička se zachvěla.

Ačkoli byl hlas slabý, jednotlivá slova byla dobře slyšitelná. Vzkaz nabádal Disany, aby neposlouchali magtery. Vysvětloval, že magterové začali válku, která může skončit jen destrukcí Disu. I kdyby byli magterové svrženi a jejich zbraně objeveny, nic by nepomohlo.

„Je to pravda?" zeptal se Ulv.

„Ano," řekl Brion.

„Možná je to pravda," přidal se Gebk. „ale tak jako tak nemůžeme nic dělat. Byl jsem se svým bratrem, když tyhle mluvící věci spadly z nebe, jednu si poslechl a vzal ji k magterům, aby se jich na to zeptal. Zabili ho, ale mělo ho to samotného napadnout, že to udělají. Kdyby magterové zjistili, co tu posloucháme, zabili by nás také."

„Ale říká nám to, že zemřeme, když budeme poslouchat magtery!" vykřikl Ulv. Jeho hlas neprozrazoval strach, ale frustraci nad nutností postavit se na stranu jednoho ze dvou naprosto rozdílných tvrzení. Až do této chvíle byla jeho slova černá nebo bílá jen s velmi malými odchylkami.

„Je několik věcí, které můžete udělat, aniž byste zranili sebe nebo magtery," řekl Brion a přemýšlel, jak je přinutit, aby mu pomohli.

„Řekni nám víc," zavrčel Ulv.

„Kdyby byli magterové donuceni vyslechnout si názor jiných, nemuselo by k žádné válce dojít. Jinak vás všechny zabijí. Ale vy byste mi mohli říct, jak s nimi promluvit, jak jim mám rozumět..."

„Nikdo nemůže mluvit s magtery," vložila se do rozhovoru žena. „Když řekneš něco jiného než oni, zabijí tě, tak jako zabili Gebkova bratra. Takže je jednoduché jim rozumět. Jsou takoví. Nezmění se." Zmlkla a vložila si do úst kousek rostliny, který předžvýkávala pro své dítě. Její rty byly popraskané a zuby obroušené téměř na kost od nekonečné práce.

„Mor má pravdu," řekl Ulv. „S magtery se nedá mluvit. Co chceš tedy dělat?"

Brion se na oba muže dlouze zadíval a než promluvil, vstal. Při tom se nepozorovaně přiblížil prsty ke své zbraň. „Magterové mají bomby, které zničí Nyjord - to je další planeta, hvězda na vašem nebi. Když mi pomůžete najít ty bomby, nechám je odvézt a bude po válce."

„Chceš pomoci zlu z nebe proti vlastním lidem!" vykřikl Gebk a napůl vstal. Ulv ho stáhl zpět na zem, ale jeho hlas byl rozhněvaný, když promluvil.

„Chceš po nás příliš. Odejdi hned teď!"

„Přesto se ptám: Pomůžete mi? Pomůžete zastavit válku?" zeptal se Brion, vědom si toho, že zašel příliš daleko, ale nemohl zastavit. Jejich vztek způsobil, že zapomněli, proč ho sem přivedli.

„Žádáš příliš mnoho," řekl ještě jednou Ulv. „Vrať se zpátky. My si o tom promluvíme."

„Uvidím váš ještě někdy? Jak se s vámi spojím?"

„Když s tebou budeme chtít mluvit, najdeme si tě," řekl Ulv. Jestli se rozhodnou, že Brion lže, už je nikdy neuvidí. S tím však nemohl nic dělat.

„Já už jsem si všechno rozmyslel," řekl Gebk, vstal a přetáhl si přes ramena teplou látku. „Lžeš a tohle všechno je výmysl lidí z hvězd. Jestli tě ještě někdy uvidím, zabiju tě." Vstoupil do tunelu a byl pryč.

Nebylo co dodat. Brion se vydal za ním a dával při tom pozor, jestli Gebk opravdu odešel. Ulv ho dovedl k místu, odkud byl vidět Hovedstad. Za celou dobu nepromluvil jediné slovo a pak bez rozloučení zmizel. Brionem otřásl chlad a tak si kolem sebe těsně omotal plášť, když zamířil zpět do teplých ulic hlavního města.

Když dorazil k budově Nadace, bylo téměř ráno. U předního vchodu stál nový hlídač. Žádné bouchání na vrata ani hrozby ho nepřesvědčily, aby otevřel dveře. Nakonec přišel Faussel, zívá a ospale mžoural. Chystal se cosi říct, když ho Brion přerušil a nařídil mu, aby se okamžitě oblékl a připravil ranní hlášení. Brion spěchal do svého pokoje a proklínal toho přehnaného snaživce, který zapnul klimatizaci. Když ji znovu vypnul, vytáhl ze zařízení součástku a vyřadil ji z provozu.

Faussel vstoupil do kanceláře, stále ještě zívá a Brionovi bylo jasné, že tento muž rozhodně není ranní ptáče. „Než spadneš tváří na zem, dojdí pro trochu kávy," řekl Brion. „Dva šálky. Také si dám jeden." „To nebude třeba," řekl Faussel a narovnal se. „Zavolám do kantýny, jestli si to přeješ." Jeho hlas byl tak chladný, jak jen nejlépe uměl.

Brion málem zapomněl na nenávist, kterou proti sobě rozpoutal. „Jak chceš," řekl a vrátil se do své původní role. „Ale jestli tady ještě jednou zívneš, bude to mít za následek negativní poznámku v tvém služebním záznamu. Pokud je to jasné, můžeš mě informovat o vztazích s Disany. Jak se na nás dívají?" Faussel se zakuckal a namáhavě polknul další zívnutí. „Myslím, že se na lidi z N.K.V. dívají jako na hlupáky, pane. Nenávidí všechny členy jiných planet, vzpomínky na staré křivdy se přenášejí po celé generace. Takže podle zákona, že jedna a jedna jsou dvě, bychom je měli buď nenávidět, nebo odejít. Místo toho jsme pořád tady. Dáváme jim jídlo, vodu, léky a suroviny. Kvůli tomu nás tu trpí. Řekl bych, že nás považují za debilní dobráky a pokud jim nebudeme dělat žádné potíže, nechají nás být." Zoufale se snažil potlačit další zívnutí, a tak se k němu Brion otočil zády, aby si Faussel mohl nepozorovaně zívnout.

„A co Nyjordané? Kolik toho vědí o naší práci?" Brion se podíval z okna na zaprášené budovy

kontrastující s křiklavě barevnou oblohou.

„Nyjord je planeta, která spolupracuje a ví o všem, co se děje. Snaží se nám pomoci ze všech sil."

„Dobrá, nastal čas, kdy je musíme požádat o víc. Mohu kontaktovat velitele obranné letky?"

„Je možné spojení přímo s ním. Zařídím to." Faussel se naklonil nad desku a vytočil celou řadu čísel. Na obrazovce se rozsvítil černobílý vzor.

„To je všechno, Fausseli," řekl Brion. „Budu k tomu rozhovoru potřebovat soukromí. Jak se velitel jmenuje?"

„Profesor - velitel Krafft. Je to fyzik. Nemají žádné vojenské úředníky, tak zavolali jeho, aby jim pomohl s konstrukcí bomb a ostatních zbraní. Je stále ve službě." Když Faussel vyšel ze dveří, znovu si mocně zívnu.

Profesor - velitel byl velmi starý, měl chomáčovité šedé vlasy a kolem očí vějířky vrásek. Jeho tvář byla nejprve zamlžená, ale zařízení brzy zaostřílo obraz.

„Ty musíš být Brion Brandd," řekl. „Rád bych ti řekl, jak mě mrzí, co se stalo s tvým přítelem Ihjelem a těmi ostatními - zemřeli potom, co se nám snažili pomoci. Jsem si jistý, že jsi byl určitě šťastný, žeš mohl nalézt takového přítele."

„Proč... ano, ovšem," řekl Brion, snaže se poskládat si v hlavě útržky myšlenek. Dalo mu práci vzpomenout si na první konflikt, když musel myslet na osud celé planety. „Díky za projevenou účast, je to od vás milé, ale teď bych se od vás rád něco dozvěděl, jestli je to možné."

„Cokoli budeš chtít, jsme ti k službám. Dříve než začneš, rád bych ti projevil díky za naše vedení, za to, že ses k nám přidal, abys nám pomohl. I kdybychom nakonec museli bomby spustit, nikdy nezapomeneme, že vaše organizace udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby zabránila neštěstí."

Brion byl znovu vyveden z míry. Na okamžik zapochyboval, jestli je Krafft skutečně tak srdečný, pak ale ucítil jeho myšlenky. Upřímnost a humanita tohoto muže byly ryzí. Brionovou myslí proběhla myšlenka, která mu dala o důvod víc, aby tuto válku ukončil bez obětí na té či oné straně. Pocítil touhu navštívit Nyjord a vidět tyto lidi na jejich domovské půdě.

Profesor Krafft tiše a trpělivě čekal, zatímco si Brion v hlavě skládal myšlenky k odpovědi. „Stále doufám, že se celá záležitost dá ještě zastavit. A o tom jsem si s vámi chtěl promluvit. Chci se setkat s Lig - magterem a napadlo mě, že by bylo dobré, kdybych k tomu měl nějaký legitimní důvod. Udržíte s ním kontakty?"

Krafft zavrtěl hlavou. „Ne, opravdu s ním kontakt neudržíme. Když tyhle potíže začaly, poslal jsem mu vysílačku, abychom spolu mohli mluvit přímo. Místo toho přednesl ve jménu ostatních magterů své ultimátum. Jediná věc, na kterou by slyšel, je bezpodmínečná kapitulace. Má stále zapnutý příjem, ale jak řekl, to je jediná věc, na kterou odpoví."

„Nezdá se mi, že by se někdy takové odpovědi dočkal," řekl Brion.

„Jednu chvíli jsme o tom uvažovali. Doufám, že si uvědomuješ, že rozhodnutí vybombardovat Dis pro nás nebylo jednoduché. Mnoho lidí - včetně mě - hlasovalo pro úplnou kapitulaci. Naše prohra byla těsná."

Brion se zeptal: „Jsou někteří z vašich lidí na této planetě? Nebo máte nějaké jednotky, které bych mohl přivolat na pomoc? Je tu sice jen malá možnost, ale kdyby se mi podařilo najít jejich bomby nebo raketové střely, takový útok by je srazil na kolena."

„V Hovedstadu není nikdo z našich lidí - všichni, které jsme nestačili evakuovat, jsou mrtví. Ale máme tu jednotky, které jsou připravené přistát, kdyby byly zbraně zaměřeny. Disané musí dodržovat maximální opatrnost, aby ochránili své zbraně, protože my máme jak vojenskou sílu, tak technologii, abychom je zaměřili. Kromě toho máme odborníky a další dobrovolníky ochotné vyhledat vojenské základny. Přesto nebyli příliš úspěšní, protože většina z nich byla zabita krátce po přistání."

Krafft se na chvíli odmlčel. „Je tady ještě jedna skupina, o které bys měl vědět. Potřebuješ znát všechny faktory. Někteří naši lidé jsou v poušti za Hovedstadem. Sice jsme je oficiálně neschválili, ale mají naši podporu. Jsou to většinou mladí muži, pracují jako nájezdníci, zabíjejí a ničí bez skrupulí. Jsou odhodlaní najít zbraně za pomoci síly paží."

Tohle byla pro Briona zatím nejlepší zpráva. Když promluvil, snažil se, aby jeho hlas byl klidný a tvář vyrovnaná. „Nevím, kam až vaše pomoc sahá, ale nevíte, jak bych se s nimi mohl spojit?"

Krafft se nepatrně usmál. „Dám ti vlnovou frekvenci, na které bys mohl zachytit jejich rádio. Říkají si

Nyjordská armáda. Až s nimi budeš mluvit, udělej pro mě něco. Vyříd' jim vzkaz. Jako by tohle všechno nestačilo, jeden z členů našeho technického týmu zjistil na povrchu planety energetický přenos. Disané podle všeho testují své projektory, děje se to však dříve, než jsme předpokládali. Náš odhad se minul o jeden den. Obáváme se, že nám zbývají jen dva dny do evakuace." Oči se mu soucitně rozšířily. „Je mi to líto. Já vím, že to tvůj úkol činí ještě těžším."

Brion nechtěl přemýšlet o ztrátě celého dne, když jsou tak blízko vypršení lhůty. „Už jste to řekl Disanům?"

„Ne," odpověděl Krafft. „Rozhodnutí padlo několik minut předtím, než jsi volal. V tomto okamžiku je zpráva odesílána Lig - magterovi."

„Mohl byste přenos ještě odvolat a dovolit mi, abych vzkaz vyřídil osobně?"

„To bych mohl." Krafft chvilku přemýšlel. „Ale bude to znamenat, že vložíš svůj život do jejich rukou. Bez váhání zabijí každého z našich lidí. Raději bych zprávu poslal rádiem."

„Pokud byste to udělal, zkřížilo by to mé plány a zničilo by je to pod záminkou záchrany mého života. Nepatří snad můj život jen mně? Tedy si s ním mohu dělat, co chci."

Poprvé za tu dobu se profesor Krafft rozrušil. „Omlouvám se, strašně se omlouvám. Dovoluji vlastním zájmům, aby převládly nad veřejným blahem. Ovšemže můžeš dělat, co uznáš za vhodné. Nikdy bych se nepokusil tě v tom zastavit." Pak se odvrátil a řekl tiše něco mimo obrazovku. „Zpráva byla odvolána. Zodpovědnost je nyní na tobě. Všichni ti přejeme hodně štěstí. Konec přenosu."

„Konec přenosu," řekl Brion a obrazovka potemněla.

„Fausse!" vykřikl do sluchátka. „Sežeň mi nejrychlejší a nejlepší písečný vůz, jaký máme, řidiče, který se tu dobře vyzná a dva muže, co umí zacházet se zbraní a vědí, co je to rozkaz. Konečně nás čeká něco pozitivního."

X

„To je sebevražda," zavrčel starší strážce.

„Moje, nikoli tvoje, takže se neboj," odsekl mu Brion. „Tvoje práce je zapamatovat si dobře rozkazy a dodržovat je. A teď si je znovu poslechneme."

Strážce obrátil oči v sloup v tichém protestu a bezbarvým hlasem začal odříkavat: „Zůstaneme v autě a necháme běžet motor, zatímco ty půjdeš dovnitř písečného pilíře. Nedovolíme nikomu, aby vlezl do auta, a budeme se snažit, aby se klidili z cesty. Nebudeme střílet - tak je to. Nepůjdeme dovnitř, ať se děje cokoli, ani ať se nám to zdá sebevíc podezřelé. Zůstaneme tady a budeme čekat na tebe, leda bys nás rádiem zavolal. Kdyby se to stalo, půjdeme dovnitř s automaty a vyhodíme to tu do vzduchu a nebudeme se vůbec ohlížet, koho trefíme. To se ale stane jedině v krajním případě, když už nezbude nic jiného."

„Podívej se, jestli můžeme připravit naši poslední spásu," řekl starší strážce a poplácal modrý barel.

„Řekl jsem jen v krajním případě," odsekl podrážděně Brion. „Jestli vystřelíte bez mého svolení, zaplatíte mi za to krkem. Chci, aby to bylo jasné. Jste tady jako moje záloha a budete mi krýt záda, abych se měl kam vrátit. Tohle je moje operace - jenom moje - ledaže bych vás zavolal. Je to jasné?"

Počkal, až všichni tři muži souhlasně přikývnu, pak zkontroloval náboje ve své zbraní - byla nabitá. Bylo by šílenství jít dovnitř neozbrojen, ale on musel. Jedna zbraň ho nezachrání. A tak ji odložil stranou.

Tlačítkové rádio na jeho límci bylo dost silné, aby zachytilo signál i přes několik tlustých zdí. Svlékl si plášť, otevřel dveře a vykročil do nelítostného disanského poledního slunce.

Kolem bylo slyšet jen pouštní ticho, přerušované monotónním bručením motoru. Kolem dokola se až k obzoru táhly nekonečné písečné pustiny. Pevnost stála blízko masivní skály z černého kamene. Jak se Brion blížil, sledoval, jestli v pevnosti uvidí nějaký pohyb. Nic se nedělo. Nepravidelná stavba s vysokými zdmi stála uprostřed ponuré ticha. Brion se začal potit, bylo to však jen zčásti z tepla.

Obešel stavbu kolem dokola a hledal bránu. V úrovni přízemí žádnou nenašel. Dalo se sice vyšplhat do vyššího poschodí, ale Brion nechtěl věřit tomu, že to byl jediný vchod. Když celou budovu obešel, zjistil, že to tak je. Pohlédl na polorozbořené pískovcové výstupky, pak si dal dlaně před ústa a zvolal: „Jdu nahoru. Vaše rádio už nefunguje. Mám pro vás vzkaz od Nyjordanů, na který čekáte."

To, co říkal, byla jen překroucená pravda. Neozvala se žádná odpověď, jen písek ve větru, narážející do skal a zvuk motoru v dálce. Brion začal šplhat.

Skála se mu drolila pod nohama a on musel dávat dobrý pozor, kam stoupá a zároveň sledovat, jestli na něj ze shora něco nepadá. Nestalo se nic. Když vylezl na vrchol zdi, ztěžka oddechoval a tělo měl pokryté potem. Až dosud nikoho nespatriil. Stál na vrcholu nepravidelné zdi, která obíhala okolo budovy. Uvnitř však nebylo žádné nádvoří, místo toho zeď tvořila vnější část stavby. V nepravidelných intervalech se nacházely tmavé vchody dovnitř budovy. Když se Brion podíval dolů, písečné auto stálo uprostřed pouště daleko od něj.

Brion vešel dovnitř nejbližšími dveřmi. Až dosud nikoho nespatriil. Místnost vypadala jako herna podivného šilence. Byla vyšší než širší, měla nepravidelný tvar a podobala se více chodbě než obvyklé místnosti. Na vzdáleném konci stoupalo kamsi do hlubin domu prudké schodiště. Na druhém konci byl tmavý otvor, mířící někam do neznáma. V silné kamenné zdi byly vyvrtané otvory, uvnitř kterých slabě zářila světla. Všechno bylo vyrobené ze stejného druhu hrubého ale tvrdého kamene. Brion se vydal po schodech. Potom, co několikrát špatně odbočil a ocítl se ve slepé chodbě, konečně narazil na silnější světlo a za ním se vypravil. Cestou míjel různé pokoje, uvnitř kterých našel jídlo, kovy a dokonce i podivné disanské předměty. Nebyli tu však žádní lidé. Světlo před ním bylo stále jasnější, a tak prošel poslední chodbou a ocítl se ve velké centrální místnosti.

Bylo to samotné srdce podivné stavby. Všechny pokoje, chodby a průchody tu byly jen proto, aby daly stavbě její mohutnou velikost. Místnost měla kruhový půdorys a její vysoké stěny se prudce zvedaly do výšky, kde se zužovaly do ostrého hrotu, takže se podobala jehlanu, místo stropu měla jen malý otvor, odkud na zem dopadaly paprsky horkého denního světla.

Na zemi stála skupina mužů a zírala na Briona.

Brion si jen koutkem oka prohlédl zbytek místnosti - byl plný barelů, strojů, rádiových přijímačů a nejrůznějších předmětů, které na první pohled nedávaly žádný smysl. Nebyl čas si okolí prohlížet podrobněji. Každá část jeho těla se soustředila na muže v kápích.

Našel nepřítele.

Všechno, co se mu až dosud na Disu přihodilo, byla příprava na tento okamžik. Útok v poušti, útěk, nesnesitelné teplo a rozžhavený písek. To vše ho připravilo, ale neznamenalo to nic. Skutečná bitva začíná právě teď.

Nic z toho však netížilo jeho mysl. Jeho bojové reflexy ohnuly jeho ramena a zkroutily mu ruce, když se k nim pomalu blížil a byl připravený kdykoli zasáhnout. Nic z toho však nebylo nutné. Nebezpečí v této chvíli nebylo fyzické. Když si situaci pečlivě promyslel, zarazil se. Co se děje? Nikdo z mužů se nepohnul ani nepromluvil. Jak vůbec přišel na to, že to jsou muži? Byli od hlavy k patě zabalení v cárech látky a z tváří jim byly vidět jen oči.

Brion však ani chvilku nepochyboval. Přestože byli zahalení a mlčenliví, věděl, co od nich může čekat. V očích sice měli prázdný a nehybný výraz, ale přesto jejich oči prozrazovaly negativní postoj, jako když dravec pohlíží na svou kořist. Dívali se na život i na smrt bez jakéhokoli náznaku zájmu nebo soucitu. To vše Brion vycítil, aniž by některý z mužů promluvil jediné slovo. Než zvedl nohu, aby k nim vykročil, chápal, čemu se bude muset postavit. Nebylo o tom sebemenších pochyb a nepomůže mu ani empatika. Od skupiny tichých mužů proudil mrazivý závan absence jakýchkoli emocí. Empatika v jejich případě nefungovala. Brion byl schopen vycítit jejich reakci i podle toho nejmenšího náznaku emocí, jako jsou vlny nenávisti, zájmu, lásky, strachu, touhy - atributy, které provázejí každou akci. Empatika vždy odhalí tyto konstanty emocionálních vln, ať už je schopna jim porozumět, nebo ne. Pro Briona to bylo jako procházet knihovnou plnou knih. Rozlišil jednotlivé svazky, viděl slova, odstavce, pročetl myšlenky, aniž by se musel snažit jim porozumět.

Jak se ale může cítit muž, když se podívá do otevřené knihy a její stránky jsou prázdné? Knihy tu jsou - ale slova ne. Obrací stránky jedné knihy, pak druhé, listuje v nich, hledá význam, ale není tu žádný význam a knihy jsou prázdné.

Právě takový pocit měl v přítomnosti magterů, necítil žádné emoce. Jen nepatrné chvění - automatické funkce nervů a svalů, které prozrazovaly živý organismus. Nic víc. Brion hledal další pocity, ale nebylo se čeho zachytit. Buď tito lidé žádné emoce necítili, nebo je dokázali dokonale utajit - nebylo možné určit, která možnost byla pravděpodobnější.

Od chvíle, kdy Brion došel k tomuto objevu, uběhlo jen velmi málo času. Muži na něj stále tiše a

nehybně hleděli. Netvářili se vyčkávavě, dokonce se ani nezdálo, že by projevíli byt' jen sebemenší zájem. Ale Brion k nim přišel a oni chtěli vědět proč. Každá otázka nebo věta by byly zbytečné a tak mlčeli. On nesl zodpovědnost na svých bedrech.

„Přišel jsem, abych si promluvil s Lig - magterem. Který to je?" Brionovi se nelíbil zvuk jeho hlasu rozléhající se v ohromné místnosti.

Jeden z mužů nepatrně pohnul rukou a upoutal na sebe pozornost. Ostatní zůstali bez pohnutí. Čekali.

„Mám pro tebe vzkaz," řekl pomalu Brion, aby vyplnil ticho v pokoji a prázdnotu ve svých myšlenkách.

Musel dávat dobrý pozor. Ale bylo to správné? „Jsem z Nadace sídlící ve městě, jak všichni nepochybně víte. Hovořil jsem s lidmi z Nyjordu. Mám pro vás od nich vzkaz."

Ticho se prodlužovalo. Brion neměl v úmyslu pokračovat ve svém monologu. Potřeboval skutečnosti, o které by se mohl opřít, potreboval si vytvořit vlastní názor. Pohled na tiché postavy neprozrazoval nic.

Čas se nesnesitelně vlekl, když vtom Lig - magter promluvil.

„Nyjordané se vzdají."

Byla to neuvěřitelně podivná věta. Brion si až dosud nikdy neuvědomil, kolik emocí je možné vložit do mluvené řeči. Kdyby ten muž do věty vložil pozitivní náboj a trochu entuziasmu, mohlo by to znamenat

„Úspěch! Nepřítel se vzdává!" Tohle ale rozhodně nemyslel.

Kdyby zvedl hlas na konci věty, mohla by to být otázka. „Oni se vzdávají?" Ale ani to nebyl ten případ.

Jeho slova v sobě neobsahovala žádný význam. Měla jen intelektuální vedlejší význam, ale to mohl být výsledek nějaké zkušenosti z minulosti. Byli připraveni vyslechnout od Nyjordanů jen jediný vzkaz. A

Brion jim ho přinášel. Pokud to nebyl ten pravý vzkaz, nezdálo se, že by to muže příliš zajímalo.

To byla skutečnost. Pokud je tedy jeho vzkaz nezajímá, neměl pro ně Brion žádnou cenu. Přišel od nepřítele, a proto tedy pro ně byl sám nepřítel. A tak ho mohli zabít. Protože to pro Brionovu existenci bylo dost zásadní, musel si dobře srovnat myšlenky. To bylo logické - a logika byla to jediné, na co se nyní mohl spolehnout. Podle toho, jaké se mu dostalo odpovědi, to bylo stejné jako mluvit na roboty nebo mimozemšťany.

„Tuhle válku nemůžete vyhrát - jediné, co se vám podaří, je, že urychlíte vlastní zkázu," řekl co nejpersvědčivěji, i když si uvědomil, že jen plýtvá časem. Muži, stojící před ním, se ani nehnuli.

„Nyjordané vědí, že máte kobaltové bomby a podařilo se jim objevit váš vesmírný projektor. Nehodlají už déle riskovat a tak posunuli lhůtu o celý den dopředu. Zbývá už jen půl druhého dne, než budou bomby svrženy a vaše země bude zničena. Chápete, co to znamená..."

„To je ten vzkaz?" zeptal se Lig - magter. „Ano," řekl Brion.

Jeho život zachránily dvě věci. Uhodl, co bude následovat, až předá vzkaz, i když si tím nebyl docela jistý. Ale jen samotné podezření ho donutilo ke střehu. Společně s reflexy získanými v soutěži Dvacítky to však nestačilo k tomu, aby přežil.

Lig - magter se náhle vymrštil k nečekanému útoku. Vyskočil, zpod pláště vytáhl zahnutý ostrý nůž a vrhl se na místo, kde před několika okamžiky stál Brion.

Nebyl čas napnout svaly a vyskočit, jen stačil uskočit stranou. Když dopadl na zem, rychle zmobilizoval své síly a uvažoval. Lig - magter se na něj vrhl a divoce kolem sebe mával nožem. Brion ho vši silou kopl do holeně a muž se zakvílením uskočil.

Oba rychle vstali a postavili se k sobě tváří v tvář. Brion měl nyní jen jediný pár rukou, kterými se mohl bránit proti smrtícímu noži, dvě paže, aby ochránil své tělo, dvě ruce, které by odvrátily nůž, ať už přijde z kterékoli strany. Disan se přikrčil, rychle si přehodil nůž z jedné ruky do druhé a znovu se na Briona vrhl.

Brion se mu tentokrát stačil vyhnout v posledním zlomku sekundy. Lig - magter bojoval naprosto bezohledně. Každý jeho pohyb byl dobře mířený a smrtelný. V takovém nerovném souboji byl možný jen jeden výsledek. Pokud Brion zůstane v obranné pozici, muž s nožem vyhraje.

V dalším okamžiku tedy Brion změnil taktiku. Uskočil stranou a natáhl se po mužově ruce svírající nůž.

Ucítil palčivou bolest na paži, ale podařilo se mu chytit Disanovo zápěstí a prsty stiskl jako svěrák.

Jediné, co mohl dělat, bylo pevně ho držet. Nebyla v tom žádná věda, měl jen větší sílu, protože pocházel z těžší planety a měl za sebou celé hodiny posilování. A všechna jeho síla se nyní přesunula do jeho prstů, protože v tomto okamžiku měl svůj život ve svých vlastních rukou. Odtlačil nůž, kterým se ho

muž chtěl zbavit navždy. Na ničem jiném nezáleželo - ani ostrá bolest kolen, jež ho tlačily do zad, ani zahnuté prsty, kterými mu chtěl magter vyškrábat oči. Brion se snažil ochránit si tvář, zatímco se ostré nehty zabodávaly hluboko do jeho kůže a z rány na paži mu tekla krev. To však byly podružné věci, které musel snášet. Jeho život závisel na sevření prstů kolem Disanovy pravé ruky.

Když se Brionovi podařilo chytit mužovu druhou ruku, Lig - magter byl rázem bezbranný. Byl to pevný stisk, takže se muž nemohl ani hnout. Dosáhli takové pozice, kdy se jeden druhého dotýkali koleny a jejich tváře od sebe byly vzdálené jen několik palců. V průběhu zápasu Lig - magterovi spadla z tváře rouška a Disan na Briona upíral lhostejné oči. Na jeho tváři nebyl znát ani ten nejmenší náznak emocí. Velká bílá jizva, táhnoucí se přes jeho tvář až ke rtům, vytvářela nelítostnou grimasu. Byl to však klam - na jeho obličeji nebyl patrný žádný výraz, i když musel cítit nesmírnou bolest.

Brion vyhraje - pokud nikdo z přihlížejících nezakročí. Jeho mohutná váha a síla mu nyní pomohly. Disan bude musel pustit nůž, než jeho paže vyskočí z ramenní jamky. On to však neudělal. Brion si náhle s hrůzou uvědomil, že muž nůž nepustí, ať se děje cokoli.

Tupé, ošklivé prasknutí otřásl Disanovým tělem a jeho paže zůstala bezvládně viset. Z jeho tváře však nebylo patrné, zda vůbec cítí nějakou bolest. Nůž zůstal uvězněn mezi prsty paralyzované paže. Lig - magter se druhou rukou natáhl a začal pátrat po noži, aby mohl pokračovat v souboji jednoruč. Brion zvedl nohu a vykopl mu nůž z ruky. Zbraň přeletěla napříč místností.

Lig - magter se rozpřáhl pěstí zdravé ruky a zasáhl Briona do slabin. Bojoval s takovým nasazením, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Brion pomalu ustoupil. „Přestaň," řekl. „Nemůžete vyhrát. Je to nemožné," zavolal na ostatní muže, kteří nehybně sledovali nerovný boj. Nikdo mu neodpověděl.

Brion si náhle uvědomil, co se stane a co musí udělat. Lig - magterovi nezáleželo na jeho životě stejně tak, jako mu nezáleželo na životě jeho planety. Bude bojovat a nezáleží na tom, jaké důsledky to pro něj bude mít. Briona zachvátila šílená vidina toho, jak láme mužovu druhou paži, obě nohy, ale tvor bude neúnavně postupovat kupředu. Bude se plazit a cenit zuby, až mu nezbude žádná jiná zbraň.

Byl jen jediný způsob, jak celou věc skončit. Brion povolil stisk a Lig - magterova ruka se pohnula. Skrz tenkou látku Brion viděl Disanovo břicho, hrudní koš a svazky nervů.

Byl to smrtící úder karate. Brion ho dosud nikdy nepoužil na člověka. Když ho procvičoval, lámal těžká polena. Krátkým přesným úderem je dokázal během okamžiku přerazit. Napjatá ruka se náhle pohnula a všechna síla z celého jeho těla se soustředila do konečků prstů. Pak Brion ruku zabořil do těla svého protivníka.

Zabít - nikoli náhodou nebo vlivem náhlého vzteku. Zabít, protože to byl jediný způsob, jak zápas ukončit.

Disan se náhle bezvládně zhroutil na zem jako hromada masa.

Kolem se objevila kaluž krve a vyčerpaný Brion se díval do tváře mrtvého Disana.

Místnost se naplnila smrtí.

XI

Brion se obrátil tváří k mlčícím Disanům a jeho myšlenky se točily v divokých kruzích. Nebude to trvat dlouho, než magterům vzkypí krev v žilách, aby se beze zbytku pomstili. Brion cítil lítost, že si s sebou nevzal zbraň, pak však rychle myšlenku zahnal. Nebyl čas na lítost - co má teď dělat?

Mlčící pozorovatelé nezaútočili okamžitě a Brion pochopil, že si nejsou zatím docela jistí, zda byl Lig - magter zabít. Jen Brion znal smrtící sílu útoku. Jejich nedostatek znalostí mu mohl poskytnout trochu vzácného času.

„Lig - magter je v bezvědomí, ale brzy se vzpamatuje," řekl Brion a ukázal na bezvládné tělo. Jejich oči se automaticky otočily, aby se podívaly, kam ukazuje a Brion pomalu zamířil k východu. „Nechtěl jsem to udělat, ale donutil mě k tomu, protože mě nechtěl vyslechnout. Mám tu ještě něco, co bych vám chtěl ukázat, je to něco, o čem jsem doufal, že to nebude potřeba."

Říkal, co mu přišlo na jazyk, aby na co nejdéle odvrátil jejich pozornost. Musel vyvolat dojem, že jen přechází napříč místností. Dokonce měl i čas, aby se na chvilku zastavil, narovnal si šaty a seřel si pot z čela. Pomalu a klidně vykročil do chodby vedoucí ven.

Byl napůl cesty, když se klid narušil a vypukla vřava. Jeden z magterů si klekl na zem a dotkl se těla. Pak

vykřikl jediné slovo:

„Mrtvý!“

Brion nečekal na oficiální prohlášení a vrhl se střemhlav k východu. Vedle sebe ucítil sprchu malých střel a když se na okamžik otočil, uviděl namířené zbraně. Rozběhl se ke schodišti a bral schody po třech. Skupina mu byla v patách - mlčící, smrtící. Nemohl před nimi uniknout - snižovali jeho náskok, zatímco Brion nutil své unavené tělo za hranice možností. Nenapadalo ho žádné řešení ani trik, který by mohl v této chvíli použít, a tak se jen řítíl cestou, odkud přišel. Stačí jediný chybný krok a bude po všem. Náhle se někdo objevil přímo před ním. Kdyby ta žena čekala jen o několik okamžiků déle, dozajista by ho zabila. Místo toho, aby na něj zaútočila, když se vrhl k východu, udělala chybu a rozběhla se ke schodišti, nůž měla nastavený proti Brionovi. Aniž by zpomalil, padl na ruce a vyhnul se útoku. Jak ji míjel, otočil se, uchopil ji v pase a zvedl ze země.

Když ztratila půdu pod nohama, vykřikla. Byl to první lidský zvuk, který Brion v tomto podivném mraveništi slyšel. Jeho pronásledovatelé už byli těsně za ním. Brion se narovnal a mrštil ženou vší silou proti nim. Padali jeden přes druhého a Brion získal několik vzácných sekund, aby dorazil na vrchol budovy.

Muselo tu být někde ještě jedno schodiště, protože se před Brionem najednou objevil další magter a byl připraven ho zabít, kdyby se kolem něho pokusil proběhnout.

Jak se k němu Brion blížil, zapnul rádio a křikl do něj: „Mám tu potíže. Můžete...“

Strážci v autě na jeho příkaz museli čekat, protože než to stačil doříct, ozvala se rána, Disan se otočil a padl na zem. Z paže mu začala proudit krev. Brion ho přeskočil a zamířil k rampě.

„Ten další jsem já - nestřílejte!“ vykřikl.

Oba strážci museli mít teleskopy zaměřené, protože nechali Briona projít a pak spustili automatické zbraně, které vypálily v kamenech velké díry. Brion se ani nesnažil podívat, jestli se někdo spalujícímu útoku brání, a raději se soustředil na rychlý útek. Slezl ze zdi, jak nejrychleji mohl. Kromě zvuku střílejících zbraní slyšel také zvuk motoru. Vojáci zatím přepli své zbraně na plně automatický provoz a jejich střely bez přestání metaly kovovou smršť na vrchol věže.

„Přestaňte... střílet!“ křičel Brion do rádia a běžel. Řidič byl dobrý a načasoval svůj příjezd přesně. Auto dorazilo k základně věže ve stejném okamžiku jako Brion. Rychle za jízdy naskočil dovnitř. Nebylo třeba udělovat další rozkazy. Dopadl hlavou na sedadlo, když řidič šlápl prudce na plyn, kola auta rozvířila písek a vůz zamířil zpět do města.

Vysoký strážce opatrně vytáhl z Brionových kalhot ostrou třísku, otevřel dveře a stejně opatrně ji vyhodil ven.

„Věděl jsem, že se tě ta věc nedotkla,“ řekl, „protože jsi stále mezi živými. Hroty jsou napuštěné prudkým jedem, který účinkuje do dvanácti sekund. Měl jsi štěstí.“

Štěstí! Brion si uvědomil, kolik štěstí měl, když se mu podařilo uniknout z této pasti živý. A dokonce měl i nějaké informace. Nyní, když toho o magterech věděl víc, otrásl se při vzpomínce na to, jak se beze zbraně a sám vydal do věže. Přestože mu pomohly jeho schopnosti, bez nutné dávky štěstí by se mu nepodařilo uniknout. Zvědavost ho dostala dovnitř a rychlost a odvaha ven. Byl unavený a zakrvácený - ale šťastný. Fakta o magterech vysvětlovala jejich snahu vrhnout se do rasové sebevraždy. Bylo jen potřeba trochu času, aby si Brion dal zjištěné skutečnosti dohromady.

Ucítil v rameni prudkou bolest a vyplašeně nadskočil. Jeho myšlenky se rozplynuly. Jeden ze strážců vytáhl skříňku první pomoci a potíral mu ránu desinfekcí. Rána nožem byla sice dlouhá, ale nebyla hluboká. Brion se otfásal zimou, zatímco mu muž přikládal obvaz, pak rychle vklouzl do teplého kabátu. Klimatizace tiše vrčela a upravovala teplotu.

Nikdo se nepokusil auto sledovat. Když věž zmizela za obzorem, strážci si oddechli a začali čistit své zbraně. Všechna antagonismus vůči Brionovi byl ten tam, dokonce se na něj usmívali. Poprvé od chvíle, kdy se ocitli na této planetě, dostali příležitost k odplatě.

Cesta zpátky ubíhala klidně a Brion ji jen stěží vnímal. Uvnitř jeho mysli se začala vytvářet teorie. Byla sice překvapivá a radikální - ale zdálo se, že je jediná, která odpovídala zjištěným faktům. Prohlížel si svou teorii ze všech stran a jestli měla nějaké nedostatky, na žádné nepřišel. Zbývalo už jen, aby ji někdo další potvrdil nebo vyvrátil. Na celém Disu byla jediná osoba, která to mohla udělat.

Když se Brion vrátil, Lea pracovala v laboratoři. Skláněla se nad binokulárním mikroskopem. Na skleněné destičce ležel malý chvějící se předmět. Když zaslechla kroky, otočila se a nepatrně se usmála. Tvář měla unavenou a strhanou a na těle měla velké puchýře, které se pomalu začínaly hojit a loupat. „Musím vypadat hrozně," řekla a hřbetem ruky se dotkla tváře. „Asi jako kus dobře propečené kotlety." Přistoupila k Brionovi a uchopila jeho dlaně do svých. Měla teplé a vlhké ruce.

„Děkuji ti, Brione," to bylo jediné, co dokázala říct. Společnost na Zemi byla velmi civilizovaná a vysoce soběstačná, lidé dokázali hovořit o jakémkoli tématu bez emocí a bez trapného pocitu. Ve většině příležitostí to bylo příjemné, ale bylo velmi těžké poděkovat někomu za záchranu života. I když se jeden snažil poskládat upřímnou větu, nakonec to znělo jen jako otřepaná fráze z historické hry. Přesto nebylo pochyb o tom, co tím chtěla říct. Oči měla temné a velké a zornice rozšířené od léků, které brala. Její oči nelhaly ani o citech, jež Brion vycítil. Neodpověděl jí, jen o chvilku déle nechal její dlaně ve svých. „Jak se cítíš?" zeptal se se zájmem. Uvědomil si, že právě on ji vytáhl z postele a donutil, aby celý den pracovala.

„Měla bych se cítit strašně," řekla a mávla rukou. „Ale jsem nadopovaná sedativy, takže se cítím skvěle. Všechny mé nervy jako kdyby byly vypnuté a já se cítím, jako kdybych se vznášela v balónu. Díky, že jsi mě dostal z té hrozné nemocnice a dovolil, abych mohla pracovat."

Brion pocítil lítost, že ji nenechal ležet v posteli.

„Nemusíš se cítit provinile!" řekla Lea, která snad četla jeho myšlenky, ve skutečnosti to však poznala podle zahanbeného výrazu v jeho tváři. „Necítím žádnou bolest. Opravdu. Mám sice lehkou hlavu a občas se mi točí, ale jinak je mi fajn. A kromě toho dělám práci, kvůli které jsem tady. Vlastně... no, ani ti nemohu říct, jak je to všechno fascinující! Řekla bych, že to stálo za to, nechat se tu téměř upéct." Obrátila se zpět k mikroskopu, umístila vzorek doprostřed a pootočila zaostřovacím šroubem. „Ubohý Ihjel měl pravdu, když tvrdil, že tahle planta je exobiologicky nesmírně fascinující. Tohle je měkkýš podobný Odostomii, ale prodělal výrazné parazitní morfologické změny, které..."

„Pamatuji si ještě něco jiného," řekl Brion a přerušil její lekci, které rozuměl jen zpola. „Neříkal Ihjel, aby ses kromě prostředí věnovala také studiu domorodých Disanů? Problém je s Disany - nikoli s místní divokou přírodou."

„Ale já je studuji," trvala na svém Lea. „Disané si vytvořili neuvěřitelně vyvinutou formu komensalismu. Jejich životy jsou nezadatelně spojené s jinými formami života a proto musí být pozorováni v souvislosti s jejich prostředím. Pochybuji, že prokáží takové fyzikální změny jako tahle Odostomia, ale určitě se projeví řada psychologických změn a přizpůsobení. Jedna z nich by mohla být vysvětlením pro jejich touhu po planetární sebevraždě."

„To může být pravda - i když tomu příliš nevěřím," řekl Brion. „Dnes ráno jsem se vydal na takovou malou výpravu a našel jsem něco, co má daleko výraznější souvislost."

Poprvé za celou dobu si Lea všimla jeho vyčerpaného stavu. Její drogami zastřená mysl se dokázala soustředit pokaždé jen na jednu věc a tak přehlédla jeho obviz a zašpiněné šaty.

„Byl jsem někoho navštívit," prohlásil Brion a vzal jí tak otázku ze rtů. „Magterové jsou vinni za všechny potíže a tak jsem se na ně šel podívat dříve, než dospěju k nějakému rozhodnutí. Nebylo to příliš příjemné setkání, ale zjistil jsem to, co jsem chtěl vědět. Od normálních Disanů se liší ve všech směrech. Porovnal jsem je. Mluvil jsem s Ulvem - domorodcem, který nás zachránil v poušti - a už ho chápu. Není jako my - ostatně ani nemůže být, když se jeho život podobá životu v peci - ale je bezesporu člověk. Dal nám pitnou vodu, když jsme ji potřebovali, pak přivedl pomoc. Magterové, horní třída Disu, jsou úplně opační. Jsou to chladnokrevní, bezohlední zabijáci, jaké si jen můžeš představit. Pokusili se mě zabít, aniž k tomu měli důvod. Jejich oblečení, zvyklosti, obydlí, chování - všechno s nimi spojené - je jiné než u domorodých Disanů. A co je důležitější - magterové jsou chladní a nelidští jako ještěři. Neznají emoce, lásku, nenávisť, zlost ani strach - nic. Každý z nich je jen hrst myšlenkových pochodů a reakcí, ale emoce jsou pryč."

„Nepřeháníš to trochu?" zeptala se Lea. „Koneckonců, nemůžeš si být jistý. Může to být součást jejich výchovy, aby nedali najevo žádné pocity. Každý musí cítit nějaké emoce, ať už se jim to líbí, nebo ne."

„To je právě to hlavní. Každý něco cítí - jen magterové ne. Nemohu ti teď vysvětlovat všechny podrobnosti, budeš muset věřit mému slovu. Dokonce i když se jich dotkne smrt, necítí strach ani

nenávist. Možná to zní neuvěřitelně, ale je to pravda."

Lea potřásla hlavou, jako kdyby se chtěla vyprostit z vlivu drog. „Vůbec mi to dneska nemyslí," řekla. „Budeš mě muset omluvit. Jestliže tito vládci neznají žádné emoce, to by vysvětlovalo jejich současnou sebevražednou pozici. Ale takové vysvětlení odhaluje další otázky. Jak se to přihodilo, že jsou taková? Nezdá se možné, že by nějaký lidský druh mohl žít bez emocí."

„To je právě ono. Není to lidsky možné. Myslím, že tihle vládcové Disu nejsou lidé, jako ostatní Disané. Myslím, že jsou to vetřelci - roboti nebo androidi - cokoli jen ne lidé. Myslím, že žijí v přestrojení mezi lidskými obyvateli."

Lea se nejprve začala usmívat, když však uviděla výraz v jeho tváři, její pocity se změnily. „Myslíš to vážně?" zeptala se.

„Nikdy jsem nic nemyslel vážněji. Je mi, jako kdybych se dneska ráno praštil do hlavy. Přesto mám dojem, že to je jediné rozumné vysvětlení a všechny skutečnosti tomu odpovídají. Podívej se na to sama. Jedna věc je jasná a pokud zvážíme každou teorii, musíme to brát v úvahu. Je to magterův vztah ke smrti - jejich nebo kohokoli jiného. Je to snad pro lidskou rasu normální?"

„Ne - ale našla bych nejméně dvě další vysvětlení, která bych ti chtěla objasnit dříve, než se nechám vtáhnout do života vetřelců. Možná jsou to mutanti nebo zdědili nějaké onemocnění, které zdeformovalo jejich myšlení."

„Nebyl by to snad jistý druh sebeeliminace?" zeptal se Brion. „Proti přežití? Lidé, kteří zemřou dříve, než se jejich mutace přenese na děti. Nechme tedy tento pohled na chvíli být - je to totalita těchto lidí, kterou nejsem s to přijmout. Každá jednotlivá věc se dá vysvětlit jinak, ale celá řada takových věcí už ne. Jak vysvětlíš jejich neschopnost cítit emoce? Nebo jejich způsob oblékání a jejich záliby v tajnostech?"

Domorodí Disané nosí jen bederní roušky, zatímco magterové jsou zahalení, jak jen to je možné.

Uchylují se do své černé věže a nikdy nevycházejí o samotě, jediné ve skupinách. Jejich mrtví jsou vždy odstraněni dříve, než si je někdo může lépe prohlédnout. Chovají se sice jako rasa, až na to, že já tomu nevěřím."

„Připusťme na chvíli, že tvůj šílený nápad by mohl být pravdivý. Jak se sem podle tebe dostali? A proč o tom kromě nich nikdo neví?"

„To se dá velice snadno vysvětlit," trval na svém Brion. „O planetě se nezachovaly žádné psané zprávy. Po Kolapsu, když se tu snažila hrstka přeživších jen existovat, mohli přistát a usadit se tu. Jakékoli narušení mohlo být vymazáno. Jakmile se populace začala rozrůstat, došli k závěru, že udělají lépe, když zůstanou žít odděleně, aby se jejich odlišnost neprozradila."

„Proč by jim to mělo vadit?" zeptala se Lea. „Když je jim smrt tak cizí, nemuselo jim záležet ani na tom, co si o nich myslí domorodci, ani jak vypadají jejich těla. Proč by se zabývali tak důmyslnou kamufláží? A jestli se sem dostali z nějaké jiné planety, co se stalo s vědeckými schopnostmi, které je sem přivedly?"

„Mír," řekl Brion. „Nevím toho tolik, abych byl schopen najít odpověď alespoň na půlku z tvých otázek. Jen se snažím vymyslet teorii na základě známých faktů. A fakta jsou jasná. Magterové jsou tak nelidští, až bych z toho měl noční můry - kdybych dokázal spát. Potřebujeme víc důkazů."

„Pak je někde sežeň," prohlásila konečně Lea. „Neříkám ti, aby ses stal vrahem - ale budeš muset zkusit hrabat ve starých hrobech. Dej mi skalpel a jednoho ze svých přátel na stůl a já ti v mžiku řeknu, co je a co není." Obrátila se k mikroskopu a nahlédla do něj.

Skutečně to byl jediný způsob, jak rozmotat pověstný gordický uzel. Disu zbývalo jen něco málo přes šestatřicet hodin života, takže na jedné další smrti vlastně nezáleželo. Musel najít mrtvého magtera, a pokud jeho stav nebude uspokojivý, musel Brion získat jiného, i kdyby to mělo být násilím. Nedělal to pro záchranu planety, ale pro pocit osobní soudržnosti.

Postavil se za Leu a zamyšleně ji sledoval, zatímco se dívka dala znovu do práce. Její šije, pokrytá jemnými vlnitými vlasy, byla otočená k němu. Brionovy myšlenky se odvrátily od smrti k životu a on pocítil silnou touhu dotknout se jemného ženského těla...

Zabořil ruce hluboko do kapes a rychle vyšel ze dveří. „Odpočiň si," zavolal na ni. „Pochybuji, že ti tihle tvorové poskytnou nějaké vysvětlení. Půjdu se teď podívat, jestli se mi podaří získat pro tebe tvora, kterého chceš."

„Pravda se může skrývat kdekoli. Zůstanu tady, dokud se nevrátíš," prohlásila, aniž zvedla hlavu od mikroskopu.

Nahore pod střechou byla plně vybavená telekomunikační místnost. Brion si ji zběžně prohlédl při své první pochůzce po budově. Operátor ve službě měl na uších sluchátka - i když mu ucho zakrývalo jen jedno. Bosé nohy měl opřené o hranu stolu a v jedné ruce držel tučný sendvič. Když uviděl Briona stojícího mezi dveřmi, vykulil oči a chvatně vyskočil.

„Zůstaň v klidu," řekl Brion. „Mně to nevadí. A jestli se budeš chovat zbrkle, rozbiješ sluchátka, elektrizuješ se, anebo se zadáváš velkým soustem. Jen zkus připravit přijímač na tuto frekvenci." Brion napsal na papír několik čísel a podal ho operátorovi. Byla to frekvence, kterou mu dal profesor Krafft pro spojení s ilegálními teroristy Nyjordské armády.

Operátor zapojil ruční ovladač a podal ho Brionovi. „Okruh je zapojen," zamumlal plnou pusou.

„Tady je Brandd, ředitel N.K.V. Ozvěte se, prosím." Opakoval stejnou větu dalších deset minut, než se ve sluchátku ozvala odpověď.

„Co chcete?"

„Mám pro vás nesmírně důležitou zprávu - a také bych potřeboval vaši pomoc. Chcete slyšet další informace přes rádio?"

„Ne. Počkejte, kde jste - setkáme se po setmění." Spojení se přerušilo.

Třicet pět hodin do konce světa - a jediné, co mohl dělat, bylo čekat.

XII

Když Brion vstoupil do kanceláře, našel na svém stole dva stohy papírů. Posadil se, přitáhl si je k sobě a vtom ucítil mrazivý chlad vycházející z klimatizačního zařízení, na které někdo připevnil ocelovou mřížku. Kontrolní spínač byl svařený. Někdo byl buď příliš vtipný, nebo snaživý. Tak jako tak byla v místnosti příliš velká zima. Brion se rozpráhl a ukopl kryt, pak ho ohnul na stranu. Nejprve se opatrně podíval dovnitř a pak odpojil jeden kabel a připojil ho k jinému. Ozvalo se zapraskání a vyvalil se oblak dýmu. Kompresor zakvílel a pak se úplně zastavil.

Fausse, stojící mezi dveřmi s dalším stohem papírů, na Briona zíral s překvapeným výrazem ve tváři. „Co to máš?" zeptal se Brion.

Fausseovi se podařilo trochu uklidnit, položil složky na stůl a narovnal je vedle ostatních papírů. „To jsou zprávy, o které jsi mě žádal. Jsou ze všech oddělení. Podrobnosti až do dnešního dne, rozbor, úvahy a tak dále."

„A ty další složky?" ukázal Brion.

„To je meziplanetární korespondence, žádosti, faktury," řekl, zatímco narovnával okraje papírů do úhledných hromádek. „Denní zprávy, nemocniční záznamy..." Jeho hlas náhle utichl, když si všiml, že Brion klidně odstrčil stohy papírů do odpadkového koše.

„Jinými slovy, červené pásky," řekl Brion. „No, je to všechno plné."

Jedna zpráva za druhou mizely v odpadkovém koši, až byl stůl docela prázdný. Nic. Přesně to čekal. Přesto tu byla nepatrná naděje, že některý ze specialistů přijde s nějakým nevšedním řešením. Ale oni nepřišli na nic - všichni byli příliš zaneprázdněni bádáním.

Obloha venku potemněla. Strážce u hlavního vchodu měl příkaz pustit dovnitř každého, kdo se ptal po řediteli. Brion nemohl dělat nic jiného, dokud se nedostaví nyjordští rebelové, aby se s ním spojili. Nuda ho trápila. Lea alespoň dělala něco konstruktivního, půjde se tedy za ní podívat.

Otevřel dveře do laboratoře v příjemném očekávání. Jeho nadšení však brzy ochablo. Mikroskop byl zakrytý a Lea byla pryč. Možná šla na večeři, pomyslel si. Nebo je v nemocnici. Nemocnice byla ve spodním patře a tak tam zašel nejdříve.

„Ovšemže je tady!" zavrčel doktor Stine. „Kde jinde by dívka v takovém stavu mohla být? Dneska už byla z postele příliš dlouho. Zítra je poslední den před vypršením lhůty a jestli chceš, aby ti byla v něčem nápomocná, raději bys jí měl dneska dopřát chvilku klidu. Bude lépe nechat i personál trochu odpočinout. Rozdal jsem dneska spoustu aspirinů. Všichni jsou na konci sil."

„Celý svět na konci sil. Jak se má Lea?"

„Když vezmu v úvahu její stav, má se docela dobře. Běž dovnitř a podívej se sám, když ti moje slovo

nestačí. Mám na starost i jiné pacienty."

„Dělá ti to tolik starostí, doktore?"

„Samozřejmě! Nejsem odolný vůči slabostem stejně jako vy ostatní. Sedíme tu na časované bombě a mně se to ani trochu nelíbí. Budu dělat svou práci tak dlouho, dokud mě tu bude třeba, ale až uvidím přistávat záchranné lodě, budu rád. Jediná kůže, na které mi v tomto okamžiku záleží, je moje vlastní. A jestli chceš slyšet veřejné tajemství, všichni ostatní cítí totéž co já. A tak nečekej příliš velkou spolupráci."

„To jsem nikdy nečekal," řekl Brion a obrátil se k odchodu.

Lein pokoj byl temný, osvětlený jen světlem disanského měsíce, jehož paprsky pronikaly dovnitř oknem. Brion vešel, zavřel za sebou tiše dveře a přistoupil k Leině posteli. Lea spala, hlasitě oddechovala, ale její dech byl klidný a pravidelný. Spánek jí pomůže víc než všechny léky.

Raději měl jít pryč, místo toho se však posadil na okraj její postele. Strážci věděli, kde je, a tak mohl klidně sedět tady, stejně tak jako kdekoli jinde.

Byl to jen ukradený okamžik míru ve světě totální destrukce a Brion za něj byl vděčný. Všechno vypadalo ve světle měsíce méně hrozné. Leina tvář byla v měsíčním světle hladká, překrásná a mladá, přesný opak všeho ostatního v tomto otráveném světě. Jednu ruku měla volně položenou na přikrývce a Brion dostal hroznou chuť vzít její ruku do své dlaně. Podíval se z okna na klidnou poušť a na malou chvilku pocítil mír, který mu dovolil zapomenout na to, že za jediný den bude život z této planety smeten. Když o chvilku později znovu pohlédl na Leu, všiml si, že má oči otevřené, ale ani se nepohla. Jak dlouho už byla vzhůru? Rychle pustil její ruku a cítil se trapně.

„Copak se velký šéf přišel podívat na své služebníky, aby se ujistil, že budou ráno schopni práce?" zeptala se. Tuhle poznámku používala často už na lodi, ale tentokrát nezněla tak ostře. Lea se dokonce usmívala. Přesto mu to příliš dobře připomnělo její názor na něj. Tady může být ředitelem, ale na Zemi by byl pro ni jen bezvýznamný křupan.

„Jak se cítíš?" zeptal se a v tom okamžiku si uvědomil, jak otřepaně jeho slova musela znít.

„Strašně. Ráno budu asi mrtvá. Podej mi, prosím tě, nějaké ovoce támhle z té misky, buď tak hodný. Mám hroznou chuť v ústech. Jen by mě zajímalo, jak se sem to ovoce dostalo. Pravděpodobně to je dárek od pracující třídy usměvavých vrahů z planety Nyjord."

Vzala si jablko, které jí Brion podal, a s chutí se do něj zakousla. „Napadlo tě někdy, že by ses podíval na Zemi?"

Briona její otázka překvapila. Dotkla se příliš blízko jeho vlastních myšlenek. „Nikdy," řekl. „Až do chvíle před několika měsíci jsem dokonce ani neuvažoval o tom, že bych někdy opustil Anvhar. Dvacítka je tak velká událost, a tak když se staneš součástí her, je těžké si představit, že existuje vůbec něco jiného."

„Ušetří mě Dvacítka," zasténala. „Po tom, co jsem si vyslechla tebe i Ihjela, vím o tom víc, než jsem kdy chtěla. Ale co samotný Anvhar? Máte tam také velké městské státy jako my na Zemi?"

„Nic takového. Na to, jak je planeta velká, má velmi málo obyvatel. Nejsou tam vůbec žádná velká města. Myslím, že nejvíc obyvatel je kolem škol a továren na uchovávání potravy."

„Jsou tam vůbec nějakí exobiologové?" zeptala se Lea. Jako každá žena měla nevšední schopnost brát jakékoli všeobecné téma osobně.

„Možná na univerzitách, ale nejsem si tím jistý. Kromě toho musíš pochopit, že když říkám žádná velká města, mám na mysli také žádná malá města. Nejsme organizováni takovým způsobem. Myslím, že základní jednotku společnosti tvoří rodina a nejbližší přátelé. Přátelé jsou důležití, protože rodina se rozpadá, ještě když jsou děti relativně mladé. Je to něco v genech - všichni dáváme přednost samotě. Myslím, že bys to nazvala vrozeným rysem pro přežití."

„Z mého pohledu," řekla a labužnický si ukousla z jablka, „když budete takhle pokračovat, skončíte s nulovou populací. Je přece potřeba alespoň nějaká soudržnost."

„Ovšemže ano. Musí tu být určitá forma nějakého vztahu nebo kontroly - aby nevznikla promiskuita. Na Anvharu se klade důraz na osobní zodpovědnost, a to tenhle problém řeší. Kdybychom neměli dospělý pohled na věc... náš způsob života by nebyl možný. Jednotlivci jsou vychováni společně - buď nahodile, nebo podle nějakého klíče a tato soudržnost samozřejmě přináší vztahy..."

„Děláš si ze mě legraci," protestovala Lea. „Bud' jsem ještě omámená pilulkami, anebo ty nejsi schopen

ze sebe vypravit jediné slovo s méně než čtyřmi slabikami. Víš, kdykoli se s tebou něco děje, já mám podivný pocit, že se něco snažíš zatajit. Proboha, buď alespoň trochu konkrétní! Dej dohromady dvě hypotetická individua a řekni mi, co se stane."

Brion se zhluboka nadechl. Rozhovor mu přerostl přes hlavu a on se cítil na nejisté půdě. „No - vezmi si tedy někoho, jako jsem já. Protože mám rád lyžování, usadil jsem se ve velkém domě, který vlastní moje rodina. Ten dům je na kraji Rozbitých Skal. V létě jsem hlídal pasoucí se stáda, ale můj čas nastal až v zimě. Lyžoval jsem a připravoval se na Dvacítku. Někdy jsem se vypravil na návštěvu. Někdy přišel někdo navštívit mě - domů je málo a jsou daleko od sebe. Nemáme na dveřích ani zámky. Přijmeš a poskytneš pohostinnost bez rozdílů. Ať přijde kdokoli. Muž... žena... skupiny... nebo jednotlivci..." „Už to chápu. Pro svobodnou dívku musí být život na té vaší zamrzlé planetě pěkně nudný. Vsadím se, že takové děvče je pořád doma."

„Jen když chce. Jinak může jít, kam chce a všude bude vítána jako každý jiný. Myslím, že v celé galaxii už to není v módě - na Zemi by to určitě vyvolalo výbuchy smíchu - ale platonický nezávislý vztah mezi mužem a ženou je na Anvharu obvyklý."

„To zní příšerně nudně. Jestli jste všichni tak chladní a přísně přátelští, jak se to stane, že se vám narodí nějaké děti?"

Brionovi zrudly uši, nebyl si jistý, jestli si ho Lea dobírá nebo ne. „Zatraceně stejně jako všude jinde! Ale není to reflexivní proces, jako když se náhodně setkají dva králíci kdesi v keřích. Je to věc ženy, jestli se rozhodne vstoupit do manželství."

„Je snad manželství jediná věc, o kterou se vaše ženy zajímají?"

„Manželství nebo... cokoli jiného. To záleží na dívce. Na Anvharu máme takový problém - stejná věc se pravděpodobně odehrává na ostatních planetách, kde se lidská rasa musela přizpůsobit masivní adaptaci. Ne všechny ženy jsou plodné a je tu vysoké procento potratů. Mnoho porodů vzniká na základě umělého oplodnění. Což je v pořádku, když nemůžeš mít děti jiným způsobem. Ale většina žen má emocionální předsudky k tomu mít děti se svým manželem. A existuje jen jediný způsob, jak zjistit, jestli je to možné."

Lea vytřeštila oči. „Chceš snad říct, že vaše dívky chtějí vědět, jestli je muž schopen jim dát děti, než začnou uvažovat o manželství?"

„No ovšem. Jinak by Anvhar měl nízkou populaci už před několika sty let. A tak si ženy vybírají. Jestli má o nějakého muže zájem, řekne to. Když to tak není, muže nikdy nenapadne ji přesvědčovat o opaku. Je to jiné než na ostatních planetách, ale naše planeta je celá jiná. Nám to tak vyhovuje a jediné na tom záleží."

„Na Zemi je to docela obráceně," řekla Lea, odhodila ohryzek a olízla si prsty. „Myslím, že vy, Anvhariáni, byste popsali Zemi jako planetu rychlých vztahů a sexuality. Je to jiné než váš systém, pořád se tam něco děje. Je tam příliš mnoho lidí. Kontrola porodnosti přišla příliš pozdě a stále se s ní bojuje - to si určitě umíš představit. Existují náboženské skupiny a ty mají hluboko zakořeněné předsudky. Svět je přelidněný a všichni fyzicky dospělí se chtějí účastnit Velkých Her Lásky. Muž je na Zemi vždy agresorem. Ne fyzicky - alespoň ne často - a ženy berou často ohavné lichotky příliš vážně. Na zábavách je pokaždé hrstka horkokrevných mužů, kteří ti dýchají na záda. Dívka musí mít stále nabroušené podpatky."

„Cože musí?"

„To se jen tak říká, Brione. Znamená to, že se neustále musí bránit, když nechce být stržena ostatními."

„To zní trochu..." Brion velmi pečlivě vážil slovo, než se rozhodl pokračovat, ale žádné se nezdálo dost vhodné „...odpudivě."

„Z tvého pohledu určitě. Obávám se, že jsme si na to zvykli tak, že nám to přijde normální. Když se na to podíváš sociologicky..." zarazila se uprostřed věty a pohlédla na Brionova rovná záda a strnulý postoj. Oči se jí rozšířily a ústa překvapením otevřela, když si náhle všechno uvědomila.

„Já jsem ale cvok," řekla. „Ty jsi nemluvil všeobecně! Měl jsi na mysli docela specifický objekt. Myslel jsi na mě!"

„Prosím, Leo, musíš mě pochopit..."

„Ale já tě chápu!" zasmála se. „Celou dobu jsem si myslela, že jsi jen bezcitný kus ledu, ale ty jsi ve

skutečnosti docela roztomilý. Jen se k tomu stavíš svým starým dobrým anvhariánským stylem. Čekáš na náznak z mé strany. Chováme se podle naprosto odlišných pravidel a kdybys měl víc rozumu než já, přišel bys na to, že se naše signály musí zákonitě někde setkat. A já jsem si myslela, že žiješ v jakémsi mraženém celibátu." Vytáhla ruku zpod příkrývky a jemně mu projela prsty mezi vlasy. Udělala něco, co chtěla udělat už dávno.

„Musel jsem," řekl a pokusil se ignorovat lehký dotek jejích prstů. „Protože už na tebe myslím celou věčnost, ale nemohl jsem udělat nic, abych se tě nedotkl. Jako třeba, že jsem od tebe nemohl odtrhnout pozornost. Až mi to začalo dělat starosti, protože jsem o tvé planetě nic nevěděl."

„No, tak teď už to víš," řekla něžně.

„Muž začíná. Teď už tomu rozumím. Myslím, že se mi vaše způsoby budou líbit víc, ale stále si ještě nejsem jistý všemi pravidly. Chápu to dobře jako ano, Brione, moc se mi líbíš? Jsi nejlepší muž, jakého jsem kdy potkala. Tohle sice není to nejvhodnější místo a čas na probírání manželství, ale rozhodně ráda bych..."

Jeho paže se omotaly kolem jejích ramen a jemně si ji přitáhl k sobě. Lea se k němu přitiskla a jejich rty se ve tmě spojily.

„Jemně..." zašeptala. „Snadno se mi nadělají modřiny..."

XIII

„Nechce vejít dovnitř, pane. Jen zabouchal na dveře a řekl: „Jsem tady, řekněte to Branddovi"'

„To je v pořádku," řekl Brion, uložil pistoli do pouzdra a do kapsy si nasypal několik nábojů. „Teď půjdu ven, ale před svítáním se vrátím. Vezměte z nemocnice pojízdná nosítka a připravte je dole. Chci, aby byla připravená, až se vrátím."

Venku byla větší tma, než jakou si pamatoval. Brion se zamračil a jeho ruka se dotkla zbraně. Někdo zhasl všechna světla. Temná silueta písečného auta byla vidět jen díky nepatrné záři hvězd.

„Brion Brandd?" ozvalo se z auta. „Nastup si."

Jakmile za sebou zavřel dveře, auto se se zaburácením rozjelo. Se zhasnutými světly projelo městem a zamířilo do pouště. Přestože vůz nabíral rychlost, řidič stále řídil potmě a spoléhal se jen na kontrolky. Země se začala zvedat a když dorazili na vrchol, zastavil a vypnul motor. Od chvíle, kdy se rozjeli, nepromluvil Brion ani řidič jediné slovo.

Ozvalo se cvaknutí vypínače a světlo se rozsvítilo. V chabém osvětlení si Brion všiml mužova profilu s ostrým zahnutým nosem. Když se muž konečně pohnul, Brion si všiml, že měl znetvořenou postavu. Nehoda nebo genetická vada podivně zkroutily jeho páteř, takže se hrbil dopředu jako ve věčném prosebném úklonu. Hrbatá těla byla neobvyklá - to bylo poprvé, co Brion něco podobného viděl. Napadlo ho, jaké události ho odradily od trvalé lékařské péče. To vysvětlovalo hořkost a bolest v jeho hlase.

„Obtěžovaly se mocné mozky z Nyjordu ti říct, že zkrátily lhůtu o celý jeden den?" zeptal se ten muž.

„Znamená to, že svět čeká zkáza?"

„Ano, já vím," řekl Brion. „A to je důvod, proč jsem vaši skupinu požádal o pomoc. Zbývá nám velmi málo času."

Muž neodpověděl, obrátil se a věnoval svou pozornost radaru a zářící obrazovce. S pomocí elektronických sond zkontroloval, zda je někdo nesleduje.

„Kam jedeme?" zeptal se Brion.

„Do pouště," řekl řidič a mávl neurčitě rukou. „Na armádní základnu. A protože celé tohle město během jednoho dne vyletí do povětří, mohu ti říct, že to je jediný tábor, který máme. Jsou tam všechna auta, zbraně i všichni naši muži. A Hys. On je náš velitel. Zítra to všechno ale bude pryč - s celou touhle prokletou planetou. Co nám tedy chceš?"

„Neměl bych to raději říct Hysovi?"

„Jak je libo." Když byl řidič se svým průzkumem spokojen, znovu nastartoval auto a zamířil do pouště.

„Jsme armáda složená z dobrovolníků a nemáme před sebou žádná tajemství. Tajíme věci snad jen před šílenci u nás doma, kteří chtějí zničit tenhle svět." V jeho slovech zazněla hořkost, kterou se ani nesnažil zakrýt. „Celou věčnost už mezi sebou bojují a odkládají důležitá rozhodnutí na později, až byli nakonec

donucení spáchat vraždu."

„Podle toho, co jsem slyšel, to bylo obráceně. Nazývají vaši Nyjordskou armádu teroristy."

„My jsme teroristé. Protože jsme armáda, jsme ve válce. A ti idealisté doma to pochopili, až když bylo pozdě. Kdyby nám dali už na začátku povolení, zničili bychom všechny černé věže na Disu a hledali tak dlouho, dokud bychom nenašli všechny bomby. Ale to by znamenalo krutou destrukci a smrt. O tom nechtěli ani slyšet. A teď budou sami zabíjet, všechno zničí." Na malou chvilku rozsvítil kontrolní panel, aby se podíval na kompas, a Brion v jeho znetvořeném těle ucítil kruté neštěstí.

„Ještě není po všem," řekl Brion. „Zbývá nám víc než celý den a já si myslím, že jsem přišel na něco, co by mohlo válku zastavit - aniž by byla svržena jediná bomba."

„Ty jsi velitel Nadace kulturních vztahů, že je to tak? A co chceš dělat, až se začne střílet?"

„Nic. Ale možná by se nám mohlo podařit zastavit střelbu. Jestli mě chceš z něčeho vinit, pak si raději šetři dech. I bez toho jsem velmi podrážděný."

Řidič jen cosi zavrčel a mírně zpomalil, když auto najelo na nerovný kamenitý povrch. „A co tedy po nás chceš?" zeptal se.

„Chtěli bychom si detailně prohlédnout některého magtera. Mrtvého nebo živého, nebyl by v tom žádný rozdíl. Nemáte náhodou jednoho?"

„Ne. Často jsme proti nim bojovali, ale pokaždé to bylo na jejich domácí půdě. Zůstali tam všichni jejich ranění a mnoho našich. K čemu by ti to bylo? Mrtvý ti neprozradí, kde jsou ukryté bomby nebo projektory."

„Nevím, proč bych ti to měl vysvětlovat - ledaže bys byl velitel. Ty jsi Hys, že je to tak?"

Řidič jen něco nesrozumitelného zamumlal a hodnou chvíli mlčky pokračoval v řízení. Nakonec se zeptal: „Jak jsi na něco takového přišel?"

„Říkej tomu třeba předtucha. Nechováš se jako obyčejný řidič. Je pravda, že by ve vaší armádě mohl být každý generál a nikdo voják, ale já o tom pochybuji. Kromě toho vím, že pro většinu z nás už čas téměř vypršel. Tohle je dlouhá cesta a byla by to ztráta času, kdybys jen seděl a čekal na mě. Tím, že jsi mě přijel vyzvednout, jsi získal čas si všechno promyslet dřív, než dorazíme. Můžeš se alespoň rozhodnout, jestli mi máte pomoci, nebo ne, že je to tak?"

„Ano - jsem Hys. Ale ty jsi ještě neodpověděl na mou otázku. Na co potřebuješ to tělo?"

„Chtěli bychom to tělo rozřezat a dobře si ho prohlédnout. Myslím si, že magterové nejsou lidé. Jsou něco, co žije mezi lidmi a podobá se to lidem - ale nejsou to lidé."

„Tajní vetřelci?" Hys vyštěkl zčásti překvapením a zčásti odporem.

„Snad. Pitva by nám to dokázala potvrdit."

„Buď to jsi úplně hloupý, anebo nekompetentní," řekl hořce Hys. „Disanské horko ti pomátlo rozum. Nechci být součástí takového absurdního plánu."

„Ale ty musíš," řekl Brion, překvapen vlastním klidem. Za hrubým chováním toho muže vycítil záblesk zájmu. „Nemusím ti k tomu dávat žádné další důvody. Tenhle svět za jediný den zmizí a vy nemáte v ruce nic, čím byste to mohli zastavit. Já mám alespoň nápad, který by mohl vyjít a vy si nemůžete dovolit riskovat - alespoň ne pokud to myslíte vážně. Buď jste skutečně vrazi, kteří zabíjejí Disany pro potěšení, nebo chcete válku zastavit. Co je tedy pravda?"

„Dobrá, budeš mít to tělo," odsekl Hys a prudce zatočil kolem ostré skály. „Ne, že by to něco znamenalo, ale myslím, že zabitím dalšího magtera nic nezkazíme. Můžeme tvůj plán vsunout do našeho bez sebemenších potíží. Tohle je poslední noc, a tak jsem poslal všechny své muže na lov. Do rána se pokusíme proniknout do některé věže. Máme malou naději, že na něco narazíme. Je to sice střílení do tmy, ale to je jediné, co můžeme v této chvíli dělat. Moje skupina čeká a ty se můžeš připojit. Ostatní už vyrazili. Z této části města zaútočíme na jednu věž. Už jsme tam byli jednou a zabavili jsme jim mnoho zbraní, které tam měli uskladněné. Máme naději, že byli natolik hloupí a uložili tam další. Někdy magterové trpí nedostatkem představitosti."

„Ani nevíš, jakou máš pravdu," řekl Brion.

Auto znovu zpomalilo, když se začalo šplhat do dalšího prudkého kopce. Pokračovali po ostrých kamenech, aniž by za sebou zanechali stopu. Na obrazovce bliklo malé světlo, Hys rychle zastavil a vypnul motor. Jak vystoupili ven, pocítili mrazivý noční chlad.

Ve stínu skal byla naprostá tma a tak poslepu tápali mezi obrovskými kameny. Náhle Briona oslepilo prudké světlo. Před ním se na zemi objevil obrovský rozbitý projektor, vysílající na všechny strany kolem vibrace, které pohltily všechny světelné paprsky, které dopadly na jeho povrch. Tato neuvěřitelná černota vytvářela světloodolnou zeď pro roklinu na úpatí skály. V úkrytu pod skalním převisem stála tři otevřená auta. Vozy byly obrněné kovovými pláty s pestrobarevnými skvrnami. Opodál stáli muži, ležili své zbraně a tiše si vyprávěli. Když se objevil Hys s Brionem, všichni rázem utichli.

„Připravte se," zvolal Hys. „Jdeme do útoku podle plánu, který jsem vám předtím vysvětlil." Když mluvil na své muže, drsnost z jeho hlasu nepatrně vymizela. Vysocí nyjordští vojáci se dali do pohybu podle rozkazu svého velitele. Tyčili se nad jeho shrbenou postavou, většina z nich byla dvakrát vyšší než on, ale nikdo z nich svému veliteli neodporoval. Oni byli tělem nyjorské útočné síly - on byl jejich mozek. Hranatý, urostlý muž se postavil před Hyse a zasalutoval. Byl obtěžkaný řadou elektronických instrumentů, kapsy měl plné náhradních dílů a nářadí.

„Tohle je Telt," řekl Hys Brionovi. „Bude na tebe dávat pozor. Telt je můj osobní technik. Účastní se všech operací se svými měřidly a testuje interiéry disanských pevností. Zatím nenašel žádné stopy po generátorech ani zvýšenou radioaktivitu, která by prozrazovala přítomnost bomby. A protože jak on, tak ty, jste oba k ničemu, bude dobré, když budete dávat pozor jeden na druhého. Vezmi si auto, kterým jsme sem přijeli."

Teltova široká tvář se roztáhla do žabího úšklebku, jeho hlas byl hrubý a chraplavý. „Počkej. Jen počkej! Jednoho dne se tyhle jehly začnou hýbat a bude po všem. Co mám dělat s tím cizincem?"

„Sežeň mu mrtvolu jednoho magtera," řekl Hys. „Vezmi ho, kam bude chtít, a pak se vrať zpátky sem." Hys se na Telta zamračil. „Jednoho dne se tvé jehly pohnou! Hlupáku - tohle je poslední den." Otočil se a dal pokyn mužům, aby nastoupili do aut.

„Má mě rád," prohlásil Telt, když si připnul poslední pomůcku. „Poznáš to podle toho, jak se mnou mluví. Je to velký muž, ten Hys, ale pokaždé jim to dojde, až když je příliš pozdě. Podej mi ten metr, buď tak hodný."

Brion následoval technika k autu a pomohl mu naložit všechna měřicí zařízení. Když obrněné vozy zmizely ve tmě, vydal se také Telt na cestu. Protáhli se úzkou průrvou mezi skalami a ocitli se v poušti mezi dunami. Pak nabrali rychlost a zamířili k cíli.

Telt si pro sebe cosi během jízdy mumlal, když vtom se náhle zarazil a podíval se na Briona. „Na co potřebuješ mrtvého Disana?"

„Pro jednu teorii," odpověděl vyhýbavě Brion. Ležel pohodlně opřený o sedadlo a snažil se trochu si před útokem odpočinout. „Hledám způsob, jak odvrátit nezvratný konec."

„Ty a Hys," řekl spokojeně Telt. „Párek idealistů. Snažíte se zastavit válku, kterou jste nerozpoutali. Nikdy Hyse neposlouchali. Na samém začátku jim řekl, co se stane, a měl pravdu. Všichni si mysleli, že jsou jeho myšlenky stejně zdeformované jako on sám. Vyrostl sám uprostřed pouště, když odtamtud odešel, byla jeho záda příliš zdeformovaná a on už byl příliš starý na to, aby se s tím ještě dalo něco dělat. Ideály se zkroutily stejným způsobem. Za války se z něj stala autorita. Ha! Válka na Nyjordu - to je jako být specialista na ledové kostky v pekle. Ale on to všechno věděl, i když mu nikdy nedovolili, aby použil to, co znal. Místo toho se velitelem stal staříček Krafft."

„Ale Hys je teď velitelem armády."

„Všichni jsme dobrovolníci, je nás příliš málo a nemáme mnoho peněz. Je toho málo a přišlo to zatraceně pozdě, aby to mohlo něčemu pomoci. Řeknu ti, že jsme dělali, co jsme mohli, ale nestačilo to. A proto nám říkají řečníci." V Teltově hlase byly slyšet emoce, které nedokázal potlačit. „Doma si myslí, že zabíjíme pro potěšení. Myslí si, že jsme šílení. Nechápu, že děláme jen to, co musíme..."

Náhle prudce zpomalil, šlápl na brzdu a vypnul motor. Stopa písečných aut zde končila. Před nimi se v dálce mezi dunami rýsoval vrchol temné věže.

„Odsud musíme pěšky," řekl Telt, vstal a protáhl se. „Můžeme si dát trochu na čas, protože ostatní chlupci musí jít dovnitř první. Pak já a ty půjdeme do sklepa, kde změříme radioaktivitu a ty si tam najdeš nějakou pěknou mrtvolu."

Nejprve šli rovně, když je však přestal chránit stín skal, museli se přikrčit a pokradmu se blížili k disanské pevnosti. Před sebou viděli tmavé postavy, které se zastavily až těsně u černých zdí. Nešplhali

do věže po rampě, ale postupovali podél vnějšího opevnění.

„To jsou odstřelovači provazů," zašeptal Telt. „Přichytí se ke zdi pomocí rychle schnoucího lepidla. My se pak zachytíme vláken a necháme se motorem vytáhnout nahoru. To vymyslel Hys."

„A takhle se dostaneme dovnitř i my dva?" zeptal se Brion.

„Ne, my se šplhání vyhneme. Už jsem ti říkal, že jsme tu jednou byli. Víím, jak to uvnitř vypadá."

Zatímco mluvil, nepřestával se opatrně plížit k základně věže. „Mělo by to být tady."

Vzduch proťal pronikavý zvuk a vrchol magterské pevnosti se vznítíl. Pak se ozvaly automatické zbraně.

Něco tiše padalo a ztěžka to dopadlo na zem nedaleko od nich.

„Útok už začal," vykřikl Telt. „Musíme se hned dostat dovnitř, zatímco je nahoře zmatek." Z jedné tašky vytáhl předmět podobný talíři a mrštil s ním prudce o zeď. Předmět se zasekl do kamene. Telt se otočil, za něco zatahal a stáhl Briona k zemi. „Mělo by to vybuchnout dovnitř, ale jeden nikdy neví."

Země se prudce otřásla, ozvala se prudká rána a zeď jako by prorazila obrovská pěst. Když se prach a popel usadily, objevil se ve zdi velký otvor - tunel, který do zdi vypálila exploze. Telt rozsvítil světlo a vplížil se dovnitř.

„Není se čeho bát, ať už se o zeď opíral, kdo chtěl. Ale raději bychom se měli rychle dostat dovnitř a zase ven z tohoto včelího úlu, než se ti nahoře rozhodnou sestoupit sem dolů na průzkum."

Úlomky kamení se válely po podlaze a oba muži mezi nimi klopýтали. Telt svítilnou ukázal před sebe na ostře stoupající rampu. „Tohle jsou podzemní místnosti. Ukládají tady všechno své harampádí..."

Z chodby se vyvalila kouřící, černá koule a řítíla se k jejich nohám. Telt překvapeně vydechl, ale když koule narazila na zem, Brion rychle vyskočil. Zachytil ji nohou a odkopl ji zpět do tunelu. Telt padl na zem vedle něj v okamžiku, kdy se za jejich zády ozvala ohlušující exploze. Od zdi se odrazily ostré střepiny.

„Granáty!" vydechl Telt. „Použili je jen jednou - nemohou jich mít mnoho. Musíme varovat Hyse."

Naklonil se k mikrofonu a rychle do něj promluvil. Za jejich zády se objevil pohyb a Brion do tunelu bez váhání vypálil ohnivou sprchu.

„Nahoře to není o nic lepší! Musíme odsud zmizet. Ty jdi napřed, já tě budu krýt!"

„Přišel jsem si pro svého Disana a neodejdu, dokud nebudu jednoho mít."

„Ty ses snad úplně zbláznil! Jestli tady zůstaneš, jsi mrtvý!"

Telt na nic nečekal a plížil se zpět k východu. Když Brion vystřelil, byl k němu obrácený zády. Náhle se tiše jako stíny smrti objevili magterové. S nehybnými tvářemi a bez jediného zvuku se blížili do dosahu kulek. Dva z nich byli na místě mrtví, třetí padl Brionovi k nohám. Byl postřelený, prostřelený, umírající, ale přesto ještě nebyl mrtvý. Za sebou nechával krvavou stopu, jak se blížil s nožem v ruce napřaženým proti Brionovi. Ten zůstal nehybně stát. Kolikrát musíš zabít člověka? Byl-li to vůbec člověk. Jeho myšlenky i tělo se vzpouzely před zabíjením a Brion by raději sám zemřel, než aby musel ještě jednou zabíjet.

Teltova kulka proletěla magterovým tělem a ten konečně padl mrtvý k zemi.

„Tady máš svou mrtvolu - a teď odsud můžeme konečně vypadnout."

Společně protlačili těžké magterovo tělo malým otvorem ve zdi, stáli zády do místnosti a vystavovali se okamžité smrti. Když se rozběhli od věže, nikdo je nepronásledoval. Granáty vybuchovaly daleko od nich a nezpůsobily jim už žádnou škodu.

Kolem pevnosti kroužil jeden z obrněných vozů a bez přestání střílel kolem sebe. Útočníci mizeli uvnitř auta, jak se jeden po druhém vraceli. Telt a Brion za sebou vlekli Disana, brodili se v písku a blížili se ke kroužícímu vozu. Telt se ohlédl přes rameno a dal se na rychlý úprk.

„Jsou za námi!" vydechl. „To je poprvé, co se nás rozhodli pronásledovat!"

„Musí vědět, že máme jejich tělo," řekl Brion.

„Nech ho tady..." zajíkal se Telt. „Stejně je příliš těžký..."

„To tady raději nechám tebe," odsekl Brion. „Musím to tělo mít." Vzal Teltovi mrtvého magtera a ztěžka si ho přehodil přes rameno. „A teď si vezmi pušku a kryj nás!"

Telt na temné postavy, které měli v patách, spustil další smrtící sprchu. Řidič písečného vozu musel slyšet výstřely, protože se auto otočilo a zamířilo k nim. Rozvířilo kolem oblak prachu a pak se konečně objevily pomocné ruce, které je vtáhly dovnitř. Brion jim nejprve podal bezvládné tělo a pak se sám

vyšplhal do auta. Motor zaburácel, když se stroj otočil a zamířil pryč od černé věže.

„Víš, dělal jsem si legraci, když jsem říkal, že bych tam tu mrtvolu raději nechal," řekl Telt Brionovi.

„Snad jsi to nebral vážně?"

„Ano," řekl Brion a položil mrtvého magtera stranou. „Myslel jsem si, žes to mínil vážně."

„Ale," protestoval Telt, „jsi stejný jako Hys. Bereš věci příliš vážně."

Brion si náhle uvědomil, že měl šaty prosáklé krví. Zvedl se mu žaludek a on se zachytil okraje auta.

Zabíjení bylo příliš osobní. Hovořit o mrtvém těle abstraktně byla jedna věc, ale zabít skutečného člověka, cítit jeho krev a držet jeho mrtvé bezvládné tělo bylo něco docela jiného. Ale magterové nebyli lidé a on to věděl. Jenomže to byla příliš malá útěcha.

Jakmile dojeli k dalšímu písečnému vozu, skupina se rozdělila. „Každý pojede jiným směrem,"

vysvětloval Telt, „aby nás nemohli vystopovat až k základně." Připnul kousek papíru vedle kompasu a nastartoval motor. „Projedeme se teď velkým obloukem po poušti a skončíme v Hovedstadu. Tady mám napsanou trasu. Až tě i s tvým přítelem vyložím, vrátím se na základnu. Pořád se na mě zlobíš za to, co jsem řekl?"

Brion neodpověděl. Upřeně zíral z bočního okna.

„Co se děje?" zeptal se Telt. Brion mlčky ukázal do temnoty.

„Támhle," řekl a ukázal na světlo na obzoru.

„Svítá," poznamenal Telt. „Copak jsi nikdy neviděl vycházet slunce?"

„Ne v poslední den světa."

„Nech toho," zavrčel Telt. „Naháníš mi husí kůži. Vím, že jsou ztraceni, ale utěšuje mě pocit, že jsme pro ně udělali, co jsme mohli. Jak myslíš, že se budou zítra cítit doma na Nyjordu?"

„Možná se nám podaří to zastavit," řekl Brion, aby zahnal chmurné myšlenky. Telt místo odpovědi jen cosi zabručel.

Než projeli pouští, stálo slunce už hodně vysoko a denní horko stoupalo. Cesta je zavedla mezi nízké skalnaté kopce, díky kterým museli téměř zastavit. Pomalu projížděli mezi kameny, zatímco se Telt potil a nadával, když ztrácel kontrolu nad řízením. Nakonec znovu najeli na písek, nabrali rychlost a zamířili k městu.

Jakmile Brion uviděl Hovedstad, pocítil svíravý strach. Odněkud ve městě stoupal černý kouř. Mohla to být některá opuštěná budova, vypadalo to jako menší požár. Jak se blížili, Brionovo znepokojení vzrůstalo. Neodvážil se to však říct nahlas, byl to tedy Telt, kdo vyslovil to, co si Brion myslel.

„Oheň nebo něco takového. Je to blízko vaší budovy."

V dálce už viděli první známky destrukce. Rozbité sutiny se povalovaly v ulicích, pach štiplavého kouře naplnil jejich nozdry. Pak uviděli řady lidí, blížící se jejich směrem. Obvykle prázdné ulice Hovedstadu byly v této chvíli přeplněné. Disané, s nahými rameny, se prodírali mezi lidmi z jiných planet.

Brion se ujistil, že je mrtvé tělo dobře zabalené, než se pomalu rozjeli davem.

„Nemám rád přílišnou publicitu," prohlásil Telt, prohlížeje si okolostojící lidi. „Je to poslední den a já bych se měl raději vrátit. Už jsme tudy mnohokrát projeli a oni znají naše vozy." Zatočil za roh, zastavil a otevřel ústa v němém úžasu.

Všude kolem vládla naprostá destrukce. Ležely tu rozbité ohořelé sutiny. Kolem stoupal dým a na několika místech ještě plameny olizovaly trosky. Pak se náhle se zaduněním zřítla část zdi.

„To je vaše budova - budova Nadace!" vykřikl Telt. „Byli tu před námi - musím se rádiem spojit s ostatními. Udělali to nějakou trhavinou."

Naděje zemřela. Dis byl mrtvý. V ohořelých ruinách ležela mrtvá těla všech lidí, kterým věřil. Lea...

krásná a krutě mrtvá Lea. Doktor Stine, jeho pacienti, Faussel, všichni. Brion je zdržoval na této planetě a všichni byli teď mrtví. Všichni. Mrtví.

Vrazi!

XIV

Život byl u konce. Brion neměl v duši nic než zoufalství a bolest nad krutou ztrátou. Kdyby jeho mozek získal úplnou kontrolu nad jeho tělem, zemřel by také, protože v této chvíli neměl ani nejmenší chuť žít. Jeho srdce však o ničem nemělo tušení a tak bilo s pravidelnou přesností a jeho plíce nabíraly odporně

sladký, kouřem naplněný vzduch. Brionovo tělo žilo dál.

„Co to provedli?“ zeptal se Telt, jeho přirozená bodrost byla ta tam. Brion jen potřásl hlavou. Co budou dělat? Co mohli teď dělat?

„Pojďte za mnou,“ ozval se náhle hlas Disana, vycházející ze zadního okna. Než se stačili otočit, zmizel muž v davu. Brion ho zahlédl nedaleko od nich, jak se dívá jejich směrem. Byl to Ulv.

„Otoč auto a jed' tudy!“ Brion zatahal Telta za rukáv a ukázal před sebe. „Udělej to ale nenápadně, abychom na sebe nestrhli pozornost.“ Na chvíli pocítil malý záblesk naděje a konečně začal trochu klidně uvažovat. Budova byla pryč a všichni byli mrtví. Musel čelit skutečností.

„O co jde?“ zeptal se Telt. „Kdo byl ten člověk, co na tebe mluvil?“

„Domorodec - ten před námi. Zachránil mi v poušti život, myslím, že je na naší straně. Přestože je Disan, dokáže pochopit věci, které magterové nikdy nepochopí. Ví, co tuhle planetu čeká.“ Brion mluvil, aby naplnil svůj mozek slovy a nezachvátila ho marná naděje. Žádná naděje nebyla možná.

Ulv pomalu a klidně procházel ulicemi a ani jednou se neohlédl. Snažili se držet co nejdál od něj tak, aby ho neztratili z očí. Lidí mezi opuštěnými domy pomalu ubývalo. Ulv najednou zmizel v jednom vchodu, na jehož dveřmi stál nápis: SPOLEČNOST LEHKÝCH KOVŮ. Telt zpomalil.

„Nezastavuj,“ řekl Brion. „Zajed' za roh.“

Brion rychle vyskočil z auta. Rozhlédl se, ale nikoho neviděl. Vrátil se tedy zpět a zkontroloval ulici, kterou právě přijeli. Byla horká, tichá a prázdná.

Ve dveřích zel velký černý otvor, odkud na něj mávala čísi ruka. Brion zamával na Telta, aby se vrátil a naskočil do rozjetého auta.

„Rychle vjed' do těch otevřených dveří - rychle, než nás někdo uvidí!“ Auto vjelo na rampu a pak do černého otvoru.

„Ulv, co se děje? Kde jsi?“ zavolal Brion a rozhlížel se v tmavém interiéru. Vedle něj se objevila jakási tmavá postava.

„Jsem tady.“

„Ty jsi...“ nestačil ani dokončit větu.

„Slyšel jsem o tom útoku. Magterové nás přivolali, abychom jim pomohli nést trhaviny. Šel jsem také. Nemohl jsem je zastavit a neměl jsem čas varovat nikoho uvnitř budovy.“

„Pak jsou tedy všichni mrtví?“

„Ano,“ přikývl Ulv. „Všichni kromě jednoho. Věděl jsem, že bych alespoň jednoho mohl zachránit. Věděl jsem koho. A tak jsem vzal ženu, která tě doprovázela v poušti - je tady. Když jsem ji sem dovedl, byla raněná, ale nic to není.“

Briona zachvátil prudký pocit úlevy. Neměl by jásat, ne když je vzpomínka na ostatní mrtvé z budovy Nadace ještě čerstvě v jeho paměti. Ale v tomto okamžiku se cítil šťastný.

„Chtěl bych ji vidět,“ řekl Ulvovi. Náhle dostal strach, že by to mohl být omyl. Možná Ulv zachránil jinou ženu.

Muž ho vedl prázdnou chodbou. Brion šel těsně za ním a zoufale bojoval s touhou mu říct, aby si pospíšil. Když Ulv zatočil do kanceláře na vzdálené straně budovy, Brion se neudržel a dal se do běhu. Byla to Lea, ležela v bezvědomí na zemi. Sténala a po těle jí stékaly krůpěje potu. Oči měla však zavřené.

„Dal jsem jí sover a pak jsem ji zabalil do přikrývek, aby ji tu nikdo nenašel,“ řekl Ulv.

Telt je sledoval ode dveří.

„Sover je droga, kterou získávají z jedné rostliny,“ řekl. „Mají s tím zkušenosti. V malých dávkách je přijatelná, ale při větším množství se mění v prudký jed. V autě mám protijed, počkej a já ho přinesu,“ řekl a vyšel ven.

Brion se vedle dívky posadil, aby jí z tváře setřel pot a prach. Pod očima měla temné kruhy a její bledý obličej byl ještě průsvitnější. Byla však naživu - a to bylo nejdůležitější.

Z Briona pomalu vyprchalo napětí a on mohl konečně zase začít uvažovat. Pořád je čekala spousta práce. Po téhle události by Lea určitě měla zůstat v posteli, ale to nebylo možné. Bude jí muset pomoci na nohy a přinutit ji k práci, aby našli odpověď na své otázky. Každá sekunda nezadržitelně odměřovala život této planety.

„Za chvíli bude v pořádku," ozval se Telt a za sebou vlekl těžkou skříňku. Otočil se za odcházejícím Ulvem. „Hys by se o něm měl dozvědět, mohl by nám být užitečný jako špión - pokud ovšem není příliš pozdě, takže k čertu s tím." Vytáhl ze skříňky předmět podobný pistoli a vytočil na straně řadu čísel. „Teď kdybys jí vyhrnul rukáv, přivedl bych ji zpět k životu." Přitiskl jí předmět k ruce a zmáčkl spoušť. Podkožní stříkačka se mírně zachvěla.

„Pracuje to rychle?" zeptal se Brion.

„Tak do dvou minut. Nech ji být, ona za chvíli přijde k sobě."

Ve dveřích se znovu objevil Ulv. „Vrahu!" zasyčel. Foukací trubičku držel v ruce a mířil s ní k ústům.

„Byl v autě, viděl to!" vykřikl Telt a sáhl po zbraní.

Brion rychle skočil mezi ně a zvedl ruce. „Přestaňte! Už žádné další zabíjení!" křičel na Disana. Pak pohrozil Teltovi. „Vystřelíš z té zbraně a já ti ji osobně nacpu do krku. Tohle zvládnou." Pak se obrátil na Ulva, který zatím nepohnul zbraní ani o kousek. To bylo dobré znamení - Disan si nebyl jistý.

„Našel jsi v autě tělo, Ulve. Pak sis tedy jistě všiml, že to je tělo mrtvého magtera. Já sám jsem ho zabil, protože bych raději zabil jednoho, deset nebo sto mužů, než abych nechal tuhle planetu zahynout. Zabil jsem ho v rovném boji a teď bych si chtěl prohlédnout jeho tělo. Na magterech je něco velmi zvláštního a podivného, to víš sám nejlépe. Jestli se mi podaří přijít na to, co to je, možná bychom tuhle válku mohli ještě zastavit."

Ulv byl stále rozhněvaný, ale přesto o kousek spustil zbraň. „Přál bych si, aby tu nebyl nikdo z jiných planet," řekl. „Přál bych si, aby tu nikdo z nich nikdy nebyl. Magterové byli nejsilnější a zabíjeli, ale také nám pomáhali. Nyní chtějí válku a proto chcete zabít náš svět. A ty chceš, abych vám pomohl!"

„Ne já - ale ty!" řekl mírně Brion. „Už se to nedá vzít zpátky, to nedokáže nikdo. Možná by se Disu dařilo lépe, kdyby se tu nikdy neobjevil nikdo z jiných planet. Možná také ne. V každém případě na to teď budeš muset zapomenout. Jste ve spojení s celou galaxií, ať už je to dobře, nebo ne. Máte tu problém, který se musí vyřešit, a proto jsem tady."

Čas neúprosně utíkal, zatímco Ulv bojoval s otázkou, která pro něj byla docela nová. Mohlo by zabíjení zastavit smrt? Mohl by pomoci vlastním lidem tak, že pomůže cizincům? Jeho svět se změnil a jemu se to nelíbilo. Musí přinést nesmírnou oběť, aby to změnil.

Pak prudce zastrčil foukačku za opasek, otočil se a vyšel z místnosti.

„To je na mé nervy příliš," prohlásil Telt a také on odložil pušku. „Ani nevíš, jak budu rád, až celá ta zatracená věc skončí. Jestli tahle planeta vyletí do povětří, je mi to jedno. Já končím." Vykročil k vozu a nezapomněl pečlivě sledovat Disana, opřeného o zeď.

Brion se obrátil na Leu. Měla oči otevřené a dívala se do stropu. Přistoupil k ní.

„Bylo tam rušno," řekla a prázdnota v jejím hlase byla hlasitější než kdyby křičela hrůzou. „Běhali kolem otevřených dveří do mého pokoje. Byli jako zvířata. Pak jeden z nich vešel dovnitř a na víc už si nepamatuju." Pomalu obrátila hlavu a podívala se na Briona. „Co se stalo? Proč jsem tady?"

„Ostatní jsou... mrtví," řekl. „Všichni. Disané vyhodili budovu do povětří. Jsi jediná, kdo to přežil. Byl to Ulv, kdo vstoupil do tvého pokoje, ten Disan, co jsme ho potkali v poušti. Vynesl tě ven a ukryl ve městě."

„Kdy odjíždíme?" zeptala se stejně prázdným hlasem a obrátila tvář ke zdi. „Kdy budeme moct zmizet z téhle planety?"

„Dnes je poslední den. Lhůta vyprší o půlnoci. Až budeme připravení, pošle nám Krafft záchrannou loď, která nás vyzvedne. Pořád nás ale čeká spousta práce. Mám to tělo. Budeš na něm muset provést pitvu. Musíme zjistit, co jsou magterové..."

„Nemůžeme dělat nic než odjet pryč." Její hlas byl prázdný a monotónní. „Jeden může udělat to, na co stačí. A já už jsem to udělala. Prosím, přivolej loď, chci odsud pryč."

Brion se znepokojeně kousl do rtu. Zdálo se, že se Lea nemůže dostat z apatie, do které zabředla. Příliš mnoho děsu, příliš nečekaných překvapení. Jemně ji vzal za bradu a zvedl jí hlavu, aby se mu podívala do očí. Nebránila se, ale v očích se jí leskly slzy a stékaly po jejích tvářích.

„Vezmi mě domů, Brione, prosím, vezmi mě domů."

Pohládl ji po vlasech a přinutil se na ni usmát. Čas ubíhal rychleji a rychleji a on nevěděl, co má dělat. Musela být provedena pitva - ale nemohl k tomu Leu přinutit. Otočil se pro lékárníčku a všiml si, že ji

Telt odnesl s sebou. Uvnitř mohlo být něco, co by jí pomohlo - nějaký utěšující prostředek.

Když Brion vstoupil do vozu, Telt držel v ruce lupu, na stole měl rozložené své instrumenty a prohlížel si nějakou pásku. Rychle vyskočil a ukryl pásku za zády, když však uviděl, kdo vešel, oddechl si.

„Myslel jsem, že jsi ten divoch a že ses přišel podívat," zašeptal. „Možná mu důvěřuješ - ale já si to nemohu dovolit. Dokonce ani nezapínám rádio. Musím odsud zmizet, abych to řekl Hysovi!"

„Abys mu řekl co?" zeptal se ostře Brion. „Co to přede mnou tajíš?"

Telt mu podal lupu a pásku. „Podívej se na to - to je páska z mého měřicího přístroje. Červené vertikální čáry jsou pětiminutové intervaly a ta klikatá horizontální linka je hodnota radioaktivity. Tady, kde se linka zvyšuje, je doba, kdy jsme zaútočili na pevnost."

„A co tenhle nejvyšší bod uprostřed?"

„To bylo přesně ve chvíli, kdy jsme vstoupili do domu hrůzy. Když jsme se protáhli otvorem ve spodní části věže!" Nedokázal zadržet vzrušení v hlase.

„To tedy znamená..."

„Já nevím. Nejsem si jistý. Musím to porovnat s dalšími páskami, které mám na základně. Možná to způsobily vězní zdi, jejich kameny vykazují někdy vysoké hodnoty radioaktivity. Možná to je také způsobené skřínkou s instrumenty, kde je fluorescentní ciferník. Možná to jsou taktické bomby, co na nás už jednou použili. Několik jsme jich tady kolem viděli."

„A mohla by to být kobaltová bomba?"

„Ano, mohla by být," řekl Telt a začal rychle balit náradí. „Porušená bomba s prasklinou by se tak mohla chovat. Trocha radioaktivity by pronikala ven."

„Proč tedy nezavoláš Hyse rádiem, abys mu o tom mohl říct?"

„Nechci, aby to stařeček Krafft slyšel. Tohle je naše práce - jestli mám pravdu. A tak musím zkontrolovat naše staré pásky, abych si byl jistý. Ale bude to stát za to, cítím to v kloubech. Pojďme vyložit tu mrtvolu." Pomohl Brionovi s těžkým břemenem a pak usedl na místo řidiče.

„Počkej," zadržel ho Brion. „Nemáš v lékárnice něco, čím bych pomohl Lee? Zdá se, že je úplně mimo. Není hysterická, spíš vyčerpaná. Nechce nic slyšet, nechce nic dělat, jen tam leží a prosí mě, abych ji vzal domů."

„Něco bych tu měl," řekl Telt a otevřel lékárníčku. „Naši doktoři tomu říkají vražedný syndrom. Potkalo to už mnoho našich chlapců. Celý život jsou proti násilí a pak najednou musí sami jít a zabíjet lidi. Někdy se zhroutlí, jindy vybuchnou, sesypou se, je mnoho způsobů. A tak doktoři namíchali tohle. Nevím sice, jak to funguje, možná je to nějaký utišující prostředek smíšený s nějakou drogou, ale každopádně to zahání poslední vzpomínky. Přibližně posledních deset až dvanáct hodin. A to, co si nepamatuješ, tě nemůže rozčilit." Vytáhl zatavený plastový sáček. „Návod je na obalu. Hodně štěstí."

„Štěstí," řekl Brion a podal technikovi ruku. „Kdyby ty záznamy odpovídaly přítomnosti bomby, dej mi vědět." Zkontroloval ulici, aby se přesvědčil, že je nikdo nesleduje, a pak zmáčkl tlačítko na dveřích. Písečný vůz vyrazil do jasného dne a v dalším okamžiku byl pryč. Brion zavřel dveře a vrátil se k Lee. Ulv se stále opíral o zed'.

V sáčku byla injekční stříkačka na jedno použití. Lea nic nenamítala, když jí přitiskl jehlu k paži.

Povzdechla si a zavřela oči.

Když viděl, že se cítí lépe, přitáhl v plachtovině zabalené tělo magtera a položil ho na lavici u zdi. Když mrtvolu rozbalil, její strnulé oči zíraly přímo na něj.

Brion vytáhl nůž a odřezal magterovi z těla krví nasáklé šaty. Muž měl pod šaty opasek se stejnými předměty, jaké nosili domorodí Disané. To mohlo znamenat leccos. Ať už byl člověk nebo ne, bezesporu žil na Disu. Brion opasek odhodil na stranu společně s oblečením. Před ním leželo zakrvácené, nahé mrtvé tělo.

Podle fyzických detailů byl tento muž rozhodně člověk. Pokud magterové nepřišli z jiné planety, jak si tedy měl vysvětlit jejich kompletní nepřítomnost jakýchkoli emocí? Byla to snad mutace nějakého zvláštního druhu? Brion nevěděl, jak by něco takového mohlo být možné. Muselo tu být něco, co by muže usvědčilo z toho, že je vetřelec. Budoucnost celého světa teď závisela jen na jediném malém detailu. Jestli se ukáže, že Teltova teorie o bombách bude falešná, nezbyde jim už vůbec žádná naděje. Když se znovu podíval na Leu, byla stále ještě v bezvědomí. Nevěděl, jak dlouho to ještě bude trvat.

Pravděpodobně ji bude muset probudit, ale nechtěl to udělat příliš brzy. Musel bojovat s netrpělivostí, protože věděl, že to bude chvíli trvat, než začne droga účinkovat. Nakonec se rozhodl, že počká nejméně hodinu, než se ji pokusí vyrušit. To bude v poledne - dvanáct hodin před konečnou destrukcí. Jediné, co teď mohl udělat, bylo spojit se s profesorem Kraffttem. Možná to bylo poráženecké, ale musel si být jistý, že mají cestu z planety otevřenou, pokud jejich mise selže. Krafft měl nainstalované rádio pro nepřetržitý příjem. Vysílač byl v budově Nadace a pokud byl zničen, bylo třeba to zjistit dřív, než bude pozdě. Brion zapnul rádio a začal vysílat. Okamžitě se ozvala odpověď.

„Tohle je komunikační jednotka lodi. Prosím, zůstaňte na příjmu. Velitel Krafft čeká na vaši zprávu a tak vás přepneme na jeho soukromou linku.“ Zatímco operátor mluvil, ozval se Krafftův hlas: „Kdo to volá? Je to někdo z Nadace?“ Hlas starého muže se třásl vzrušením.

„Tady je Brandd. Je se mnou také Lea Moreesová...“

„A nikdo jiný? Copak to neštěstí ve vaší budově nikdo jiný nepřežil?“

„Je to pravda, kromě nás to nikdo jiný nepřežil - je to strašné. Celá budova byla zničena včetně zařízení a tak se nemohu spojit s družicí a přivolat záchranou loď. Dalo by se zařídit, aby nás přijeli vyzvednout vaši lidé v případě, že to bude nutné?“

„Zadejte vaši lokaci. Okamžitě posílám loď...“

„Ještě ji nepotřebujeme,“ přerušil ho Brion. „Neposílejte nic, dokud vám nezavolám. Jestli je ještě nějaká možnost, jak to zastavit, přijdu na to. Takže tady zůstávám do poslední minuty, pokud tu bude nezbytné.“ Krafft mlčel. V mikrofону se ozývalo jen praskání jeho dechu. „Je to tvé rozhodnutí,“ řekl nakonec.

„Loď bude připravena. Nechceš alespoň, abychom odvezli slečnu Moreesovou?“

„Ne, budu ji tu potřebovat. Pracujeme, hledáme...“

„Co ještě teď můžete najít, abyste zabránili destrukci?“ V jeho hlase bylo slyšet zčásti zoufalství a zčásti naděje. Brion mu nemohl nijak pomoci.

„Jestli se to podaří - uvidíte. Jinak jsme v koncích. Přerušuji vysílání,“ řekl a vypnul rádio.

Když se znovu podíval na Leu, klidně spala a z hodiny, kdy ji mohl probudit, zbývala ještě větší část. Jak ji jen využít? Lea bude určitě potřebovat nějaké nástroje a instrumenty, až bude pitvat tělo. A tady nikde nic nebylo. Možná by mohl něco najít v ruinách budovy Nadace. Při pomýšlení na zbořenou budovu ho náhle popadla touha podívat se tam blíž. Možná tam najde někoho, kdo přežil. Musí na to přijít. Kdyby tak mohl promluvit s muži, kteří tam pracovali...

Ulv se pořád ještě opíral o zeď. Když k němu Brion přistoupil, díval se zlověstně, ale neřekl nic.

„Pomohl bys mi ještě jednou?“ zeptal se Brion. „Zůstaň tady a dávej pozor na to děvče. Já jdu ven.

Vrátím se v poledne.“ Ulv neodpověděl. „Stále ještě hledám způsob, jak zachránit Dis,“ dodal.

„Jdi - pohlídám tu dívku!“ odsekl vztekla Ulv. „Nevím, co mám dělat. Možná máš pravdu. Jdi. Se mnou bude v bezpečí.“

Brion se protáhl do opuštěné ulice a rozběhl se k troskám budovy, která kdysi bývala Nadací kulturních vztahů. Použil jinou cestu, než kterou sem přijeli. Nejdřív zamířil ke vzdálenějšímu okraji města. Odtud pak chtěl k budově dojít z opačné strany, aby nikdo nezjistil, odkud přišel. Magterové ho mohli sledovat a on je nechtěl zavést k Lee a k ukradenému tělu.

Když zatočil za roh, uviděl před sebou stát písečné auto. Něco mu na něm připadalo známé. Mohl to být vůz, kterým odjel Telt, ale nebyl si tím docela jistý. Rozhlédl se kolem sebe, ale prachem a špinou pokrytá ulice byla prázdná a jen se ve slunečním světle bíle leskla. Brion se přitiskl ke zdi a opatrně vše sledoval. Jak se blížil k vozu, byl si čím dál jistější, že to je auto, ve kterém seděl předcházející noc.

Vyskočil jednou nohou na zadní kolo a přitáhl se k otevřenému oknu. Před sebou uviděl Teltův usměvavý obličej.

Byl to úsměv smrti. Ústa měl zkroucená do ošklivé grimasy a zuby odhalené. Jeho strnulé oči zíraly slepě do prázdna a tělo bylo zhroucené do podivné pozice, jako kdyby ho zachvátil prudký jed. Na zadní části krku měl malý kousek dřevěné třísky.

XV

Brion se pustil a upadl na špinavou prašnou ulici. Žádná smrtící střela ho nezasáhla. Ulice byla stále tichá. Teltovi vrazi přišli a zase odešli. Ukryl se za vůz, rychle ho obešel, otevřel dveře a naskočil dovnitř.

Svou práci zvládli dokonale. Všechny kontrolky byly rozbité, podlahu pokrývalo zničené zařízení, všude se povalovaly rozmotané pásky. Vnitřek vozu byl zničený stejně jako jeho řidič.

Bylo jednoduché si domyslet, co se stalo. Někdo auto zahlédl, když přijelo do města - pravděpodobně některý magter, který se zúčastnil likvidace budovy Nadace. Neviděli, kam vůz zmizel, protože jinak by byl Brion už dávno mrtvý. Museli tedy Telta zahlédnout, když odjížděl z města a rozhodli se ho zastavit tím nejefektivnějším způsobem - střelou do zátylku nic netušícího řidiče.

Telt je mrtvý! Brutální účinek jeho smrti vyhnal Brionovi z hlavy všechny myšlenky. Náhle si to uvědomil. Telt nikdy neposlal zprávu o svém radioaktivním objevu členům Nyjordské armády. Nechtěl se spoléhat na rádio a tak tu zprávu chtěl předat Hysovi osobně. Chtěl mu ukázat pásku. Ted' však byla páska roztrhaná a zamotaná s ostatními a člověk, který ji mohl analyzovat, je mrtvý.

Brion se podíval na vnitřnosti rozbitého rádia a obrátil se ke dveřím. Pak se rychle rozběhl pryč od auta. Jeho přežití a přežití celého Disu záviselo nyní jen na tom, aby ho nikdo nezahlédl poblíž. Musí se spojit s Hysem a předat mu informaci, protože je v této chvíli jediný, kdo ví, v které magterské věži by mohly být uloženy smrtící bomby.

Jakmile byl z dosahu písečného vozu, pokračoval o poznání pomaleji, po tváři mu stékaly pramínky potu. Nikdo ho neviděl, když utíkal od auta, nikdo ho nesledoval. Zdejší ulice mu nebyly ani trochu povědomé, ale potom, co zkontroloval směr podle slunce, zamířil ke zničené budově Nadace. Před sebou spatřil hrstku domorodých Disanů. Všichni si ho všimli, někteří se dokonce zastavili a zamračeně si ho měřili. Brion cítil jejich nenávist a zlost. Z nedalekého klubka mužů vyzařovala smrt a tak Brion raději uchopil zbraň, když kolem nich procházel. Dva z nich měli připravené foukačky, ale nepoužili je. Když konečně zatočil za další roh, měl tělo pokryté nervózním potem.

Před ním se válela hromada trosk zničené budovy. Vedle stála kuželovitá kosmická loď. Ze dveří vyšli dva muži a zastavili se na okraji spáleniště.

Brionovy boty skřípaly po hrubém povrchu. Muži se rychle otočili a namířili na něj zbraně. Oba měli iontové pušky. Když poznali příslušníka jiné planety, oddechli si.

„Zatracené krvelačné bestie!“ zavrčel jeden z nich. Byl to zavalitý muž, jehož hlava nesahala Brionovi ani po prsa. Na hlavě měl čepici s kšiletem otočeným dozadu a na něm symbol patřící obsluze lodního počítače.

„Nemůžeš se jim divit,“ řekl druhý muž. Měl na sobě odznak účetního lodi. Přestože vypadal trochu jinak, měl stejnou postavu jako jeho společník, takže si byli podobní jako dvojčata. Možná pocházeli oba ze stejné planety. „O půlnoci si nechají tu svou planetu vybuchnout přímo pod zadkem. Vypadá to, jako že si ti ubožáci z ulice konečně uvědomili, co se děje. Doufám, že než se to stane, budeme bezpečně na lodi. Viděl jsem, jak to dopadlo na Estradě, a nechtěl bych to zažít ještě jednou v životě!“ Muž od počítače se podíval zblízka na Briona, musel naklonit hlavu na stranu, aby si ho mohl dobře prohlédnout. „Potřebuješ odsud transport?“ zeptal se. „Jsme poslední loď a chystáme se odsud vypadnout hned, jak budeme mít naložený náklad. Jestli chceš, vezmeme tě s sebou.“

Brionovi hodnou chvíli trvalo, než v sobě potlačil strašnou lítost, která ho zachvátila při pohledu na trosky budovy, na pohřebiště mnoha lidí. „Ne,“ řekl. „To nebude třeba. Jsem ve styku s velitelskou jednotkou a ti mě přijdou vyzvednout těsně před půlnocí.“

„Ty jsi z Nyjordu?“ zeptal se účetní.

„Ne,“ řekl Brion, vnímaje oba muže jen napůl. „Ale je tu problém s mou vlastní lodí.“ Když si uvědomil, jak se na něj dívají, pochopil, že jim dluží nějaké vysvětlení. „Myslel jsem si, že bych mohl najít způsob, jak válku zastavit. Ted'... si tím však nejsem tak jistý.“ Neměl v úmyslu být k oběma mužům tak upřímný, ale slova mu bezděky vyklouzla z úst.

Počítačový muž se chystal něco říct, ale jeho kolega do něj strčil loktem. „Zanedlouho odstartujeme a mně se nelíbí, jak se na nás Disané dívají. Kapitán řekl, ať zjistíme, co způsobilo oheň, a pak ať se vrátíme. Takže jdeme.“

„Nezmeškej svou loď,“ řekl počítačový muž Brionovi a vydal se k lodi. Pak se na chvíli zarazil a otočil se. „Jsi si jistý, že pro tebe nemůžeme nic udělat?“

Lítost nic nevyřeší. Brion zahnal chmurné myšlenky, aby byl schopen chladné úvahy. „Můžete mi pomoci,“ řekl. „Potřeboval bych nějaký skalpel a další lékařské nástroje, jestli nějaké máte.“ Lea je bude

potřebovat. Pak si vzpomněl na Teltův nedoručený vzkaz. „Máte v lodi rádiový vysílač? Zaplatil bych vám.“

Počítačový muž zmizel uvnitř rakety a o chvílku později se vrátil s balíčkem v ruce. „Tady je skalpel a magnetická pinzeta - je to všechno, co jsem našel v lékárnice. Doufám, že ti to pomůže.“ Pak sáhl dovnitř a vytáhl kovovou krabici s vysílačkou. „Vezmi si to, dokáže to zaměřit jakoukoli frekvenci.“ Když se mu Brion nabídl, že zaplatí, jen mávl rukou. „To je dar,“ řekl. „Jestli se ti povede zachránit planetu, dám ti i tuhle raketu. Kapitánovi řekneme, že jsme rádio ztratili při potyčce s domorodci. Není to pravda, peníze?“ řekl a tlustým prstem, kterým by do slabšího muže dokázal vyvrtat díru, poklepal měšec, který visel na jeho krku.

„Dobře jsem tě slyšel,“ ozval se účetní. „Na lodi ti vypíšu fakturu.“ Pak oba zmizeli v lodi a Brion se musel rychle klidit stranou, aby ho nezasáhl oheň z trysek.

Pocit zavázanosti - ten muž to cítil také. Jeho chování Brionovi nepatrně zvedlo náladu, jak se přehraboval v troskách ve snaze něco užitečného najít. Zjistil, že část zdi, kde byla předtím laboratoř, ještě stojí. Prohlížel si trosky, až našel mezi rozbitými nástroji malou otlučenou skříňku. Uvnitř byl binokulární mikroskop, jedna jeho část však byla ohnutá a měl prasklou čočku. Levá část mikroskopu se zdála v pořádku a tak ji Brion zase opatrně uložil do krabice.

Pak se podíval na hodinky. Bylo téměř poledne. Těch několik málo pomůcek muselo stačit. Rozhlédl se kolem po okolostojících Disanech a vydal se zpět. Byla to zdoluhavá cesta, protože se neodvážil jít přímo, aby ho někdo nemohl vystopovat. Až když si byl jistý, že ho nikdo nesleduje, protáhl se vchodem a zamkl za sebou dveře.

Když vstoupil do kanceláře, spatřil Leiny vystrašené oči. „Kanibalové se přátelsky usmívají,“ zvolala. Napjatý výraz její tváře prozradil, že se jen snaží o vtipkování. „Co se stalo? Když jsem se probudila, tenhle chlap jako kámen,“ řekla a ukázala na Ulva, „tady stál a vůbec nic mi neřekl.“

„Co je poslední věc, kterou si pamatuješ?“ zeptal se vesele Brion. Nechtěl jí říct příliš mnoho, aby znovu neupadla do šoku. Ukázalo se, že Ulv měl dost rozumu, když jí nic neřekl.

„To musíš vědět nejlépe sám,“ řekla Lea. „Já si toho pamatuju dost, Brione Brandde. Nechtěla bych zabíhat do detailů, protože tyhle věci se před domorodci neříkají. Jen pro tvou informaci si pamatuju, že potom, co jsi odešel, jsem šla spát. Od té doby nevím vůbec nic. Je to divné. Šla jsem si lehnout do nemocničního pokoje a probudím se v téhle hrozně díře. A on tady jen tak sedí a mračí se na mě. Byl bys tak hodný a řekl mi, co se to tu děje?“

Brion se rozhodl, že bude lepší, když jí řekne část pravdy a podrobnosti si nechá na později. „Magterové napadli budovu Nadace,“ řekl. „Zlobí se teď na příslušníky jiných planet. Ty jsi spala a tak tě Ulv přinesl sem. Je kolem poledne...“

„Je poslední den?“ zdálo se, že je vyděšená. „Takže zatímco já si tady hraju na Šípkovou Růženku, svět je u samého konce! Byl někdo raněn? Nebo zabit?“

„Přineslo to řadu zranění a mnoho potíží,“ řekl Brion a snažil se změnit téma. Přistoupil k mrtvole a strhl jí z tváře pokrývku. „Ale tohle je teď ze všeho nejdůležitější. Je to jeden z magterů. Mám s sebou skalpel a nějaké další věci - mohla bys udělat ohledání?“

Lea se přikrčila v koutě a ruce omotala kolem sebe, jako kdyby jí byla zima, přestože byl horký den.

„Co se stalo s lidmi v budově?“ zeptala se úzkostlivým hlasem. Injekce ji sice připravila o poslední vzpomínky, ale šok stále ještě otrásl jejím tělem i myslí. „Cítím se tak... unavená. Prosím, řekni mi, co se stalo. Mám pocit, že přede mnou něco tajíš.“

Brion se vedle ní posadil, vzal ji za ruku a vůbec ho nepřekvapilo, že ji má tak chladnou. Podíval se jí do očí a snažil se jí dodat trochu síly. „Nebylo to moc pěkné,“ řekl. „Trochu to s tebou otrásl, a proto se teď cítíš tak, jak se cítíš. Ale Leo, budeš mi muset věřit. Neptej se mě na nic. Nedá se s tím nic dělat. Musíme zjistit, co jsou magterové zač. Mohla bys ses na to tělo podívat?“

Nejdřív se chtěla na něco zeptat, ale pak si to rozmyslela. Sklopila oči a Brion ucítil, jak se zachvěla.

„Něco strašného se stalo,“ řekla. „Já to vím. Myslím ale, že ti budu muset věřit a na nic se tě neptat. A teď mi pomoz vstát, buď tak hodný, miláčku. Nohy mě vůbec neposlouchají.“

Opřela se o něj a Brion jí pomalu pomohl k mrtvému tělu. Podívala se na ně a otrásla se. „Rozhodně bych neřekla, že zemřel přirozenou smrtí,“ řekla. Ulv ji upřeně sledoval, když sáhla pro skalpel. „Nemusíš

se na to dívat," řekla mu lámanou disanštinou. „Pokud tedy nechceš."

„Já chci," řekl a nespustil z těla oči. „Ještě jsem nikdy žádného mrtvého magtera neviděl. Dokonce jsem neviděl ani žádného nahého." Zmlkl a tiše se díval.

„Podej mi trochu vody, Brione, buď od té dobroty," řekla Lea. „A rozlož pod tělem nějakou roušku. Bude z toho trochu nepořádek."

Potom, co se napila, se cítila mnohem lépe a mohla se postavit, aniž by se musela přidržovat stolu.

Opřela skalpel těsně pod hrudní kostí a provedla dlouhý pitevní řez. Velká rána se otevřela jako ruda ústa. Ulv se otrásl, ale očima neuhnul.

Lea vyjmula všechny orgány, jeden po druhém. Jednou se podívala na Briona a pak se rychle vrátila ke své práci. Napjaté ticho přerušil Brion.

„Řekni mi, už jsi něco našla?"

Jeho slova narušila její pracně získanou sílu, zavravorala a unaveně klesla na lavici. Její krví zbarvené ruce hrozivě kontrastovaly s její bledou kůží.

„Je mi to líto, Brione," řekla. „Ale není tu nic. Vůbec nic. Jsou tu drobné rozdíly, organické změny, jaké jsem ještě nikdy neviděla - například mají obrovská játra. Ale takové změny bezesporu souvisí s příbuzností s homo sapiens a s tím, že se museli adaptovat na nepříznivé podmínky. Je to člověk. Změněný, přizpůsobený, upravený - ale člověk jako ty a já."

„Jak si tím můžeš být tak jistá?" přerušil ji Brion. „Ještě jsi ho celého neprohlédla, že ano?" Lea potřásla hlavou. „Tak pokračuj. Co ostatní orgány? Co jeho mozek. Mikroskopické testy. Tady!" řekl a přistrčil k ní kufřík s mikroskopem.

Lea si vložila hlavu do dlaní a rozvzlykala se. „Copak mě nemůžeš nechat být? Jsem unavená a je mi z téhle planety zle. Nech je zemřít. Je mi to jedno! Tvoje teorie je k ničemu, nic tu není. Přiznej si to! A nech mě, abych si tuhle špínu smyla z rukou..." Lea propukla v pláč.

Brion stál nad ní a zhluboka se nadechl. Zmýlil se? Až dosud se na něco podobného neodvážil ani pomyslet. Musel pokračovat. Podíval se na její tenký krk a křehké obratle, jak se před ním skláněla, a pocítil hořký pocit lítosti - lítosti, které se nedokázal zbavit. Tahle štíhlá, vyděšená žena byla jeho jedinou nadějí. Musela pracovat. Musel ji donutit, aby pracovala.

Ihjel to uměl - použil empatiku, aby Briona donutil cítit to co on. Teď musel Brion totéž udělat s Leou. Už v tomto, oboru měl několik lekcí, ale nestačilo to, aby to zvládl dokonale. Nicméně, musel to alespoň zkusit.

Jediné, co Lea potřebovala, byla síla. Nahlas tedy řekl: „Ty to dokážeš. Máš dost vůle a síly, abys to dokončila." A tiše vykřikl totéž jako příkaz, aby použila jeho sílu, když jí její došla.

Když zvedla hlavu a Brion si všiml, že jí oschly slzy z tváře, pochopil, že uspěl. „Budeš pokračovat?" zeptal se tiše.

Lea nepatrně přikývla a vstala. Šla jako náměsíčná, jako kdyby byla loutka na neviditelných nitkách. Síla nepatřila jí a celá situace mu připomněla poslední soutěž v Dvacítce, když zažil stejný druh vyčerpání.

Otřela si ruce o šaty a otevřela kufřík s mikroskopem.

„Sklička jsou všechna rozbitá," řekla.

„Tohle bude stačit," řekl a podpadkem rozbil skleněnou přepážku. Úlomky dopadly na zem, Brion jich několik posbíral a upravil je na malé čtverečky, aby se daly umístit pod svorky mikroskopu. Lea si je od něj bez jediného slova vzala. Kápla na skličko kapku magterovy krve a naklonila se nad čočky.

Když se snažila zaostřit, třásly se jí ruce. Přimhouřila oči a pozorně si prohlížela vzorek. Pak pohnula zrcátkem, aby nachytala trochu světla, které sem dopadalo oknem. Brion stál za ní, svíral pěsti a snažil se ovládnout svou zvědavost. „Co tam vidíš?" vyhrkl nakonec.

„Fagocyty, leukocyty... všechno se zdá být v pořádku." Její hlas byl prázdný a vyčerpaný a unaveně pomrkávala do mikroskopu.

Brion zápasil se zlostí a porážkou. I když stál tváří v tvář svému omylu, nedokázal ho přijmout. Natáhl se přes Leino rameno a otočil turet mikroskopu na nejsilnější čočku. „Když nic nevidíš, zkus to na největší zvětšení! Něco tam je! Já vím, že tam něco je! Udělám ti nový vzorek." Obrátil se a vykročil k mrtvému tělu.

Stál k ní zády a tak si nevšiml, jak Lea náhle ztuhla a začala rychle zaostřovat čočku, ale ucítil vlnu emocí,

která ji zachvátila, protože se spoléhal na své empatické schopnosti. „Co je to?“ zavolal, jako kdyby ji slyšel.

„Něco... něco tady je,“ řekla, „v jednom leukocytu. Nemá normální strukturu, ale je mi povědomá. Už jsem něco podobného viděla, jen si nepamatuji kde.“ Odvrátila se od mikroskopu a bez přemýšlení si přitiskla prsty na čelo. „Já vím, že jsem to někde viděla.“

Brion nahlédl do opuštěného mikroskopu a uviděl uprostřed temnou skvrnu. Když trochu zaostřil, uviděl leukocyt ve tvaru jakési bílé medúzy. Pro jeho netréované oko na tom nebylo vůbec nic zvláštního. Nemohl poznat, co je divné, když nevěděl, jak by to mělo vypadat normálně.

„Vidíš ty zelené shluky na okraji?“ zeptala se Lea. Než mohl Brion odpovědět, vykřikla: „Už jsem si vzpomněla!“ Ve stejném okamžiku vystřídalo únavu vzrušení. „Icerya purchasi, tak se to jmenuje. Je to malý hmyz. Měl stejné tvary ve svých buňkách.“

„Co to znamená? Má to nějaké spojení s Disem?“

„Já nevím,“ řekla. „Já jen, že vypadají tak podobně. Nikdy jsem nic podobného neviděla v lidském těle. U tohoto hmyzu z malých zelených částíček vyrůstají kvasinky, které pak žijí v jeho těle. Nejsou to parazité, spíš určitý druh symbiózy...“

Doširoka otevřela oči, když si uvědomila význam svých slov. Symbióza - Dis byl svět, kde se symbióza a parazitismus vyvinuly víc než na jiných planetách. Leiny myšlenky se roztočily a zápasily se zákony logiky. Brion cítil, jak je zabraná do problému. Neudělal nic, aby ji nevyrušil. Pěsti měla zatáté, oči upírala na zeď a v hlavě se jí to honilo.

Brion a Ulv ji mlčky sledovali a čekali, k jakému dojde závěru. Nakonec se jí úlomky poskládaly do jasného obrazce.

Lea povolila zatáté pěsti a uhladila si rukama propocenou košili. Pak zamrkala a obrátila se na Briona.

„Je tady někde kufřík s náradím?“ zeptala se.

Její slova byla tak nečekaná, že trvalo hodnou chvíli, než se Brion zmohl na odpověď. Než stačil něco říct, znovu promluvila.

„Ne ruční náradí, to by trvalo dlouho. Nemohl bys sehnat motorovou pilu? Ta by byla nejlepší.“ Obrátila se zpět k mikroskopu a Brion se raději nepokusil ji rušit zbytečnými otázkami. Ulv stále sledoval magterovo tělo a nerozuměl vůbec ničemu.

Brion vyšel ven. V přízemí nenašel nic, co by se hodilo, a tak se vydal po schodech do prvního patra. Prošel chodbou s řadou místností. Všechny dveře byly zamčené, dokonce i ty, na nichž stálo - DÍLNA. Vší silou se o dveře opřel. Bez výsledku. Než se podíval, jestli by se dal najít nějaký jiný vchod, mrknul na hodinky.

Dvě hodiny! Za deset hodin dopadnou na povrch Disu první bomby.

Nutnost k spěchu ho mučila. Přesto si nemohl dovolit žádný hluk, někdo venku by to mohl slyšet. Rychle na sobě roztrhal košili a omotal ji kolem hlavně pušky. Uchopil smotek látky do levé ruky a opřel zbraň o dveře. Ozvala se dutá rána, kterou nemohlo být před budovou slyšet. Zámek povolil a dveře se otevřely. Když se vrátil zpátky, stála Lea u mrtvého těla. Podal jí malou pilku s rotačním ostřím. „Bude to stačit?“ zeptal se. „Má to baterie, jsou téměř nabitě.“

„To je skvělé,“ odpověděla. „Budete mi oba muset pomoci.“ Pak začala mluvit disansky: „Ulve, mohl bys najít nějaké místo, odkud bys mohl sledovat ulici, aniž by tě někdo slyšel? Až bude ulice prázdná, mávni na mě. Mám strach, že ta pilka bude dělat spoustu hluku.“

Ulv přikývl a vykročil z místnosti, pak vyšplhal na zeď a vyhlédl z malého okna. Opatrně se rozhlédl a pak zamával, aby se dala do práce.

„Postav se na jednu stranu a drž mrtvolu za bradu, Brione,“ řekla. „Drž ho pevně, aby se hlava ani nepohla, až začnu řezat. Tohle bude trochu kruté. Je mi to líto. Ale je to ten nejrychlejší způsob, jak rozříznout kost.“ Pilka se zakousla do lebky.

Ulv zamával, aby přestala a ukryl se do stínu vedle okna. Netrpělivě čekali, až jim dá pokyn, aby mohli pokračovat. Brion pevně držel, zatímco pila vyřezávala v lebce kulatý otvor.

„Hotovo,“ řekla Lea a odhodila pilu na zem. Než se dala do další práce, promasírovala si prsty. Opatrně odstranila část lebky a na magterův mozek dopadly paprsky slunce, které se sem prodraly oknem.

„Celou dobu jsi měl pravdu, Brione,“ řekla. „Tady je tvůj vetřelec.“

XVI

Ulv se k nim připojil, aby se podíval na magterův odhalený mozek. Ta věc byla tak dobře viditelná, že si toho všiml i Ulv.

„Viděl jsem mrtvá zvířata i lidi s rozbitými hlavami, ale nikdy jsem neviděl nic podobného," řekl.

„Co je to?" zeptal se Brion.

„Návštěvník, vetřelec, kterého jsi hledal," odpověděla Lea.

Magterův mozek byl velký jen asi dvě třetiny své normální velikosti. Zbytek prostoru uvnitř lebky vyplňovala zelená amorfni hmota. Byla zvrásněná jako mozek, ale měla na povrchu zelené uzliny a zakončení. Lea vzala skalpel a jemně do temné masy řízla.

„Připomíná mi to něco, co jsem viděla na Zemi," řekla. „Zelenou mouchu - *Drepanosiphum platanoides* - která má jeden zvláštní orgán, kterému se říká pseudova. Teď, když vidím, jak roste uvnitř magterova mozku, napadá mě určitá paralela. Moucha *Drepanosiphum* má také velký zelený orgán, který zcela zaplňuje její tělo, nikoli tedy hlavu. Původ tohoto orgánu byl předmětem dohadů mnoha biologů po celé roky a každý z nich přišel s celou řadou teorií, které to vysvětlovaly. Nakonec se někomu podařilo to odříznout a prozkoumat. Ukázalo se, že pseudova je živá rostlina podobná kvasinkám, které pomáhají mouše trávit. Kvasinky produkují enzym, který umožňuje mouše strávit ohromné množství cukru, které zkonzumuje z květů rostlin."

„To není nic neobvyklého," řekl Brion, byl z toho řádně zmatený. „Termiti a lidé jsou další bytosti, jejichž zažívání si také pomáhá vnitřní flórou. Jaký je v tom tedy rozdíl v porovnání se zelenou mouchou?"

„Hlavně reprodukční. Všechny ostatní žaludeční rostliny musí vstoupit do svého hostitele jako outsider, kde jim je dovoleno zůstat tak dlouho, dokud přinášejí nějaký užitek. Zelená moucha a její kvasinková rostlina mají mezi sebou symbiózní vztah, který je nezbytný pro existenci obou. Výtrusy rostliny se vyskytují na mnoha místech v těle mouchy - ale vždycky jsou v zárodečných buňkách. Každé jádro buňky v sobě nějaké má. A tak je každé vajíčko infikováno výtrusy rostliny. Jedině tak je pokračování symbiózy nepřerušeno a garantováno."

„Ty myslíš, že by přítomnost zelených částíček v buňkách magterovy krve mohla něco znamenat?" zeptal se Brion.

„Jsem si tím jistá," odpověděla Lea. „Musí to být stejný proces. Magter má pravděpodobně zelené částičky v celém těle, jsou to výtrusy toho, co má v mozku. Je jich dost, aby si našly cestu do zárodečných buněk a ujistily se tak, že každý mladý magter je infikovaný už při narození. A tak společně s dítětem vyrůstá v symbióze. Možná roste o něco rychleji, protože je to velmi jednoduchý organismus. Domnívám se, že se vyskytuje v mozku už po šesti měsících kojencova života."

„Ale proč?" zeptal se Brion. „Co to dělá?"

„Teď budu jen hádat, ale je tu mnoho důkazů, z kterých se dá odvodit jeho funkce. Vsadila bych se, že tento symbiózní organismus není tak jednoduchý, jak by se mohlo zdát. S největší pravděpodobností je to amalgám rostliny a živočicha, stejně jako většina tvorů na Disu. Tahle věc je však příliš složitá, aby se vyvinula od doby, kdy je na této planetě lidský druh. Magterové museli získat symbiózní infekci tak, že snědli nějaké disanské zvíře. Symbiózní organismus se tedy přizpůsobil novému prostředí, navíc byl dobře chráněn silnou lebkou v dlouho žijícím těle svého hostitele. Výměnou za potravu, kyslík a pohodlí vytvářel enzymy a hormony, které magterům pomohly přežít. Některé tyto látky jim možná pomáhají strávit jakoukoli rostlinu či zvíře, které magterové snědí. Symbiózní organismy možná produkují cukry a zamořují jejich krev toxiny - je mnoho věcí, které by mohly dělat. Musely něco udělat, protože, jak se zdá, magterové jsou dominantní jedinci na této planetě. Za svou symbiózu platí vysokou cenu, ale až do této chvíle na tom nezáleželo. Všiml sis, že mozek magterů je mnohem menší, než je obvyklé?"

„To je pochopitelné, protože jak by se jinak symbiózní organismus vešel dovnitř?" řekl Brion.

„Kdyby mozek magterů byl menší, než je obvyklé, vešlo by se to dovnitř a vyplnilo to prázdný prostor. Ale jejich mozek měl normální velikost - jen jeho část byla absorbována cizím organismem."

„Frontální lalok," řekl náhle Brion. „Tahle zatracená věc jim způsobila frontální lobotomii!"

„Víc než to," řekla Lea, skalpelem odřízla část zeleného povrchu a odhalila dlouhé vlákno. „Tyhle výběžky pronikají dál až do malého mozku. Velký mozek se zdá nedotčený. Zřejmě tedy byly přerušeny

jen vyšší lidské funkce. Zničení frontálního laloku způsobilo, že magterové necítí žádné emoce a nejsou schopni žádných abstraktních úvah. A zdá se, že bez těchto emocí přežívají snadněji. Než se však dosáhlo správného balance, muselo se přihodit mnoho hrozných omylů. Výsledkem je tedy člověk - rostlina, žijící v symbióze, která jim vzácně umožňuje přežít na tomto strašném světě. Žádné emoce ani touhy, které by mohly zkomplikovat jejich čistou snahu o přežití. Dokonalá bezohlednost - lidský druh je v tomto ohledu mimořádně vyvinutý, a tak to ani nedalo mnoho práce."

„Ostatní Disané ale přežili bez toho, aby se z nich stali podivní tvorové. Proč bylo tedy tak nezbytné, aby magterové zašli tak daleko?"

„V evoluci není nic nezbytné, to víš," řekla Lea. „Jsou možné různé variace a jen ty lepší pak pokračují. Můžeš říct, že Ulv a ostatní přežili, ale magterové přežívají lépe. Kdyby na planetě nezasáhli návštěvníci z jiných planet, magterové by se jistě časem stali dominantní rasou. Ale teď nemají šanci. Vypadá to, že se jim podaří zničit obě rasy hromadnou sebevraždou."

„A to je právě to, co nedává smysl," řekl Brion. „Magterové přežili a vyšplhali se na vrchol evoluční křivky. A teď se chtějí zničit. Proč to neudělali dřív?"

„Individuálně jsou velmi agresivní. Zaútočí na cokoli a kdykoli svým hrozným způsobem bez zbytečných emocí. Naštěstí na této planetě nejsou žádná větší zvířata. Takže tam, kde umírali individuálně, byla záruka, že jejich dokonalá bezcitnost jim zajistí přežití skupiny. Teď však stojí před problémem, který je příliš složitý, aby ho jejich omezený mozek dokázal zvládnout. Jejich osobní zásady se staly planetárními zásadami - a to není nikdy dobré. Jsou jako lidé s noži, vraždící muže bojující jen s kamením. Teď se tu však objevili lidé s puškami a ti nepřestanou, dokud nebudou všichni mrtví.

Je to dokonalý případ úplné nestrannosti vůči evoluci. Lidé nakažení podivnou disanskou formou života byli na této planetě dominantní. Tvor uvnitř mozku magterů je skutečný symbiózní organismus, něco dává, něco bere, jejich spojení je dělá silnějšími, než kdyby žili každý zvlášť. A to se teď změnilo. Mozek magterů není schopen pochopit pojem rasové sebevraždy v situaci, kdy by si měl zajistit vlastní přežití. A tak se ze symbiózního organismu uvnitř jejich mozku stává parazit."

„A jako parazit musí být zničen!" přerušil ji Brion. „Už nebojujeme proti stínům," zajásal. „Našli jsme nepřítele - a vůbec to nejsou magterové. Je to jen nějaký druh glorifikované tasemnice, která je příliš omezená, aby věděla, že zabíjí sama sebe. Má to vůbec mozek - může to myslet?"

„O tom pochybuji," řekla Lea. „Mozek by tomu byl k ničemu. I kdyby tenhle organismus původně měl nějaké rozumové centrum, do této chvíle by bylo stejně pryč. Parazit a symbiózní organismy, které žijí věčně, vždycky zdegenerují na minimální množství funkcí."

„Vysvětlete mi to. Co je ta věc?" přerušil je náhle Ulv a ukázal na zelenou hmotu. Slyšel jejich vzrušený rozhovor, ale nerozuměl ani jednomu slovu.

„Vysvětlí mi to, jak nejlépe dovedeš, Leo," řekl Brion a podíval se na ni. Vtom si uvědomil, jak vypadá hrozně unaveně. „A posad' se k tomu, jsi přetážená. Já zkusím..." Náhle se zarazil a pohlédl na hodinky. Byly čtyři hodiny odpoledne - zbývalo méně než osm hodin. Co má dělat? Nadšení ho opustilo, když si uvědomil, že vyřešil pouze půlku problému. Bomby zanedlouho dopadnou na povrch, ledaže by Nyjordané pochopili význam tohoto objevu. I kdyby to chápali, bude to pro ně znamenat nějaký rozdíl? Hrozba ukrytých kobaltových bomb se nezměnila.

Náhle si zahanbeně uvědomil, že docela zapomněl na Teltovu smrt. Než se spojí se základnou na Nyjordu, musí kontaktovat Hyse a jeho rebely, aby jim řekl, co se stalo s Teltem a jeho autem. Také jim musí říct o radioaktivní stopě. Nebudou to sice moci ověřit, protože páska byla zničena, aby se přesvědčili, jak to je důležité, ale Hys by mohl podniknout další nájezd. Hovor mu určitě nezabere mnoho času, a pak se může spojit s velitelem - profesorem Kraffttem.

Opatrně upravil frekvenci vysílačky na vlny rebelské armády a vyslal volání Hysovi. Neozvala se žádná odpověď. Když zapnul přijímač, slyšel jen šum.

Možná bylo to zařízení rozbité. Rychle přeladil přijímač na vlastní frekvenci a zašeptal do mikrofónu. Signál byl tak hlasitý, že ho zabolelo v uších. Zkusil ještě jednou zavolat Hyse, tentokrát dostal odpověď.

„Tady je Brion Brandd. Slyšíte mě? Chtěl bych hned mluvit s Hysem."

Briona šokovalo, když ze sluchátka uslyšel hlas profesora Kraffta.

„Je mi líto, Brione, ale s Hysem mluvit nemůžeš. Zaznamenáváme jeho frekvenci a všechny jeho signály

se automaticky přepínají ke mně. Hys a jeho rebelové před půl hodinou opustili planetu a jsou na cestě na Nyjord. Jsi připraven také odletět? Brzy bude přistání jakékoli lodi příliš nebezpečné. Už teď je obtížné sehnat nějakého dobrovolníka, který by vás přijel vyzvednout."

Hys a jeho rebelové jsou pryč! Brion se zamyslel. Vyvedlo ho z míry, když se mu ozval Krafft.

„Jestliže jsou pryč, pak tedy nemohu nic dělat," řekl. „Chtěl jsem vám zavolat, abych vám něco řekl. Poslouchejte mě a snažte se mě pochopit. Musíte zastavit ty bomby. Něco jsem o magterech objevil, zjistil jsem, co způsobilo jejich odchylku. Pokud bychom to dokázali odstranit, zastavili bychom je před útokem na Nyjord. . ."

„Dá se to udělat do půlnoci?" přerušil ho Krafft. Zdálo se, že je rozčilený. I svatí se někdy unaví.

„Ne, ovšem že ne," zavrčel Brion do mikrofону. Zjistil, že se celý rozhovor stáčí někam jinam, jenom netušil, jak tomu zabránit. „Ale nebude to trvat dlouho. Mám tady důkaz, který vás přesvědčí, že to, co říkám, je pravda."

„Věřím ti, ale nemusím to vidět, Brione." Náznak zlosti zmizel z Krafftova hlasu a místo toho byl plný zoufalství a odevzdání. „Uznávám, že máš asi pravdu. Před chvílí jsem přiznal Hysovi, že měl pravděpodobně pravdu, když odhadl správný způsob, jak řešit problémy na Disu. Udělali jsme spoustu chyb a na to, abychom je napravili, už nemáme dost času. A já se obávám, že to je jediný fakt, který nyní platí. Bomby dopadnou ve dvanáct a už tehdy by mohlo být pozdě. Loď s mým nástupcem je už připravená. Překročil jsem svou pravomoc tím, že jsem zůstal v pozici o den déle, než kolik času mi technici dali. Nyní už chápu, jak jsem si pohrával s životem mého světa a ztratil jsem naději, že bych mohl Dis zachránit. Nedají se zachránit. Jsou mrtví. A já už o tom nechci nic slyšet."

„Musíte mě vyslechnout. . ."

„Musím zničit planetu, kterou mám pod sebou, to je to, co musím teď udělat. Nezmění to nic, co bys řekl. Všichni lidé z ostatních planet - kromě tebe - jsou pryč. Posílám ti loď, která vás vyzvedne. Jakmile loď vzlétne, nechám spustit první bomby. A teď mi řekni, kde jste, kam pro vás mají přijet."

„Nevyhrožuj mi, Kraffte!" Brion pohrozil pěstí proti rádiu, aby si vylil vztek. „Ty jsi ten vrah, ničitel světa - nesnaž se ze sebe udělat cokoli jiného! Já vím, jak zastavit zbytečné vraždění a ty mě nechceš vyslechnout. A já vím, kde jsou kobaltové bomby - ve věži magterů, na kterou Hys minulou noc zaútočil. Seber jim ty bomby a nebude třeba použít ty vaše!"

„Je mi to líto, Brione. Cení si toho, co se snažíš udělat, ale také vím, jak je to beznadějně. Nechci tě vinit ze lži, ale uvědomuješ si, jak nejistě tvé tvrzení zní z mé strany? Za prvé - dramatický objev příčiny odchylky magterů. Když nedosáhneš svého, náhle si vzpomeneš na to, že víš, kde jsou ukryté bomby. Nejlépe strážené tajemství magterů."

„Nevím to jistě, ale je velmi velká naděje, že tam jsou," řekl Brion na svou obranu. „Telt provedl nějaká měření, měl také jiné záznamy radioaktivity, která provedl ve věži - důkaz, že tam něco je. Ale Telt je teď mrtvý a záznamy byly zničeny. Copak to nechápeš. . ." Náhle se zarazil, když si uvědomil, že své tvrzení nemůže nijak dokázat. Tohle byla porážka.

Rádio bylo tiché, Krafft čekal, až bude pokračovat. Když Brion znovu promluvil, jeho hlas byl zbavený veškeré naděje.

„Pošlete loď," řekl unaveně. „Jsme v budově, která patří společnosti s lehkými kovy, je to nějaké skladiště. Nevím přesnou adresu, jsem si jistý, že máte někoho, kdo nás najde. Počkáme tady. Vyhrál jsi, Kraffte."

Pak vypnul rádio.

XVII

„Myslíš to vážně, když říkáš, že to vzdáváš?" zeptala se Lea. Brion si náhle uvědomil, že před hodnou chvílí přestala mluvit na Ulva a poslouchala jeho rozhovor s Krafftem. Pokrčil rameny a hledal správná slova.

„Zkusili jsme, co jsme mohli - a téměř jsme zvítězili. Ale když nás nechtějí vyslechnout, co můžeme dělat? Co může jediný muž udělat proti letce po zuby ozbrojené vodíkovými bombami?"

Ulv, jako kdyby chtěl odpovědět na jeho otázku, přistoupil k němu a pronesl několik slov v disanštině.

„Zabiju tě, nepříteli!" řekl. „Zabiju tě, umedvirku!"

Poslední slovo vykřikl a rukou udeřil do svého opasku. Pak rychle vytáhl svou vzduchovou trubičku a přitiskl si ji ke rtům. Do těla mrtvého magtera se zabodla malá střela. Jeho akce symbolizovala vyhlášení války.

„Ulv to chápe mnohem lépe, než by sis mohl myslet," řekla Lea. „Víš toho o symbióze a mutacích tolik, že by mohl učit na kterékoli univerzitě na Zemi. Dokonce ví, co mozkový symbiózní organismus dělá.

Dokonce pro to mají slovo, které se až dosud neobjevilo v žádném disanském slovníku, který mám.

Životní forma, se kterou můžeš žít, nebo se kterou můžeš spolupracovat, se nazývá medvirk. Ta, která však žije proto, aby tě zahubila, se jmenuje umedvirk. Ulv také chápe, že se životní formy mohou měnit a že medvirk se může stát umedvirkem. Právě teď se rozhodl, že to, co jsme našli v magterově mozku, je umedvirk, a rozhodl se to zničit. A totéž udělají ostatní Disané, až jim ukáže důkaz a až jim to vysvětlí."

„Jsi si tím jistá?" zeptal se Brion.

„Naprosto. Disané mají vůči přežití absolutně vyhraněný názor, to už bys měl vědět. Není to stejné jako u magterů, ale ve svém výsledku se to příliš neliší. Zabijí mozkové organismy i kdyby to znamenalo, že budou muset zabít každého magtera, na kterého narazí."

„Jestli tomu tak je, nemůžeme odejít," řekl Brion. Pak si náhle jasně uvědomil, co bude dělat. „Blíží se sem loď. Nastup do ní a vezmi s sebou mrtvého magtera. Já nepojedu."

„A kde budeš?" zeptala se překvapeně Lea.

„Budu bojovat s magtery. Moje přítomnost na této planetě znamená, že Krafft nebude moci spustit bomby dříve, než vyprší lhůta. Tím by mě úmyslně zabil. Pochybuji, že by ho má přítomnost dokázala zastavit i po půlnoci, ale do té doby by měl být klid."

„Čeho tím dosáhneš kromě toho, že spácháš sebevraždu?" zeptala se zoufale Lea. „Právě jsi mi řekl, že nevěříš, že by jeden muž mohl zastavit válku. Co se s tebou stane, až uplyne půlnoc?"

„Budu mrtvý - ale přesto teď nemohu odejít. Ted' ne. Musím udělat, co je v mých silách, a budu v tom pokračovat až do konce. Půjdu s Ulvem do věže magterů a pokusíme se zjistit něco víc o těch bombách. On bude na naší straně. Možná toho o bombách ví ještě víc, možná ví něco, co mi před tím nechtěl říct. Můžeme od nich získat pomoc. Někdo z nich bude určitě vědět, kde ty bomby jsou, přece se tu narodili."

Lea se chystala něco říct, ale Brion jí skočil do řeči.

„Ty budeš mít stejně důležitý úkol. Ukážeš magtera Krafftovi a vysvětlíš mu, co přítomnost tohoto parazita způsobila v magterově mozku. Donuť ho, aby promluvil s Hysem o posledním útoku. Pokus se ho přesvědčit, aby to zastavil. Já si nechám rádio a jakmile budu mít něco nového, ozvu se. Tohle je naše poslední naděje, ale nedá se nic jiného dělat, protože když neuděláme nic, bude Dis mrtvý."

Lea se pokusila s ním přit, ale Brion ji neposlouchal. Políbil ji a pokusil se jí vsugerovat, že všechno bude v pořádku. Uvnitř srdce však oba věděli, že to tak nebude, ale nechali to být, protože věděli, že to je poslední bolestivé řešení.

Náhle budovou otřásl strašlivý hluk a okna potemněla, když na ulici přistála kosmická loď. Pak se objevila nyjordská posádka, vojáci v rukou drželi zbraně a pečlivě se kolem sebe rozhlíželi.

Po krátké debatě vzali na loď Leu a mrtvolu magtera a odletěli. Brion se díval, jak se loď postupně mění v malou tečku na obloze, která po chvilce zmizela docela. Pokusil se setřást pomyšlení na to, že už je možná nikdy neuvidí.

„Musíme odsud co nejrychleji zmizet," řekl Ulvovi a zvedl rádio, „než sem někdo přijde, aby zjistil, proč tu loď přistála."

„Co budeš dělat?" zeptal se Ulv, když zamířili ulicemi do pouště. „Co můžeme dělat, když nám zbývá jen několik hodin?" řekl a ukázal na slunce, zapadající za obzor. Brion si nejdřív přehodil rádio přes rameno a pak odpověděl: „Musíme do věže magterů, na kterou jsme zaútočili předcházející noc, to je naše největší naděje. Možná jsou tam bomby... Ledaže bys věděl přesně, kde ty bomby jsou."

Ulv potřásl hlavou. „Já nevím, ale někteří lidé by to mohli vědět. Chyťme dalšího magtera, pak ho zabijeme a ukážeme ostatním umedvirk. Pak nám řeknou všechno, co vědí."

„Nejdřív ale musíme do věže, pro bomby nebo pro vzorek magtera. Jak se tam dostaneme nejrychleji?"

Ulv se zamračene zamyslel. „Jestli umíš řídit některé auto, s kterým jezdí návštěvníci, vím o několika budovách ve městě, kde jsou vozy zamčené. Nikdo z našich lidí ale neví, jak ty stroje fungují."

„Já to vím - jdeme!"

Tentokrát bylo štěstí na jejich straně. První písečné auto mělo klíč v zámku. Vůz byl poháněn bateriemi, díky kterým byl mnohem tišší než těžké atomové vozy, navíc se pohyboval po písečném povrchu s mnohem větší jistotou. Slunce se zatím vznášelo těsně nad rudým obzorem. Bylo šest hodin. Když dorazili k věži, bylo sedm. Brionovy nervy byly napjaté k prasknutí.

I když pokus proniknout do věže se téměř rovnal sebevraždě, přineslo mu to určitou úlevu. Byla to alespoň nějaká akce a Brion mohl na chvíli zapomenout na bomby, visící nad jejich hlavami.

Blížící se útok mu drásal nervy. Vstoupili dovnitř hlavním vchodem, Ulv šel tiše napřed. Nikoho cestou nepotkali. Jakmile vstoupili dovnitř, plížili se tiše do podzemních místností, kde před tím zjistili zvýšenou radioaktivitu. Postupně si uvědomili, že věž magterů je opuštěná.

„Všichni jsou pryč," zavrčel Ulv, nahlížeje do každé místnosti, kterou minul. „Bylo tu mnoho magterů, ale všichni už jsou pryč."

„Stává se často, že opouštějí věž?" zeptal se Brion.

„Nikdy. Nikdy se to ještě nestalo. Nevidím žádný důvod, proč by něco takového měli dělat."

„No, já bych o jednom věděl," prohlásil Brion. „Odešli by jedině za předpokladu, že si něco velmi cenného odnesli s sebou. Bomby. Jestli byly bomby ukryté tady, možná je po útoku odnesli." Náhle pocítil strach. „Nebo je možná odnesli proto, že je čas, aby je naložili do raket! Musíme odsud co nejrychleji zmizet."

„Cítím odněkud proudit vzduch," řekl Ulv, „přichází to zezdola. A to není možné, protože magterové nemají dole žádné vchody."

„Jeden vchod jsme si udělali, když jsme tu byli naposledy. Dokázal bys ho najít?"

Když zatočili do chodby, uviděli před sebou měsíční světlo, otvorem byly vidět i hvězdy.

„Otvor vypadá větší než byl před tím," řekl Brion. „Jako kdyby ho magterové rozšířili." Vyhlédl ven a uviděl stopy v písku. „Zdá se, že odsud vynesli něco velkého a kulatého a odnesli to tam, kam vedou stopy!"

Prošli vchodem a rozběhli se k písečnému vozu. Brion se rozjel a zamířil po stopách. Byly tu stopy písečného vozu, napůl zakryté stopou po tenkých kolech. Brion vypnul světla a donutil se jet pomalu, aby mohl udělat ještě něco. Podíval se na hodinky a zjistil, že mu zbývají jen čtyři hodiny. Měsíční světlo bylo dostatečně jasné, aby osvětlilo stopy. Řídil jednou rukou, zatímco druhou naladil rádio na Krafftovu vlnovou frekvenci.

Když se ozval operátor, Brion mu oznámil, co objevili a jaké z toho vyvodil závěry. „Předejte můj vzkaz ihned veliteli Krafftovi. Nemohu čekat, až mě s ním spojíte - jedu po stopě magterů." Vypnul rádio a sešlápl plyn. Písečný vůz se rozjel rychleji po stopě.

„Mají namířeno do hor," řekl po chvíli Ulv, sleduje, kam stopy vedou. „Jsou tam jeskyně a slyšel jsem, že se tam magterové často zdržují."

Jeho úvaha byla správná. Před devátou dorazili na okraj kopců a v dálce uviděli vysoké temné skály, zakrývající hvězdy.

„Zastav tady," řekl Ulv. „Jeskyně odsud nejsou daleko. Magterové by nás mohli vidět nebo slyšet, musíme být potichu."

Brion zajel do hluboké koleje a vytáhl rádio. Ulv ho následoval jako tichý stín a opatrně se kolem sebe rozhlížel. Kam dohlédl, nikoho nespapřil.

V půl desáté si Brion uvědomil, že opustili auto příliš brzy. Stopy pokračovaly dál a dál a zdálo se, že nikdy neskončí. Prošli kolem několika jeskyní, na které Ulv ukázal, ale stopy stále pokračovaly. Čas neúprosně běžel a noční můra pokračovala.

„Tamhle jsou další jeskyně," řekl Ulv. „Chovej se tiše."

Opatrně došli na vrchol kopce, jak už to udělali mnohokrát předtím, a podívali se do údolí. Jeho dno pokrýval písek a paprsky měsíčního světla dopadaly na zřetelné stopy. Táhl se napříč písečným údolím a mizely uvnitř jedné jeskyně na vzdálené straně.

Oba muži se ukryli za vrcholem kopce, Brion vytáhl rádio a zapnul příjem. Ulv zůstal stát a sledoval vchod do jeskyně.

„Tohle je důležitá zpráva," zašeptal Brion do mikrofónu. „Prosím, zaznamenejte si." Opakoval stejnou

větu do mikrofону více jak půl minuty, sledoval přitom čas a sekundy se mu v mysli natahovaly na celé dlouhé minuty. Pak tak jasně, jak jen to bylo možné, zašeptal zprávu o svém objevu stop a o tajné jeskyni.

„... Bomby jsou možná uvnitř a my se to pokusíme zjistit. Nechám vysílačku zde a přepnu ji na příjem, abyste mohli zachytit signál. To vám pomůže najít jeskyni. Druhé rádio vezmu s sebou dovnitř - je daleko výkonnější. Pokud se nám nepodaří dostat ven, pokusím se vám odtamtud předat zprávu. Pochybují však, že ji zachytíte, protože kolem jsou skály, ale pokusím se o to. Konec přenosu. Nepokoušejte se mi odpovídat, protože přijímač bude vypnutý. Nemám sluchátka a tak by to bylo příliš slyšet."

Vypnul přístroj, chvíli držel tlačítko palcem a pak ho znovu zapnul.

„Sbohem, Leo," řekl a znovu vysílač vypnul.

Sešli z kopce a blížili se ke skále, tiše se ukrývali ve stínu a pak nahlédli do jeskyně. Nic se nepohlo.

Uvnitř bylo naprosté ticho. Brion se podíval na hodinky a hned toho litoval. Bylo deset třicet.

Stín jeskyně končil pět metrů od vchodu. Chystali se rozběhnout dovnitř, když vtom Ulv náhle mávnul rukou, aby se Brion přikrčil k zemi. Ukázal si na nos a pak na jeskyni. Cítil uvnitř magtery. Z temného stínu u vchodu do jeskyně se oddělila tmavá postava. Ulv okamžitě zareagoval. Vstal a jeho ruka zamířila ke rtům. Ozval se tichý zvuk, když foukl do malé trubičky. Magter bez jediného hlesu klesl k zemi. Ještě než se stačil zhroutit na zem, Ulv se přikrčil a vběhl do jeskyně. Brion zaslechl šouravé kroky a pak bylo ticho.

Vstoupil tedy dovnitř, pušku držel připravenou, ale nevěděl, co ho čeká. Palcem u nohy se dotkl dalšího bezvládného těla a pak zaslechl Ulva, jak šeptá: „Byli tu jen dva, můžeme jít dovnitř."

Cesta jeskyní byla nesnesitelná. Neměli žádné světlo a i kdyby nějaké měli, neodvážili by se ho rozsvítit.

Na kamenném povrchu nezůstaly žádné stopy po kolech. Bez Ulvova citlivého nosu by byli ztraceni.

Jeskyně se rozbíhala do řady chodeb a Brion brzy ztratil pojem o správném směru.

Chůze byla téměř nemožná. Tápali kolem sebe jako slepci. Klopýtali, opírali se o studenou jeskynní zeď a prsty měli rozedřené do krve od hrubého kamenného povrchu. Ulv pokračoval po pachu magterů visícím ve vzduchu. Když pach zeslábl, věděl, že opustili místo, kde by mohli magterové být a že vstoupili do opuštěného tunelu. V tom případě se museli vrátit a pokračovat jiným směrem.

Horší než tápavý pochod však byl neúprosně běžící čas. Ručičky hodinek se bez přestání otáčely, až byly na hodnotě patnáct minut před půlnocí.

„Vidím před sebou světlo," zašeptal Ulv a Brion si úlevou oddechl. Pokračovali tiše dál, ukrytí ve stínu, a nahlédli do jeskyně osvětlené řadou fluoreskujících tub.

„Co je to?" zeptal se Ulv a přimhouřil oči před ostrým světlem.

Brion se musel ovládat, aby nezačal křičet.

„Ta klec s ocelovými mřížemi je generátor. Ty špičaté stříbrné věci jsou bomby, pravděpodobně kobaltové bomby. Našli jsme to!"

První věc, kterou chtěl udělat, bylo zavolat zprávu, aby zastavil čekající flotilu před svržením vodíkových bomb. Ale nepřesvědčivá zpráva by byla horší než žádná zpráva. Musel přesně popsat, co našel, aby Nyjordané věděli, že nelže. Jeho informace se musela přesně shodovat s tím, co už věděli.

Odpalovací rampa byla z lodního generátoru - to bylo zřejmé. Generátor a ovládání byly připravené.

Kabely sahaly ke kleci zhotovené z ručně vykováných ocelových prutů. Na celém zařízení pracovali tři technici. Brion se podívoval, jak se magterům podařilo získat tak krvelačné válečné fanatiky, aby pro ně připravili bomby. Pak si všiml, že muži mají na krku řetězy a po celém těle krvavé šrámy.

Přesto s nimi necítil žádné slitování. Bylo zřejmé, že byli ochotni přijmout peníze a zničit celou planetu - jinak by tady jistě nebyli. Nejspíš se postavili na odpor až když zjistili, že tím spáchají vlastní sebevraždu. Do útoku zbývalo třináct minut.

Brion si opřel rádio o prsa a vstal. Teď na bomby viděl o něco lépe. Bylo jich dvanáct, vypadaly jako vajíčka ze stejného hnízda. Měly ostrý hrot, každá z nich byla asi dva metry vysoká, ostře zakončená. Byly to nedokončené hlavice raket. Jedna z nich měla spodní část otočenou k Brionovi, takže mohl vidět šest šroubů, kterými se dala připojit chybějící raketa.

To stačilo. Po takovém popisu budou Nyjordané vědět, že opravdu našel bomby a že to není lež. Až to pochopí, nebudou si moct dovolit spustit na Dis bomby bez toho, aby se pokusili nalezené bomby

neutralizovat.

Brion opatrně odpočítal padesát kroků a pak zastavil. Byl dostatečně daleko od jeskyně, aby ho někdo mohl slyšet a úhel chodby za ním uzavřel i sloup světla. Opatrně zapnul rádio a připravil přenos zprávy, pak zkontroloval frekvenci. Všechno bylo správně. Pak pomalu a jasně popsal, co právě viděl. Snažil se, aby jeho hlas zněl bez vzrušení, vypočítával fakta a vyvaroval se jakýchkoli vlastních úvah a názorů. Když skončil, bylo šest minut před půlnocí. Přepnul rádio na příjem a čekal.

Bylo тихо.

Ticho pomalu pronikalo do jeho otupělé mysli. Neslyšel šelest atmosféry, ani když zesílil příjem na maximum. Masivní skály dokonale absorbovaly jeho signály, přestože zapnul sílu vysílání na nejvyšší hodnotu.

Neslyšeli ho. Nyjordská letka se nedozvěděla o objevu kobaltových bomb. Útok bude pokračovat podle plánu. Dveře od vodíkových bomb byly otevřené, visely nad jejich hlavami na poslední pružině. Za několik minut bude předán povel a pružiny se uvolní, bomby dopadnou...

„Vrazi!“ vykřikl Brion do mikrofonu. „Nechtěli jste nikoho vyslechnout, neposlechli jste Hyse, neposlechli jste mě ani nikoho jiného, kdo by vám pomohl zabránit destrukci. Zničíte Dis a ono je to zbytečné! Měli jste spoustu možností, jak tomu zabránit. Nic jste neudělali a teď už je příliš pozdě. Zničíte Dis a ten na oplátku zničí Nyjord. Ihjel to věděl a měl pravdu, já mu zatraceně věřím. Jste jen další omyl v galaxii plné omylů!“

Zvedl rádio nad hlavu a mrštil s ním o kamennou zeď. Pak se rozběhl zpět k Ulvovi, snažil se utéct před skutečností, že se snažil, ale neuspěl. Lidé na Disu měli méně než dvě minuty života.

„Nedostali můj vzkaz,“ řekl Brion Ulvovi. „Rádio je příliš hluboko pod zemí a tak nefunguje.“

„Takže bomby sem spadnou?“ zeptal se Ulv a pátravě pohlédl Brionovi do tváře.

„Ledaže by se stalo něco, o čem nevíme, jinak bomby dopadnou.“

Pak už neřekli nic - čekali. Tři technici uvnitř jeskyně si také byli vědomi času. Volali jeden na druhého a pokoušeli se přemluvit magtery. Bezcitní magterové, s mozky řízenými parazitem, neviděli žádný důvod, proč by měli ustát v práci, a tak začali muže bít, aby se vrátili ke svým úkolům. Přesto se muži ani nehli, jen vyděšeně zírali na hodinky, jak se ručička neúprosně blížila ke dvanáctce. Dokonce i magterové pochopili význam tohoto okamžiku. Zastavili se a čekali.

Hodinová ručička na Brionových hodinkách se dotkla dvanáctky, po ní následovala minutová ručička.

Pak se dvanáctky dotkla i vteřinová ručička a pokračovala dál. Nakonec se k ní přidala i minutová ručička.

Brion pocítil nesmírnou úlevu, když vtom si uvědomil, že je hluboko pod zemí. Tlaková vlna tu nebyla cítit a atomová exploze nebyla vidět. Jestli bomby dopadly na povrch přesně ve dvanáct, ještě by o tom nevěděli.

Pak se náhle ozvala prudká rána a země pod jejich nohama se zachvěla. Světla v jeskyni uhasla. Ze stropu se začal sypat drobný prach.

Ulv se na něj obrátil a Brion sklopil oči. Nemohl se ubránit obviňujícímu pohledu Disana.

XVIII

Jeden z techniků se rozběhl a křičel z plných plic. Magter ho srazil k zemi a tloukl do něj, až zmlkl. Když to ostatní dva muži viděli, vrátili se ke své práci. Ruce se jim třáslly. I kdyby všichni lidé na povrchu byli mrtví, na magtery to nemělo žádný vliv. Pokračovali dál, jak bylo naplánováno, bez emocí a představy, co způsobili.

Jak technici pracovali, jejich postoj se z otupělosti proměnil na bezmocný vztek. Zapomněli na to, co bylo dobré a co správné. Byli zabiti - neviditelná radioaktivita už pronikala dovnitř jeskyně - jediné, co jim zbylo, byla příležitost pomstít se. S přesností, kterou před tím ukrývali, se dali rychle do dokončovacích prací.

„Co to ti technici dělají?“ zeptal se Ulv.

Brion se probрал z letargie a podíval se do jeskyně. Muži právě nakládali jednu válečnou atomovou hlavici na odpalovací rampu.

„Budou bombardovat Nyjord, tak jako Nyjordané bombardují Dis. Ten stroj vystřelí bomby na druhou

planetu."

„Zastavíš je?" zeptal se Ulv. V ruce držel smrtící foukačku a na tváři měl strnulou masku.

Brion se musel pousmát nad ironií celé situace. Přes všechno, co se pokusil udělat, Nyjordané svrhli bomby.

A tato skutečnost mohla zničit jejich vlastní planetu. Brion mohl zabránit odstartování raket uvnitř jeskyně. Má to udělat? Má zachránit své vlastní vrahy? Anebo by měl zachovat pradávny zákon, který stál u zrodu každého neštěstí po celé věky: Oko za oko, zub za zub. Bylo by to tak jednoduché.

Nemusel by dělat vůbec nic. Skóre by pak bylo vyrovnané a smrt Disanů by byla pomstěna.

Zabil by Ulv Briona se svou foukačkou, kdyby se o to pokusil? Nebo by proklínal Disany?

„Zastavíš je, Brione?" zeptal se.

Měl člověk vůbec nějaký smysl pro povinnost? Pravěký muž to cítil ke svému druhovi, pak ke své rodině. Pokračovalo to, až člověk začal bojovat a zabíjet pro abstraktní ideály měst a národů a nakonec celých planet. Přejde vůbec někdy čas, kdy si člověk uvědomí, že povinnost by měla být největší a nejdůležitější součástí lidského druhu? Že by to měla být součást všech živých jedinců?

Brion to viděl před sebou ne jako prázdná slova, ale jako realitu. Když si v duchu položil otázku, našel na ni jasnou a nevyslovenou odpověď. Vytáhl pušku a když to udělal, přemýšlel, jaká bude Ulvova odpověď.

„Nyjord je medvirk," řekl Ulv, zvedl foukačku a vystřelil otrávenou šipku napříč jeskyní. Zasáhl jednoho technika, který vydechl a zhroutil se na zem.

Brion vystřelil na kontrolní panel a zničující rána navždy zastavila hrozbu pro Nyjord.

Ulv řekl medvirk. Životní forma, která spolupracuje a pomáhá jiným životním formám. V sebeobraně dokáže zabít, ale není to ničitel ani vrah. Ulv měl životní zkušenost o nezávislém životě. Pochopil podstatu jeho úvah a ignoroval všechny verbální komplikace a zmatky. Zabil magtera, který patřil k jeho vlastním lidem, protože byl umedvirk - proti životu. A zachránil nepřítele, protože byl medvirk.

S tím přišlo bolestivé vědomí, že planeta a lidé, kteří projevíli tolik pochopení, jsou mrtví.

Magterové v jeskyni viděli, jak se jejich plán zhroutil, a ohlédli se, odkud přišly zkázonosné střely. Pak se tiše rozběhli zabít svého nepřítele - zbaveni jakéhokoli vzteku a emocí.

Brion a Ulv se začali bránit. I když věděli, že jsou odkázáni na smrt, Brion nesnesl pomyšlení, že by skončil v rukou magterů. Pro Ulva bylo rozhodování ještě jednodušší. Chtěl zabít umedvirka. Jako někdo, kdo věří v život, bojoval proti antiživotu.

Uchýlili se do tmy a nepřestávali střílet. Magterové měli světla a iontové pušky a stále se přibližovali. Znali jeskyni lépe než jejich oběti a tak kolem nich začali stahovat kruh. Když Brion zahlédl před sebou světlo, donutil Ulva, aby zastavil.

„Vyznají se tady a my ne," řekl. „Když se pokusíme utéct, jednoduše nás zastřelí. Musíme si najít místo, odkud se budeme lépe bránit."

„Tudy," Ulv ukázal doprava. „Je tam jeskyně, která má jeden vchod a ten je velmi úzký."

„Dobře, pojďme!"

Běželi, jak nejtiššeji mohli, až dorazili do slepé jeskyně. Jejich zrychlený dech byl přehlušen blížícími se kroky v okolních uličkách. Jakmile dorazili dovnitř, ukryli se za velký balvan a čekali. Konec se blížil.

Magterové vběhli do jeskyně a rozsvítili světla. Paprsek sklouzl po ukrytých mužích a ve stejném okamžiku Brion vystřelil. Ozvala se hlasitá rána a jeden magter padl na zem - výstřel určitě přivolá další. Než se stačil přiblížit někdo další, Brion vyskočil z úkrytu a rychle popadl světlo. Zavěsil ho na skalní výčnělek nad vchodem a rychle se vrátil do úkrytu vedle Ulva.

Zanedlouho vběhli dovnitř další dva magterové a vzápětí byli mrtví. Další stáli venku. Brion to věděl a přemýšlel, jak dlouho bude trvat, než si vzpomenu na granáty a naházejí je dovnitř.

Venku se ozvalo nesrozumitelné mumlání a po něm následovala exploze. Brion s Ulvem se přikrčili v úkrytu a přemýšleli, proč ještě magterové nezaútočili. Pak se ve vchodu objevila další postava a Brion chvíli váhal, než vystřelil.

Muž vstoupil dovnitř zády ke vchodu a střílel před sebe.

Ulv necítil žádné rozpaky, ale jeho střela nedokázala prorazit magterovy silné šaty. Když se magter

otočil, Ulv vystřelil znovu a smrtící žihadlo zasáhlo muže do ruky. Okamžitě se zhroutil na zem.

„Nestřílejte," ozval se hlas zvenku a vzápětí se v oblaku prachu objevil muž s baterkou v ruce.

Brion prudce sevřel Ulvovu paži a vytrhl mu z pusy foukačku.

Muž měl na sobě ochrannou helmu, pevné boty a uniformu.

Byl to Nyjordan.

Brion to téměř nedokázal přijmout. Byl přesvědčený, že bomby dopadly na povrch Disu. Přesto tu před ním najednou stál nyjordský voják. Nebylo možné přijmout obě skutečnosti dohromady.

„Mohl byste mu držet paži, pane? Jen pro všechny případy," řekl voják a znepokojeně pohlédl na smrtící foukačku. „Vím, co jejich střely dokáží." Z jedné kapsy vytáhl vysílačku a promluvil do ní.

Do jeskyně vtrhli další vojáci a za nimi následoval velitel Krafft. Ve vojenské uniformě vypadal poněkud zvláště. A zbraň v jeho tenkých rukou byla ještě podivnější. Podal pistoli nejbližšímu vojákovvi a klopýtal k Brionovi, aby ho obejmul.

„Je pro mě nesmírným potěšením, že tě mohu poznat osobně," řekl. „A také tvého přítele Ulva."

„Byl byste tak laskav a vysvětlil mi, co se to tu děje?" zeptal se Brion. Byl posedlý myšlenkou, že nic z toho není možné. „Budeme si tě navždy pamatovat jako muže, který nás zachránil před námi samotnými," řekl Krafft, který se zase choval jako profesor a nikoli velitel. „Brion od nás chce slyšet fakta a ne proslovy," ozval se Hys. Shrbený velitel Nyjordských rebelů se prodíral mezi vysokými vojáky, až se ocitl vedle Kraffta. „Jednoduše řečeno, Brione, tvůj plán vyšel. Krafft mi poslal tvůj vzkaz a jakmile jsem ho vyslechl, obrátil jsem se a setkal se s ním na jeho lodi. Je mi líto, že je Telt mrtvý - ale našel to, co jsme hledali. Nemohl jsem ignorovat jeho zprávu o zvýšené radioaktivitě. Tvé děvče dorazilo s mrtvolou magtera ve stejném okamžiku jako já a tak jsme si všichni mohli dobře prohlédnout tu zelenou věc uvnitř jeho mozku. Její vysvětlení o tom, co to znamená, dávalo smysl. Když jsme obdrželi tvou zprávu o tom, že ve věži magterů bylo něco uloženo, chystali jsme se na přistání. Potom už jsme jen pokračovali po stopě, až jsme našli tvou vysílačku."

„Ale co ta exploze o půlnoci?" přerušil ho Brion. „Slyšel jsem to!"

„To bys měl," zasmál se Hys. „A nejen ty, ale také magterové uvnitř jeskyně. Domysleli jsme si, že budou po zuby ozbrojeni, a tak jsme o půlnoci shodili několik chemických bomb těsně u vchodu. Stačilo to na zabít strážce, aniž by se narušil strop. Doufali jsme, že magterové hluboko uvnitř opustí své posty, nebo začnou prchat před radiací. A přesně to se také stalo. Fungovalo to jako kouzlo. Tiše jsme vstoupili dovnitř a překvapili je. Rozmetali jsme je. Ty, co jsme nemohli zajmout, jsme zastřelili."

„Jeden z techniků byl stále naživu," řekl Krafft. „Řekl nám, že jsi zničil kontrolní panel a zastavil tak bomby nasměrované na Nyjord. Vy oba."

Nikdo z Nyjordanů už nedodal k jeho slovům nic, dokonce ani cynický Hys. Ale Brion vycítil jejich pocity, teplo úlevy a nesmírného štěstí. Byl to pocit, na jaký nikdy nezapomene.

„Válka skončila," přeložil Brion Ulvovi, věděl, že Disan jejich vyprávění nerozuměl. Když mu to tedy vysvětloval, pochopil, že v příběhu byla jedna velká chyba.

„Nemohli jste to udělat," řekl Brion. „Přistáli jste na planetě dřív, než jste dostali můj vzkaz o věži. To znamená, že jste čekali, že magterové pošlou na Nyjord své bomby - a vy jste přistáli, přestože jste to věděli."

„Ovšem," řekl profesor Krafft, ohromen Brionovou nechápavostí. „Co jsme měli dělat? Magterové jsou nemocní!"

Hys se srdečně rozesmál, když viděl, jak se Brion tváří. „Musíš pochopit nyjorskou psychologii," řekl.

„Když to byla záležitost války a zabíjení, naše planeta nemohla nikdy souhlasit s inteligentním postupem. Válka je naší filozofii tak vzdálená, že se na ni nikdo nedokázal podívat tím správným způsobem. To je ta potíž, když jsi vegetariánem v galaxii masožravců. Jsi snadná kořist pro prvního, kdo ti přistane na zádech. Každá jiná planeta by na magtery skočila oběma nohama a pokryla je bombami. My jsme otáleli tak dlouho, až jsme málem zabili planety obě. Když jsi našel toho parazita, začali jsme konečně zase uvažovat."

„Tomu nerozumím," řekl Brion.

„Na to je jednoduchá definice. Než jsi přišel, nevěděli jsme, co si o magterech myslet. Byli to pro nás vetřelci. Nic z toho, co udělali, nedávalo smysl a zdálo se, že na ně nic nemá žádný efekt. Ale ty jsi přišel

na to, že jsou nemocní, a to je něco, s čím umíme zacházet. Znovu jsme sjednoceni: rebelská armáda se okamžitě spojila s nyjordskou silou v tichém souhlasu. Doktoři a sestry už jsou na cestě. Měli jsme plán evakuovat obyvatele, než se najdou bomby. Planeta je znovu sjednocena a všichni zase tvrdě pracují."

„Je to proto, že jsou magterové nemocní, nakažení destruktivní životní formou?" zeptal se Brion.

„Přesně tak," řekl profesor Krafft. „Jsme koneckonců docela civilizovaní. Nemůžeš čekat, že budeme válčit - ale rozhodně tě nesmí ani napadnout, že bychom dokázali přihlížet a nepomocť nemocnému sousedovi."

„Ne, to jistě ne," řekl Brion a ztěžka se posadil. Podíval se na Ulva, pro něhož byl rozhovor naprosto nesrozumitelný. Za ním stál Hys a ve tváři měl ten nejcyiničtější výraz, když uvažoval nad křehkostí svých lidí.

„Hysi," zavolal Brion, „přelož to teď do disanštiny a vysvětli to Ulvovi. Já bych to nedokázal."

XIX

Dis byl vznášející se zlatý míč, vypadal jako glóbus ze školního kabinetu. Žádné mraky nerušily jeho povrch a z dálky vypadal vedle chladné temnoty teple a přitažlivě. Brion si téměř přál být tam zpátky, když seděl zachumlaný do teplého pláště a přemýšlel, jak dlouho bude trvat jeho zmatenému tělu, než se jeho kontrola teploty rozhodne přepnout z letní úpravy. Doufal, že to nebude tak drastické a náhlé jako předtím.

V okně se vedle planety odrazil Lein obraz. Blížila se k němu z chodby lodi a jen její dech a odraz v okně Brionovi prozrazoval, že stála za ním. Rychle se otočil a vzal ji za ruku.

„Vypadáš mnohem lépe," řekl.

„No, není divu," řekla a rukama si projela mezi vlasy. „Celou dobu nedělám nic, než že ležím v kosmické nemocnici, zatímco ty jsi celý týden běhal po Disu a střílel magtery."

„Jen jsme je uspali," řekl. „Nyjordané se nedokáží přinutit zabít dalšího magtera, i když to zvyšuje počet jejich vlastních raněných. Vlastně jsme měli potíže s Ulvovými lidmi, kteří spokojeně zabíjeli každého magtera, kterého uviděli, jako jasného umedvírka."

„Co budou dělat, až všechny šílené magtery pochytají?"

„Ještě nevědí," řekl. „Nebudou to vědět do té doby, než zjistí, jak se chová dospělý magter zbavený mozkového parazita. S dětmi jsou na tom lépe. Když je chytí včas, parazit se dá odstranit, aniž by napáchal příliš škod."

Lea se spokojeně opřela o Briona. „Není mi ještě moc dobře, pojďme se raději posadit." Sedli si naproti oknu, odkud měli na Dis pěkný výhled.

„Nechce se mi myslet na magtera zbaveného symbiózního organismu," řekla. „Jestli ten šok přežije, hádám, že z něj nebude nic jiného než hloupá hromada masa a kostí. Tohle je věc, kterou bych raději neviděla. Spokojím se s vědomím, že Nyjordané najdou nějaké lidsky přijatelné řešení."

„Jsem si jistý, že se jim to podaří," řekl Brion.

„A co bude teď s námi?" zeptala se Lea a opřela se o jeho paže. „Musím říct, že máš vyšší tělesnou teplotu, než každý, koho jsem až dosud potkala. Je to vzrušující."

To Briona ještě víc rozrušilo. Nedokázal zahodit vzpomínky na předcházející hrůzy a nahradit je současnou pohodou. „No, co by s námi bylo?" řekl s obdivuhodnou nevhodností.

Lea se usmála a opřela se o něj. „Tu noc v nemocničním pokoji jsi nebyl tak nedůtklivý. Kromě toho si vzpomínám na několik dalších věcí, které jsi řekl. A udělal. Nemůžeš tvrdit, že jsi docela jiný než já, Brione Brandde. A tak se tě jen ptám na to, na co by se tě mohla zeptat jakákoli anvhariánská dívka. Kam odsud půjdeme? Vezmeme se?"

Když ve své náručí svíral její štíhlé tělo a cítil její vlasy na tváři, měl příjemný pocit. Oba to cítili a tak jeho slova zněla o to ošklivěji.

„Drahá Leo, víš, co pro mě znamenáš, ale doufal jsem, že je ti jasné, že se nikdy nemůžeme vzít."

Její tělo ztuhlo a vzápětí se od něj odtáhla.

„Proč? Ty jeden přerostlý, nafoukaný, egoistický kuse masa! Co jsi tím myslel? Mám tě rád, Leo, užili jsme si hodně zábavy, ale rozhodně nejsi dívka, kterou bych mohl vzít domů a ukázat ji své matce!"

„Leo, zadrž," řekl. „Víš toho příliš, abys mohla říct něco takového. To, co jsem řekl, nemělo nic

společného s tím, co k tobě cítím. Ale svatba znamená děti a ty jsi biolog, a tak toho o genech na Zemi víš víc než dost. . ."

„Ty netolerantní křupanel!“ vykřikla a uhodila ho do tváře. Brion se nesnažil jí v tom zabránit. „Čekala jsem od tebe víc potom, co jsi se ukázal jako chápavý muž. Ale jediné, na co dokážeš myslet, jsou děsivé historky o unavených genech na Zemi. Jsi stejný, jako všichni ostatní fanatici z jiných planet. Vím, jak se s opovržením díváte na náš malý vzrůst, naše alergie, hemofilii, na všechny slabosti. Nenávidíš. . .“

„Ale to není vůbec to, co jsem myslel,“ přerušil ji, byl šokovaný a jeho hlas se utopil v jejím. „Vaše geny jsou silné, jsou životaschopné, moje jsou mrtvé. Mé dítě by zabilo tebe i sebe už při narození, pokud by se toho dožilo. Zapomínáš, že jsi homo sapiens, zatímco já jsem jen výsledek nedávné mutace.“

Leu jeho slova ohromila. Řekl jí pravdu, kterou znala, ale se kterou se nikdy nechtěla zabývat.

„Země je domov, tam lidský druh vznikl,“ řekl. „Posledních několik tisíc let se možná rodíte s určitými slabostmi, které pocházejí z genetické únavy. Ale to není nic v porovnání s milióny let, během kterých se člověk vyvíjel. Kolik dětí, které se na Zemi narodí, se dožije jednoho roku?“

„Proč? . . . No vlastně všechny. Malá část jich ročně zemře - nemohu si vzpomenout na přesné číslo.“

„Země je domov,“ řekl mírně. „Když člověk opustí domov, dokáže se přizpůsobit jiným planetám, ale musí za to zaplatit nějakou cenu. Strašnou cenu mrtvých kojenců.“

Úspěšné mutace přežívají, neúspěšné musí zahynout. Přírodní selekce je krutě spravedlivá. Když se na mě podíváš, zdá se, že vidíš úspěch. Mám sestru - také úspěch. Ale moje matka měla dalších šest dětí, které zahynuly, když byly v kojeneckém věku. Několik dalších se nikdy nenarodilo. A ty o tom všem víš, Leo, že je to tak?“

„Já vím, já vím. . .“ řekla a rozplakala se do dlaní. Brion ji objal, tentokrát neucukla. „Jako biolog o tom všem vím - ale už mě unavuje být biolog, být na vrcholu řetězce, být mentálně srovnávána s každým mužem. Když na tebe myslím, myslím na tebe jako žena a nic z toho si nechci připustit. Někoho potřebuju, Brione, a ze všeho nejvíc potřebuju tebe, protože tě miluju.“ Ztichla a otřela si slzy. „Teď se vrátíš domů do Anvharu, že? Kdy?“

„Nemohu čekat příliš dlouho,“ řekl nešťastně. „Kromě mých osobních tužeb nesmím zapomínat na to, že jsem součástí Anvharu. Když myslíš na řadu lidí, kteří trpěli a umírali - nebo se adaptovali - abych tady teď já mohl sedět. . . no, jde z toho na mě hrůza. Myslím, že logicky to nedává žádný smysl, neměl bych k nim cítit žádné závazky. Ale já je cítím. Cokoli bych udělal teď nebo během několika let, by nebylo tak důležité jako vrátit se zpět na Anvhar.“

„Ale já s tebou nepůjdu.“ Podle toho, jak to Lea řekla, to byla věta oznamovací, nikoli otázka.

„Ne, ty se mnou nepůjdeš,“ řekl. „Anvhar není místo pro tebe.“

Lea se podívala z okna na Dis a její oči byly opět suché. „Hluboko uvnitř jsem věděla, že to takhle skončí,“ řekla. „Jestli si myslíš, že tvá malá lekce o původu člověka pro mě byla něco nového, pak se mýlíš. Jen mi to připomnělo řadu věcí, pro které bych na tebe raději měla zapomenout. Ale budu závidět tvé urostlé ženě a tvým šťastným dětem. Ale ne zas tak moc. Už dávno jsem ve svém životě pochopila, že na Zemi není nikdo, koho bych si někdy chtěla vzít. Odjakživa jsem měla pubertální sny o hrdinovi z vesmíru, který si mě odnese. Myslím, že jsi mi do toho snu zapadal, aniž bych si to uvědomila. Jsem už dost velká na to, aby mi záleželo víc na mé práci než na banálním manželství. A tak pravděpodobně skončím jako frigidní stará panna s více tituly a oceněními, než si dovedeš představit.“

Jak se dívali z okna, Dis se před jejich očima zmenšoval. Kosmická loď se od něj vzdalovala a mířila na Nyjord. Oba teď seděli každý zvlášť, aniž by se jeden druhého dotýkali. Odjížděli z Disu, a to znamenalo, že opouštěli něco, co spolu prožili. Opět z nich byli cizinci v cizím světě. Jejich životy se setkaly na velmi krátký okamžik. Ale už to bylo pryč.

„Ale copak my nevypadáme šťastně?“ ozval se Hys a přišoural se k nim.

„Umřu a budu ještě šťastnější,“ odsekla hořce Lea.

Hys ignoroval ledový chlad v jejím hlase a posadil se do křesla vedle nich. Od chvíle, kdy přestal velet rebelské armádě, vypadal mnohem jemnější. „Budeš pokračovat v práci pro Nadaci kulturních vztahů, Brione?“ zeptal se. „Jsi muž, jakého potřebujeme.“

Když Brionovi jeho slova došla, překvapeně vytřeštil oči. „Ty jsi členem N.K.V.?“

„Polní agent na Nyjordu,“ řekl. „Doufám, že si nemyslíš, že nás reprezentovali jen bezmocní úředníci jako

Faussel nebo Mervv? Ti měli v rukou jen notýsky a kryli naši organizaci. Nyjord je hezká planeta, ale potřebovali ruku, která by je vedla a pomohla jim najít jejich místo v galaxii dřív, než je někdo napadne." „Co je to za špinavou hru, Hysi?" zeptala se Lea zamračeně. „Už dlouho mám podezření, že za sladkou rouškou N.K.V. je ještě něco úplně jiného. Už jsem i leccos viděla. Copak jste egomaniaci toužící po moci? Nebo co jste?"

„To je právě to, co by si každý myslel, kdyby naše aktivity byly známé veřejnosti," řekl Hys. „To je důvod, proč se většina našich akcí odehrává v utajení. Nejlepší argument, který ti mohu nabídnout, jsou peníze. Kde myslíš, že bereme fondy na operace takové velikosti?" Usmál se, když viděl, jak se tváří. „Za chvíli uvidíš zprávy, takže nebudeš muset mít žádné pochybnosti. Pravda je, že všechny naše příjmy pocházejí z planet, kterým už jsme pomohli. I malé procento z celoplanetárních zisků je dost - když je spojíš všechny dohromady, máš dost peněz, abys mohla pomoci jiným planetám. Dobrovolná vděčnost je perfektní test, kdybys o tom chvíli přemýšlela. Nemůžeš přemluvit lidi, aby se jim líbilo, co jsi udělala. Musí se přesvědčit. Vždycky tu byli lidé z N.K.V., kteří věděli o naší práci a souhlasili s tím, co děláme."

„Proč mi tedy ta supertajemství říkáš?" zeptala se Lea.

„Není to snad jasné? Chtěli bychom, abys pro nás pracovala. Můžeš požádat o plat vysoký, jak chceš - protože jak už jsem řekl, o peníze u nás není nouze."

Hys se rychle podíval na oba a dodal: „Doufám, že Brion bude také pokračovat v práci pro nás. On je polní agent, jakého zoufale potřebujeme. A je téměř nemožné někoho takového najít."

„Jen mi ukaž, kde to mám podepsat," řekla Lea a v jejím hlase byl opět znát život.

„Já bych to nerad nazýval vydíráním," usmál se Brion, „ale předpokládám, že když dokážete měnit psychologii celých planet, pak si umím představit, že si hravě poradíte s jedinci, jako kdyby byli šachové figurky. Doufám, že si uvědomuješ, že v tomto případě nebylo třeba nutně příliš velké přemlouvání."

„Podepíšeš také?" zeptal se Hys.

„Musím se vrátit na Anvhar," řekl Brion, „ale tolik to nespěchá."

„Země," ozvala se Lea, „je už tak dost přelidněná."